

การวิเคราะห์พยานหลักฐานทางนิติวิทยาศาสตร์ในคำพิพากษาศาลฎีกาคดีความผิดเกี่ยวกับเพศ
ระหว่างปี พ.ศ. 2551 - 2562

โดย
นางสาวกรรณิการ์ จันละมูล

วิทยานิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรวิทยาศาสตรมหาบัณฑิต
สาขาวิชานิติวิทยาศาสตร์ แผน ก แบบ ก 2 ระดับปริญญาโทมหาบัณฑิต
บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร
ปีการศึกษา 2562
ลิขสิทธิ์ของบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร

การวิเคราะห์พยานหลักฐานทางนิติวิทยาศาสตร์ในคำพิพากษาศาลฎีกาคดีความผิด
เกี่ยวกับแพศระหว่างปี พ.ศ. 2551 - 2562

วิทยานิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรวิทยาศาสตรมหาบัณฑิต
สาขาวิชานิติวิทยาศาสตร์ แผน ก แบบ ก 2 ระดับปริญญาโทมหาบัณฑิต
บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร
ปีการศึกษา 2562
ลิขสิทธิ์ของบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร

AN ANALYSIS OF FORENSIC EVIDENCE IN SUPREME COURT'S VERDICT ON SEX
OFFENSE DURING THE YEAR 2008 - 2019

A Thesis Submitted in Partial Fulfillment of the Requirements
for Master of Science (FORENSIC SCIENCE)
Graduate School, Silpakorn University
Academic Year 2019
Copyright of Graduate School, Silpakorn University

หัวข้อ การวิเคราะห์พยานหลักฐานทางนิติวิทยาศาสตร์ในคำพิพากษา
ศาลฎีกาคดีความผิดเกี่ยวกับเพศระหว่างปี พ.ศ. 2551 - 2562
โดย กรรณิการ์ จันละมุล
สาขาวิชา นิติวิทยาศาสตร์ แผนก ก แบบ ก 2 ระดับปริญญาโท
อาจารย์ที่ปรึกษาหลัก อาจารย์ ดร. ศุภชัย ศุภลักษณ์นารี

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร ได้รับพิจารณาอนุมัติให้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรวิทยาศาสตรมหาบัณฑิต

..... คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย
(รองศาสตราจารย์ ดร.จุไรรัตน์ นันทานิช)
พิจารณาเห็นชอบโดย
..... ประธานกรรมการ
(อาจารย์ ดร.ศิริรัตน์ ชูสกุลเกรียง)
..... อาจารย์ที่ปรึกษาหลัก
(อาจารย์ ดร.ศุภชัย ศุภลักษณ์นารี)
..... ผู้ทรงคุณวุฒิภายนอก
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.บุภาพร สมิน้อย)

58312301 : นิติวิทยาศาสตร์ แผน ก แบบ ก 2 ระดับปริญญาโท

คำสำคัญ : พยานหลักฐานทางนิติวิทยาศาสตร์, คำพิพากษาศาลฎีกา, คดีความผิดเกี่ยวกับเพศ

นางสาว กรรณิการ์ จันละมูล: การวิเคราะห์พยานหลักฐานทางนิติวิทยาศาสตร์ในคำพิพากษาศาลฎีกาคดีความผิดเกี่ยวกับเพศระหว่างปี พ.ศ. 2551 - 2562 อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ : อาจารย์ ดร. ศุภชัย ศุภลักษณ์นารี

งานวิจัยนี้มีเป้าหมายเพื่อศึกษารวบรวมและวิเคราะห์คดีความผิดเกี่ยวกับเพศที่มีการนำพยานหลักฐานทางนิติวิทยาศาสตร์มาใช้ในการพิจารณาในคดีที่มีคำพิพากษาศาลฎีกาที่สิ้นสุดลงแล้วในระหว่างปี พ.ศ.2551-พ.ศ.2562 ในการศึกษาวิจัยนี้สืบค้นจากคดีที่มีการตัดสินในศาลฎีกาที่ใช้หลักฐานทางนิติวิทยาศาสตร์มาช่วยในการตัดสินคดีความผิดเกี่ยวกับเพศจากการสืบค้นด้วยระบบสืบค้นคำพิพากษา คำสั่งคำร้องและคำวินิจฉัยศาลฎีกาหรือสืบค้นฎีกา2015 ได้ทำการรวบรวมคำพิพากษาของศาลฎีกาทั้งหมด 10,199 คำพิพากษา จากคำพิพากษาศาลฎีกาเหล่านี้พบว่า เป็นคดีเกี่ยวกับข่มขืนกระทำชำเรา 202 คดี คดีอนาจาร 68 คดี และคดีเกี่ยวกับการค้าประเวณีและสื่อลามกอนาจาร 47 คดี และเมื่อพิจารณาคดีจากคำพิพากษาศาลฎีกาทั้งหมด 317 คำพิพากษาศาลฎีกา พบว่ามีการนำหลักฐานทางนิติวิทยาศาสตร์มาใช้ในการพิจารณาคดีทั้งสิ้น 72 คำพิพากษาศาลฎีกา ในการศึกษาพบว่ามีการใช้หลักฐานทางนิติวิทยาศาสตร์ส่วนใหญ่ในคดีข่มขืนกระทำชำเราคิดเป็น 26 % ในคดีอนาจารคิดเป็น 24 % และคดีเกี่ยวกับการค้าประเวณีและสื่อลามกคิดเป็น 9 % จากการศึกษายังพบว่าจำเลยที่กระทำความผิดในคดีเหล่านี้ส่วนใหญ่เป็นเพศชายและเมื่อพิจารณาจากคดีทั้งหมด 317 คดี มีเพียง 25 คดี ที่มีการใช้อาวุธมาเกี่ยวข้อง และเหยื่อจะถูกทำร้ายร่างกายถึง 88 คดี จากผลการวิเคราะห์ในการศึกษาวิจัยนี้ แสดงให้เห็นว่าการใช้หลักฐานทางนิติวิทยาศาสตร์สามารถทำให้ตัดสินคดีที่ยุติธรรมทั้งด้านโทษและจำเลย

58312301 : Major (FORENSIC SCIENCE)

Keyword : Forensic evidence, Supreme Court judgments, Sexual offense case

MISS KANNIKAR CHANLAMOON : AN ANALYSIS OF FORENSIC EVIDENCE IN SUPREME COURT'S VERDICT ON SEX OFFENSE DURING THE YEAR 2008 - 2019 THESIS

ADVISOR : SUPACHAI SUPALAKNARI, Ph.D.

The objective of this work is to execute content analyses of Supreme Court judgments concerning the use of forensic evidence in the adjudication of sexual offense cases during the years 2008-2019. In this study, the sexual offense cases that had been convicted in the Deka court with the aid of forensic evidence, were compiled and analysed. A total of 10,199 judgments were retrievable from the search system of Supreme Court judgments (Deka 2015). 317 judgments were chosen as related to the sexual offense cases. Of these judgments, 202 judgments were of rape cases, 68 judgments were related to pornographic cases and 47 judgments were of prostitution and pornographic cases. From the 317 judgments, 72 judgements were found to be cases where there were judicial uses of forensic evidence. In the study, most forensic evidence was used in rape cases, accounting for 26% in pornographic cases, 24% and prostitution and pornography accounting for 9%. It was also found that the offenders were male in a high proportion of those cases. Out of the overall 317 cases, only 25 cases were related to the use of weapon and the victims were physically assaulted in 88 cases. The results from this study demonstrated that forensic evidence can bring a fair judgment for both the accused and the prosecutor.

กิตติกรรมประกาศ

วิทยานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จลงได้ข้าพเจ้าขอขอบพระคุณอย่างสูงอาจารย์ ดร.ศุภชัย ศุภลักษณ์ นารีอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์และขอขอบพระคุณท่านอาจารย์ ดร.ศิริรัตน์ ชูสกุลเกรียง ประธานกรรมการตรวจสอบวิทยานิพนธ์ ที่กรุณาแนะแนวทางในการทำงานวิจัย คอยให้การช่วยเหลือและให้คำปรึกษาที่ดีมาโดยตลอด พร้อมทั้งตรวจทานแก้ไขวิทยานิพนธ์จนเสร็จสมบูรณ์

ขอขอบอาจารย์ยุภาพร สมน้อย กรรมการตรวจสอบวิทยานิพนธ์ ที่กรุณาให้คำแนะนำ ข้อคิด และความช่วยเหลือ ตรวจทานแก้ไขในวิทยานิพนธ์ฉบับนี้ ให้มีความถูกต้อง เรียบร้อย และสมบูรณ์ ผู้วิจัยจึงขอกราบขอบพระคุณเป็นอย่างสูง

ขอขอบพระคุณ บิดา มารดา ป้า หลาน ๆ และคนในครอบครัวที่ให้การสนับสนุนทุนการศึกษาในครั้งนี้และให้กำลังใจจนวิทยานิพนธ์เล่มนี้สำเร็จลุล่วงไปได้ด้วยดี

และสุดท้ายขอขอบคุณนางสาวसानิตรา บางสวนหลวง ที่คอยแนะนำและชี้แนะในการทำวิจัย และขอขอบพระคุณพี่ ๆ และ เพื่อน ๆ ร่วมรุ่นสาขานิติวิทยาศาสตร์ทุกคน ที่คอยช่วยเหลือและแบ่งปันความรู้ในการทำเล่มวิทยานิพนธ์จนเสร็จสมบูรณ์ และผ่านไปได้ด้วยดี

กรรณิการ์ จันละมุล

สารบัญ

	หน้า
บทคัดย่อภาษาไทย	ง
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ	จ
กิตติกรรมประกาศ.....	ฉ
สารบัญ.....	ช
สารบัญตาราง.....	ฌ
สารบัญรูปภาพ.....	ญ
บทที่ 1	1
บทนำ.....	1
1.ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา	1
2.วัตถุประสงค์ของการวิจัย.....	2
3.สมมติฐานของการวิจัย.....	3
4.ขอบเขตของการวิจัย	3
5.ข้อจำกัดในการวิจัย.....	3
6.นิยามศัพท์เฉพาะ.....	3
7.ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ.....	4
บทที่ 2	1
เอกสารและวรรณกรรมที่เกี่ยวข้อง.....	1
1.กระบวนการยุติธรรมในประเทศไทย	1
2.นิติวิทยาศาสตร์.....	10
3.ความผิดเกี่ยวกับเพศ	14
4.ประวัติความเป็นมาของระบบสารสนเทศคำพิพากษาศาลฎีกา.....	18

5.งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	20
บทที่ 3	22
วิธีดำเนินการวิจัย	22
1.การคัดเลือกข้อมูล	22
2.ศึกษาคำพิพากษากฎีกา.....	24
3.ศึกษาคำพิพากษากฎีกาที่ระบุว่ามีการนำหลักฐานทางนิติวิทยาศาสตร์มาช่วยในการพิจารณาคดี	25
4.การประมวลผล	25
บทที่ 4	26
ผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	26
1.การศึกษาและการรวบรวมข้อมูล	26
2. การนำหลักฐานทางนิติวิทยาศาสตร์มาใช้ในการพิจารณาคดีความในชั้นศาลฎีกา	29
3. การวิเคราะห์ข้อมูลตามรูปแบบการทำร้ายร่างกาย.....	31
บทที่ 5	43
สรุป อภิปราย และข้อเสนอแนะ	43
1. สรุปและอภิปรายผลการวิจัย.....	43
2. ข้อเสนอแนะจากงานวิจัย	46
รายการอ้างอิง	47
ประวัติผู้เขียน	62

สารบัญตาราง

หน้า

ตารางที่ 1 การแบ่งกลุ่มคำพิพาทษาฎีกาตามประเภทของคดีความ	27
ตารางที่ 2 ข้อมูลเกี่ยวกับเพศของจำเลยตามกลุ่มของคดีความที่ระบุในคำพิพาทษาฎีกา	28
ตารางที่ 3 ค่าจำนวน และค่า Chi – square ของความสัมพันธ์ระหว่างเพศของจำเลย กับคดีข่มขืน กระทำชำเรา และคดีอนาจาร/คดีเกี่ยวกับการค้าประเวณีและสื่อลามก	28
ตารางที่ 4 คำพิพาทษาฎีกาที่ระบุว่ามีการนำหลักฐานทางนิติเวชมาใช้ในการพิจารณาคดี.....	30
ตารางที่ 5 อาวุธที่ใช้ในการทำร้ายร่างกายตามกลุ่มของคดีความ	32
ตารางที่ 6 ค่าจำนวน และค่า Chi – square ของความสัมพันธ์ระหว่างการใช้อาวุธในการก่อเหตุ กับ คดีข่มขืนกระทำชำเรา และคดีอนาจาร/คดีเกี่ยวกับการค้าประเวณีและสื่อลามก	33
ตารางที่ 7 จำแนกอาวุธที่ใช้ในการทำร้ายร่างกายผู้เสียหายหรือผู้ตายตามกลุ่มคดี	34
ตารางที่ 8 ค่าจำนวน และค่า Chi – square ของความสัมพันธ์ระหว่างประเภทอาวุธที่ใช้ในการก่อ เหตุ กับคดีข่มขืนกระทำชำเรา และคดีอนาจาร/คดีเกี่ยวกับการค้าประเวณีและสื่อลามก.....	35
ตารางที่ 9 แสดงการใช้กำลังประทุษร้ายและการข่มขู่หรือกักขังหน่วงเหนี่ยวผู้เสียหายตามกลุ่มคดี .	36
ตารางที่ 10 ค่าจำนวน และค่า Chi – square ของความสัมพันธ์ระหว่างประเภทการใช้กำลังในการ ก่อเหตุ กับคดีข่มขืนกระทำชำเรา และคดีอนาจาร/คดีเกี่ยวกับการค้าประเวณีและสื่อลามก	38
ตารางที่ 11 เวลาในการกระทำความผิดตามกลุ่มคดี	38
ตารางที่ 12 ค่าจำนวน และค่า Chi – square ของความสัมพันธ์ระหว่างเวลาในการก่อเหตุ กับคดี ข่มขืนกระทำชำเรา และคดีอนาจาร/คดีเกี่ยวกับการค้าประเวณีและสื่อลามก.....	40

สารบัญรูปภาพ

หน้า

ภาพที่ 1 แผนภูมิวงกลมแสดงการแบ่งกลุ่มคำพิพากษาฎีกาตามประเภทของคดี.....	27
ภาพที่ 2 แผนภูมิวงกลมแสดงการเปรียบเทียบคำพิพากษาฎีกาที่มีการระบุและไม่ระบุถึงการนำหลักฐานทางนิติเวชมาใช้ในการพิจารณาคดี	29
ภาพที่ 3 กราฟแท่งแสดงการเปรียบเทียบระหว่างคำพิพากษาฎีกาที่มีการระบุและไม่ระบุถึงการนำหลักฐานทางนิติเวชมาใช้พิจารณาคดีในแต่ละกลุ่มคดี	31
ภาพที่ 4 กราฟแท่งแสดงการเปรียบเทียบวิธีการทำร้ายร่างกายโดยใช้อาวุธกับไม่ใช้อาวุธ	32
ภาพที่ 5 กราฟแท่งแสดงการเปรียบเทียบอาวุธที่ใช้ในการทำร้ายในแต่ละกลุ่มคดี.....	34
ภาพที่ 6 กราฟแท่งแสดงการเปรียบเทียบการใช้กำลังประทุษร้ายและการข่มขู่หรือกักขังข่มขู่เหยื่อในแต่ละกลุ่มคดี.....	37
ภาพที่ 7 กราฟแท่งแสดงการเปรียบเทียบช่วงเวลาที่ใช้กระทำความผิดในแต่ละกลุ่มคดี.....	39
ภาพที่ 8 กราฟแท่งเปรียบเทียบการกระทำความผิดในแต่ละภูมิภาค.....	40
ภาพที่ 9 กราฟแท่งเปรียบเทียบบาดแผลที่พบบนร่างกายของเหยื่อ	41

บทที่ 1

บทนำ

1.ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ในยุคโลกาภิวัตน์ซึ่งโลกที่ไร้พรมแดนประชาคมโลกไม่ว่าจะอยู่ ณ จุดใดสามารถรับรู้ สัมผัส หรือ รับผิดชอบต่อสิ่งที่เกิดขึ้นได้อย่างรวดเร็วซึ่งเป็นยุคข้อมูลข่าวสารที่ไร้พรมแดนการที่วิวัฒนาการในสิ่งต่าง ๆ เปลี่ยนแปลงไป การก่อการร้ายหรือพฤติกรรมในการกระทำความผิดได้รับการพัฒนาทั้งคดีอาญาและคดีแพ่งที่ยากแก่การที่จะนำตัวผู้กระทำความผิดมารับโทษได้ ซึ่งกระบวนการยุติธรรมต้องมีการพัฒนาเพื่อให้เกิดความเท่าทันและนำตัวผู้กระทำความผิดมารับโทษบทบาทของพยานหลักฐานทางนิติวิทยาศาสตร์จึงเป็นบทบาทที่สำคัญในการแก้ปัญหาในกระบวนการยุติธรรมของไทยในการนำตัวผู้กระทำความผิดมาลงโทษหรือในการพิสูจน์ความบริสุทธิ์ของบุคคลเพื่อให้ไม่ต้องรับโทษโดยไม่เป็นธรรม ในประเทศที่พัฒนาแล้วมีการนำเอาความรู้ทางด้านวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีต่าง ๆ มาพัฒนาใช้ในการตรวจพิสูจน์พยานหลักฐานต่าง ๆ ให้ได้ผลที่ถูกต้องแท้จริงตามหลักวิทยาศาสตร์อาทิเช่น ประเทศญี่ปุ่น ยุโรปและสหรัฐอเมริกา ซึ่งได้ผลอย่างดียิ่งในการสืบสวนติดตามหาคนร้ายต่าง ๆ โดยเฉพาะประเทศญี่ปุ่น เมื่อเกิดคดีฆาตกรรมเกิดขึ้น สามารถจับกุมคนร้ายได้ถึง 90% โดยการใช้เครื่องมือวิทยาศาสตร์ และเทคโนโลยีที่ค้นคว้าวิจัยและผลิตขึ้นอย่างทันสมัย ผสานกับหลักนิติวิทยาศาสตร์นี้ทำให้บรรลุผลได้เป็นอย่างมาก [1]

ปัญหาการก่อคดีข่มขืนในประเทศไทย ปัจจุบันถือว่ามียอดอัตราเพิ่มขึ้นเรื่อย ๆ จนน่ากลัว สาเหตุอาจจะมาจากหลากหลายปัจจัยโดยเฉพาะสื่อต่าง ๆ ในสังคมปัจจุบัน โดยมีผลสำรวจในปี พ.ศ. 2555 มีผู้หญิงตกเป็นเหยื่อของการถูกข่มขืนมากถึง 31,886 คดีเฉลี่ยเป็น 87 รายต่อ 1 วันหรือในทุกๆ 15 นาทีจะมีเหยื่อ 1 ราย ซึ่งจากสถิติดังกล่าวพบว่าการสำรวจสถิติอาชญากรรมภาคประชาชน (crime victimization survey) ในกลุ่มตัวอย่างประมาณ 0.05% ตกเป็นเหยื่อในคดีข่มขืนภายในระยะเวลาหนึ่งปีก่อนทำการสำรวจ ซึ่งหากคำนวณเทียบกับจำนวนประชากรทั้งประเทศจะพบว่าเกิดคดีข่มขืนขึ้นจริงกว่า 3 หมื่นคดีในแต่ละปีเท่ากับว่าอาจมีคดีข่มขืนที่ไม่มีการแจ้งความกับตำรวจถึง 87% เช่นเดียวกับการสำรวจในสหรัฐอเมริกาในช่วงปี ค.ศ. 2006-2010 มีคดีข่มขืนที่ไม่ได้รับรายงานถึง

65% ส่วนในอังกฤษและเวลส์ในช่วงปี ค.ศ. 2007-2012 พบว่ามีผู้เสียหายจากคดีข่มขืนที่ไม่แจ้งความกับตำรวจถึง 85% [2] จากสถิติดังกล่าวยังมีโอกาสเพิ่มสูงขึ้นและไม่มีที่ท่าว่าจะลดลงอีกด้วยซึ่งกฎหมายและกระบวนการยุติธรรมนั้นจึงเป็นปัจจัยสำคัญที่จะบ่งชี้ถึงความเจริญก้าวหน้าและวิวัฒนาการของสังคมซึ่งเป็นเครื่องมือในการสร้างความเป็นธรรมนำไปสู่ความสงบเรียบร้อยในการอยู่ร่วมกัน โดยประเทศไทยการออกกฎหมายหรือมีการแก้ไขเพิ่มเติมโทษมาโดยตลอดในปีพ.ศ. 2562 ได้มีการเพิ่มหรือกำหนดอัตราโทษที่สูงขึ้นซึ่งรวมถึงคดีความผิดเกี่ยวกับเพศที่มีการเพิ่มโทษและค่าปรับที่สูงขึ้น ดังนั้นการที่จะนำตัวผู้กระทำความผิดมาลงโทษสิ่งที่สำคัญที่สุดเลยคือการหาพยานหลักฐานที่สามารถชี้ตัวผู้กระทำความผิดโดยปราศจากข้อสงสัยให้ศาลพิจารณาจึงเป็นเรื่องที่สำคัญซึ่งในปัจจุบันส่วนใหญ่ในคดีต่าง ๆ มักจะกล่าวอ้างถึงพยานหลักฐานทางด้านนิติวิทยาศาสตร์มาใช้กันอย่างกว้างขวางเข้ามาในคดีซึ่ง

สอดคล้องกับระบบการค้นหาความจริงที่อาศัยความรู้ทางวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีในด้านต่าง ๆ หลากหลาย ไม่ว่าจะเป็นสาขาฟิสิกส์ สาขาเคมี สาขาชีววิทยา นิติเวช ลายนิ้วมือ เอกสาร และอาวุธปืน เป็นต้นที่จะช่วยทำให้ระบบการค้นหาความจริงมีความถูกต้อง แม่นยำมากยิ่งขึ้นในการพิจารณาพิพากษาคดีได้อย่างเป็นธรรมเพื่อนำไปสู่การนำตัวผู้กระทำความผิดมาลงโทษ

ในงานวิจัยนี้ผู้วิจัยมีความสนใจที่จะศึกษารวบรวมและวิเคราะห์ค่าพิพากษาฎีกาที่สิ้นสุดลงแล้วคดีความผิดเกี่ยวกับเพศที่มีการนำหลักฐานทางนิติวิทยาศาสตร์มาใช้เพื่อจัดทำเป็นฐานข้อมูลให้กับเจ้าหน้าที่ที่เกี่ยวข้องและเพื่อประโยชน์ต่อกระบวนการยุติธรรมในประเทศไทย

2.วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาและรวบรวมค่าพิพากษาศาลฎีกาในคดีความผิดความผิดเกี่ยวกับเพศที่มีการนำพยานหลักฐานทางนิติวิทยาศาสตร์มาใช้ในกระบวนการยุติธรรมทางอาญา
2. เพื่อศึกษาและแบ่งกลุ่มข้อมูลตามประเภทของคดีความเพื่อแสดงความสัมพันธ์ระหว่างประเภทของคดีความกับวิธีการทำร้ายร่างกายและบาดแผลที่พบบนร่างกายของผู้เสียหายว่าผู้กระทำความผิดมีเจตนาใด

3. สมมติฐานของการวิจัย

ลักษณะของบาดแผลที่พบตามร่างกายของเหยื่อและอาวุธที่ใช้ในการทำร้ายร่างกายคือหลักฐานทางนิติเวช ที่จะสามารถบ่งชี้ถึงเจตนาของผู้กระทำผิดเพื่อใช้ในการตัดสินความผิดในกระบวนการยุติธรรมได้

4. ขอบเขตของการวิจัย

1. ศึกษาและรวบรวมคำพิพากษาฎีกาในคดีความผิดเกี่ยวกับเพศที่สิ้นสุดแล้วปีพ.ศ.2551 - พ.ศ.2562 จากการสืบค้นด้วยระบบสืบค้นคำพิพากษา คำสั่งคำร้องและคำวินิจฉัยศาลฎีกาหรือสืบค้นฎีกา2015

2. ศึกษาคำพิพากษาฎีกาในคดีความผิดเกี่ยวกับเพศที่สิ้นสุดแล้วปีพ.ศ.2551 - พ.ศ.2562 ที่ระบุว่ามีการนำหลักฐานทางนิติวิทยาศาสตร์มาช่วยในการพิจารณาคดีจากการสืบค้นด้วยระบบสืบค้นคำพิพากษา คำสั่งคำร้องและคำวินิจฉัยศาลฎีกาหรือสืบค้นฎีกา2015

5. ข้อจำกัดในการวิจัย

งานวิจัยนี้ผู้วิจัยได้ทำการวิเคราะห์คำพิพากษาฎีกาในคดีความผิดเกี่ยวกับเพศที่สิ้นสุดแล้วปีพ.ศ.2551 - พ.ศ.2562 จากการสืบค้นด้วยระบบสืบค้นคำพิพากษา คำสั่งคำร้องและคำวินิจฉัยศาลฎีกาหรือสืบค้นฎีกา2015 ซึ่งเป็นคำพิพากษาฎีกาฉบับย่อ ดังนั้นข้อมูลที่ได้จากรายงานอาจทำให้ได้ข้อมูลไม่ครบถ้วน

6. นิยามศัพท์เฉพาะ

1. ความผิดเกี่ยวกับเพศ คือการกระทำที่ผิดกฎหมายอาญาโดยที่บุคคลนั้นกระทำความผิดในทางเพศต่อผู้อื่น โดยบุคคลนั้นอาจกระทำความผิดตามลำพัง หรือรวมกลุ่มเล็กๆ อาจจะกระทำความผิดต่อผู้หญิงหรือผู้ชาย โดยผู้เสียหายไม่ได้เต็มใจ คือ ข่มขืนกระทำชำเราหรือรัมโหมรม กระทำชำเราเด็ก ทำอนาจาร พาเด็กหรือผู้หญิงให้สำเร็จความใคร่ของบุคคลอื่น พาไปเพื่ออนาจาร ประกอบกิจจากรายได้ของผู้หญิงค้าประเวณีและทำการค้าหรือทำให้แพร่หลายในวัดพุทธหรือของลามก

2. นิติวิทยาศาสตร์ (Forensic Science) คือ การที่นำเอาวิชาความรู้ในทางด้านวิทยาศาสตร์ ในสาขาต่าง ๆ และความรู้ทางด้านกฎหมายต่าง ๆ มาประยุกต์ใช้ในการเก็บและพิสูจน์หลักฐาน ในการตรวจร่างกายและตรวจสอบวัตถุพยานต่าง ๆ เพื่อช่วยในการค้นหาความจริงหรือเพื่อพิสูจน์ข้อเท็จจริงมักเป็นการใช้วิทยาศาสตร์บริสุทธิ์หรือวิทยาศาสตร์ประยุกต์ เช่น ชีววิทยา ฟิสิกส์ กายภาพ เคมี คอมพิวเตอร์ และกฏวิทยา เป็นต้น เพื่อเกิดประโยชน์ต่อการสืบสวนสอบสวน การบังคับใช้กฎหมาย และดำเนินคดีทางกฎหมายเพื่อช่วยในกระบวนการยุติธรรมในการพิสูจน์หลักฐานและชี้ นำไปสู่ผู้กระทำความผิดโดยเฉพาะความผิดทางอาญาและการลงโทษ

3. กระบวนการยุติธรรม คือ การบังคับใช้กฎหมายตามหลักนิติธรรมอย่างเป็นธรรมอย่างเท่าเทียมมีวิธีดำเนินการให้ความคุ้มครองสิทธิเสรีภาพ และให้เป็นธรรมในทางกฎหมายแก่บุคคล โดยบุคลากร และองค์กร หรือสถาบันต่าง ๆ ซึ่งมีหน้าที่เกี่ยวข้องเช่น พนักงานฝ่ายปกครอง หรือ ตำรวจ พนักงานสอบสวน พนักงานอัยการ ทนายความศาล เป็นต้น

7.ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. ส่งเสริมให้หน่วยงานที่เกี่ยวข้อง เช่น ผู้พิพากษา อัยการ ทนาย เป็นต้น มีความรู้ความเข้าใจกับกระบวนการยุติธรรมในคดีความผิดเกี่ยวกับเพศเพื่อตระหนักถึงความสำคัญของการนำหลักฐานทางนิติวิทยาศาสตร์มาใช้ในการพิจารณาคดีมากขึ้น

2. จากการวิจัยการนำหลักฐานทางนิติวิทยาศาสตร์มาใช้ทำให้รู้ว่าพยานหลักฐานทางนิติวิทยาศาสตร์มีความสำคัญมากในการพิจารณาคดีความผิดเกี่ยวกับเพศทำให้การพิจารณาคดีมีความน่าเชื่อถือมากขึ้น

บทที่ 2

เอกสารและวรรณกรรมที่เกี่ยวข้อง

ในปัจจุบันพยานหลักฐานทางนิติวิทยาศาสตร์เป็นที่ยอมรับกันทั่วไปพยานหลักฐานทางนิติวิทยาศาสตร์จึงเป็นบทบาทที่สำคัญในการแก้ปัญหาในกระบวนการยุติธรรมของไทยในการนำตัวผู้กระทำความผิดมาลงโทษหรือในการพิสูจน์ความบริสุทธิ์ของบุคคลเพื่อให้ไม่ต้องรับโทษโดยไม่เป็นธรรมเนื่องจากพยานหลักฐานทางนิติวิทยาศาสตร์เป็นเรื่องที่สามารถพิสูจน์ได้

1. กระบวนการยุติธรรมในประเทศไทย

กระบวนการยุติธรรม [3] หมายความว่า การบังคับใช้กฎหมายตามหลักนิติธรรมที่ให้ความเป็นธรรมอย่างเท่าเทียม เพื่อให้การบังคับใช้กฎหมายมีประสิทธิภาพในการนำผู้กระทำความผิดมาลงโทษ การคุ้มครองสิทธิเสรีภาพของประชาชนตามหลักนิติธรรมซึ่งมีวิธีการดำเนินการแก่ผู้ที่ประพฤติฝ่าฝืนกฎหมายโดยอาศัยองค์กรและบุคลากรที่กฎหมายให้อำนาจไว้ กระบวนการยุติธรรมที่สำคัญได้แก่ [4] กระบวนการยุติธรรมทางอาญา กระบวนการยุติธรรมทางแพ่ง กระบวนการยุติธรรมทางแรงงาน กระบวนการยุติธรรมในศาลเยาวชน และครอบครัวกลาง และกระบวนการยุติธรรมในศาลภาษีอากร แบ่งออกได้ดังนี้ [5]

1. กระบวนการยุติธรรมทางอาญา เป็นกระบวนการสำหรับดำเนินคดีอาญา กล่าวคือเมื่อมีการกระทำความผิดทางอาญาแล้วการนำตัวผู้กระทำความผิดมาลงโทษจะต้องกระทำอย่างไรบทบัญญัติที่กำหนดวิธีดำเนินคดีอาญามีอยู่ในประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา

1.1 องค์กรและบุคลากรในกระบวนการยุติธรรมทางอาญา

1.1.1 พนักงานสอบสวนหรือตำรวจ เป็นองค์กรที่สำคัญที่สุดองค์กรหนึ่งในกระบวนการยุติธรรมทางอาญา เพราะเป็นหน่วยงานแรกที่ได้รับผิดชอบต่อกระบวนการยุติธรรมก่อนที่คดีหรือข้อพิพาทที่เกิดขึ้นตำรวจเป็นผู้จับกุมผู้กระทำความผิด และทำการรวบรวมพยานหลักฐานที่ได้จากการสอบสวนแล้วส่งเรื่องหรือสำนวนสอบสวนผ่านไปยังให้พนักงานอัยการและเข้าสู่การพิจารณาของศาล

1.1.2 หมายความคือ ผู้ที่เข้ามาว่าความแก่ต่างให้แก่คู่ความไม่ว่าจะเป็นโจทก์หรือจำเลย หมายความเป็นผู้ประกอบอาชีพกฎหมายโดยอิสระจะให้คำปรึกษาหรือดำเนินคดีแทนโดยคิดค่าบริการจากลูกความและทำหน้าที่เป็นตัวแทนของคู่ความในการดำเนินคดีในศาล การกระทำของทนายในศาลมีผลเท่ากับคู่ความทำเอง

1.1.3 พนักงานอัยการ เป็นเจ้าหน้าที่ของรัฐซึ่งดำเนินคดีต่อจากพนักงานสอบสวน เมื่อพนักงานสอบสวนได้สอบสวนคดีเสร็จแล้วก็จะส่งสำนวนการสอบสวนให้พนักงานอัยการเพื่อฟ้องผู้ต้องหาต่อศาล พนักงานอัยการจึงเปรียบเสมือนทนายของแผ่นดินซึ่งมีอำนาจหน้าที่ในการดำเนินคดีในนามของรัฐ

1.1.4 ศาล เป็นผู้ทำหน้าที่พิจารณาชี้ขาดคดีหรือตัดสินคดี

1.1.5 กรมราชทัณฑ์ เป็นเจ้าหน้าที่ของรัฐที่เข้ามาเกี่ยวข้องในกระบวนการยุติธรรมทางอาญาเกือบทุกขั้นตอน โดยทำหน้าที่ควบคุมผู้ต้องหาหรือจำเลยไว้ในระหว่างการดำเนินคดีอาญา ชั้นก่อนศาลพิจารณา ระหว่างการพิจารณา และภายหลังการพิจารณาพิพากษา ทั้งนี้ไม่ว่าจะเป็นกระบวนการในศาลชั้นต้น ศาลอุทธรณ์ หรือศาลฎีกา เจ้าหน้าที่ฝ่ายราชทัณฑ์มีหน้าที่ที่จะต้องปฏิบัติตามคำสั่งของศาล

1.2 การดำเนินกระบวนการยุติธรรมทางอาญา มีหลักการดังนี้

1.2.1 บุคคลที่เกี่ยวข้อง ได้แก่ผู้กระทำความผิด ผู้เสียหาย ตำรวจ อัยการ ศาล และพนักงานราชทัณฑ์

1.2.2 เมื่อมีความผิดอาญาเกิดขึ้นจะต้องมีการสืบสวนและสอบสวนเกี่ยวกับความผิดโดยเจ้าหน้าที่ตำรวจก่อน จากนั้นพนักงานอัยการจึงจะฟ้องคดีอาญาต่อศาลหรือในบางกรณีผู้เสียหายจะฟ้องต่อศาลโดยตรงก็ได้

1.2.3 ในคดีอาญาการพิจารณาสืบพยานของศาลจะต้องกระทำโดยเปิดเผยต่อหน้าสาธารณชนและต่อหน้าจำเลย

1.2.4 คดีอาญาเมื่อมีคำพิพากษาแล้วจะต้องบังคับให้เป็นไปตามคำพิพากษาโดยไม่ชักช้า

1.3 สาระสำคัญของประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา

กฎหมายว่าด้วยวิธีพิจารณาความอาญาคือ กฎหมายที่ว่าด้วยวิธีปฏิบัติของเจ้าพนักงานของรัฐเพื่อเอาตัวผู้กระทำความผิดตามกฎหมายอาญามาลงโทษกฎหมายนี้ได้แก่ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา

1.4 สาระสำคัญของประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญาที่จะศึกษาในบทนี้ มีดังนี้

1.4.1 การจับกุมผู้กระทำความผิด หลักของการจับกุมผู้สงสัยว่ากระทำความผิดมีอยู่ว่าตำรวจหรือฝ่ายปกครองจะจับใครโดยไม่มีหมายไม่ได้ เว้นแต่กรณีต่อไปนี้

1.4.1.1 เมื่อผู้นั้นได้ทำความผิดซึ่งหน้า

1.4.1.2 เมื่อพบผู้นั้นกำลังพยายามกระทำความผิดหรือพบว่ามีพฤติการณ์สงสัยว่าบุคคลนั้นจะกระทำความผิดโดยมีอาวุธ หรือวัตถุอื่นที่อาจจะใช้ในการทำความผิด

1.4.1.3 เมื่อมีเหตุสงสัยว่าบุคคลนั้นมีการกระทำความผิดมาแล้ว และจะหลบหนี

1.4.1.4 เมื่อมีผู้ขอให้จับโดยแจ้งว่าบุคคลนั้นได้กระทำความผิด และอ้างด้วยว่าได้ร้องทุกข์ไว้ตามระเบียบแล้ว

1.4.2 การจับกุมผู้กระทำความผิดของราษฎรโดยปกติราษฎรนั้นจะจับผู้อื่นไม่ได้ เว้นแต่

1.4.2.1 เจ้าพนักงานผู้จัดการตามหมายจับจะขอความช่วยเหลือ เพื่อจัดการตามหมายหรือ

1.4.2.2 ผู้นั้นกระทำความผิดซึ่งหน้าและความผิดนั้นได้ระบุไว้ใน บัญชีท้ายประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญาที่เรียกว่าความผิดซึ่งหน้าคือ เห็นขณะกำลังกระทำความผิดหรือในขณะที่ผู้นั้นได้กระทำความผิดมาแล้วสด ๆ คดีอาญาที่ระบุในประมวลกฎหมายนี้ตาม ท้ายบัญชี ถือไว้ว่าเป็นกระทำความผิดซึ่งหน้าดังต่อไปนี้ 1.เมื่อมีผู้ใดถูกตามจับและมีเสียงร้องตะโกนตามมา 2.เมื่อเห็นผู้ใดทันทีภายหลังการกระทำความผิดบริเวณที่เกิดเหตุและมีสิ่งของจากการกระทำความผิด มีอาวุธ วัตถุอื่น ๆ ที่สันนิษฐานได้ว่าใช้ในการกระทำความผิดหรือมีประจักษ์พยานเห็นเสื้อผ้า หรือเนื้อตัวของผู้นั้น

1.4.3 ข้อยกเว้นเรื่องการจับกุมผู้กระทำความผิดคือ จะมีหมายจับหรือไม่ก็ตามห้ามมิให้จับ

1.4.3.1 ในที่รโหฐาน เว้นแต่จะทำได้ทำตามบทบัญญัติในประมวลกฎหมายนี้อันว่าด้วยการค้นในที่รโหฐาน

1.4.3.2 ในพระราชวังหรือในที่ซึ่งพระมหากษัตริย์ พระมเหสี หรือผู้สำเร็จราชการแทนพระองค์ประทับหรืออยู่นอกจากจะได้รับอนุญาตจากรัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยก่อน

1.4.4 กรณีที่จะออกหมายจับได้ มีดังนี้

1.4.4.1 เมื่อสงสัยว่าผู้ต้องหาหนีเหตุอันควรหรือไม่มีที่อยู่เป็นหลักเป็นแหล่ง

1.4.4.2 เมื่อสงสัยการกระทำความผิดของผู้ต้องหาโดยมีเหตุอันควรหรือจำเลยมีโทษอย่างสูงตั้งแต่สามปีขึ้นไป

1.4.4.3 เมื่อมีผู้ต้องหาหรือจำเลยไม่ได้ถูกควบคุมหรือถูกขังไม่มาตามหมายเรียกหรือไม่มาตามนัดซึ่งไม่มีข้อแก้ตัวอันควรหรือได้หนีไปหรือมีเหตุควรสงสัยว่าจะหลบหนีหรือจะไปยุ่งเกี่ยวกับพยานหลักฐานโดยตรงหรือโดยทางอ้อม

1.4.4.4 เมื่อมีการปล่อยตัวชั่วคราวของผู้ต้องหาหรือจำเลยนั้นไม่สามารถทำสัญญาประกันให้จำนวนเงินสูงกว่าเดิม หรือหาหลักประกันมาเพิ่มหรือให้ดีกว่าเดิมตามมาตรา 115 ได้จะออกหมายจับบุคคลที่ยังไม่รู้จักชื่อก็ได้ แต่ต้องบอกรูปพรรณของผู้นั้นให้ละเอียดเท่าที่ทำได้

1.5 การสืบสวนคดีอาญา

ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญาให้นิยามของการสืบสวนว่า การสืบสวนหมายรวมถึง การแสวงหาข้อเท็จจริงและหลักฐานซึ่งพนักงานฝ่ายปกครองหรือตำรวจได้ปฏิบัติไปตามอำนาจและหน้าที่เพื่อรักษาความสงบเรียบร้อยของประชาชนและเพื่อที่จะทราบรายละเอียดแห่งความผิด

จากนิยามนี้จะเห็นได้ว่าการดำเนินการสืบสวนคดีอาญากระทำไปโดยมีความมุ่งหมาย 2 ประการคือ

1.5.1 เพื่อรักษาความสงบเรียบร้อยของประชาชน

1.5.2 เพื่อจะทราบรายละเอียดแห่งความผิด

1.6 การสอบสวนคดีอาญา

วางหลักไว้ว่า การสอบสวน คือ การที่รวบรวมเอาพยานหลักฐานต่างๆและวิธีการดำเนินการทั้งหลาย โดยพนักงานสอบสวนทำไปเกี่ยวกับการกระทำความผิดที่กล่าวหาว่าทำนั้นเพื่อที่จะทราบถึงข้อเท็จจริงหรือเพื่อพิสูจน์การกระทำความผิดและเพื่อจะนำตัวผู้กระทำความผิดมาฟ้องคดีเพื่อลงโทษในการกระทำความผิดนั้นๆ

โดยการที่ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญากำหนดการสอบสวนคดีอาญาไว้ก็เพื่อประโยชน์ดังนี้

1.6.1 กำหนดวิธีการที่จะให้ปรากฏพยานหลักฐานเกี่ยวกับความผิดอาญาสองประการคือแสดงว่าได้มีความผิดอาญาเกิดขึ้นจริงและมีพยานหลักฐานพอฟังว่าผู้ต้องหาในคดีเป็นผู้กระทำความผิด

1.6.2 เป็นหลักประกันผู้ต้องหาโดยพนักงานอัยการจะฟ้องโดยไม่มี การสอบสวนหรือการสอบสวนยังไม่เสร็จไม่ได้

1.7 การฟ้องคดีอาญา

การฟ้องคดีอาญาเป็นการขอให้ศาลลงโทษจำเลยว่ากระทำความผิด ถ้าพนักงานอัยการเป็นผู้ฟ้องคดีโดยปกติศาลไม่ต้องไต่สวนมูลฟ้องเพราะพนักงานอัยการจะฟ้องคดีได้ก็ต่อเมื่อมีการสอบสวนตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญามาแล้ว แต่ถ้าศาลเห็นสมควรจะสั่งให้ไต่สวนมูลฟ้องเสียก่อนก็ได้ ส่วนในกรณีที่ผู้เสียหายเป็นโจทก์ฟ้องคดีอาญาโดยลำพังตนเองศาลต้องไต่สวนมูลฟ้องก่อนเสมอเพราะเป็นการฟ้องคดีโดยไม่มี การสอบสวนของพนักงานสอบสวนหรือเป็นการฟ้องในกรณีที่พนักงานสอบสวนสอบสวนแล้วและมีคำสั่งไม่ฟ้อง ในกรณีที่ผู้เสียหายฟ้องเองนี้ศาลต้องไต่สวนมูลฟ้องและเห็นว่าคดีมีมูลเสียก่อนจึงจะสั่งประทับฟ้องในชั้นไต่สวนมูลฟ้องนี้จำเลยจะมาศาลหรือไม่ก็ได้และจะแต่งตั้งทนายมาซักถามพยานโจทก์หรือไม่ก็ได้ การที่กำหนดให้ไต่สวนมูลฟ้องเสียตอนนี้ก็เพราะการฟ้องคดีอาญาทำให้จำเลยต้องมาศาลตลอดเวลาที่มีการพิจารณาคดีและศาลอาจขังจำเลยไว้ซึ่งเป็นการตัดทอนเสรีภาพของจำเลยดังนั้นจึงควรบังคับให้จำเลยมาศาลหรือถูกขัง ต่อเมื่อศาลได้ไต่สวนเห็นว่าคดีพอมูลแล้ว

1.8 การพิจารณาคดีอาญามีสาระสำคัญดังนี้

1.8.1 ต้องมีการฟ้องจึงจะมีการพิจารณาคดีอาญาได้ศาลไม่มีอำนาจเริ่มการพิจารณาคดีอาญาได้เอง

1.8.2 การพิจารณาต้องกระทำโดยเปิดเผยประชาชนที่สนใจมีสิทธิฟังการพิจารณาได้

1.8.3 การพิจารณาต้องกระทำต่อหน้าจำเลยเพื่อให้โอกาสแก่จำเลยในการที่จะต่อสู้คดีโดยมีโอกาสได้ซักพยานและชี้แจงข้อเท็จจริงตามสมควรการพิจารณาลับหลังจำเลยมิได้เฉพาะในกรณียกเว้นตามที่บัญญัติไว้ในมาตรา 172 ทวิแห่งประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา

1.8.4 ในคดีอุกฉกรรจ์หรือที่เด็กกระทำการอันกฎหมายที่ใช้อยู่ในขณะกระทำบัญญัติว่าเป็นความผิดจำเลยไม่มีทนายให้ศาลตั้งทนายให้เมื่อจำเลยต้องการ

1.8.5 การพิจารณาคดีอาญากระทำได้ครั้งเดียวสำหรับความผิดอันเดียวกันนั้นถ้าศาลพิจารณายกฟ้อง และคดีถึงที่สุดแล้วจะรื้อฟื้นเอาการกระทำนั้นขึ้นมาพิจารณาใหม่อีกไม่ได้

1.9 การพิพากษาคดีอาญามีสาระสำคัญดังนี้

1.9.1 คำพิพากษาจะถือความจริงเป็นใหญ่แม้ปรากฏว่าจำเลยรับสารภาพ แต่ถ้าศาลเห็นว่าจำเลยไม่มีความผิดก็ต้องพิพากษาปล่อยตัวจำเลย

1.9.2 ศาลจะพิจารณาลงโทษจำเลยได้ต่อเมื่อข้อเท็จจริงที่ปรากฏในทางพิจารณาตรงกับข้อเท็จจริงที่บรรยายในฟ้องถ้าข้อเท็จจริงที่ปรากฏในทางพิจารณาต่างกับข้อเท็จจริงที่บรรยายในฟ้องศาลต้องยกฟ้อง

1.9.3 จะไม่มีการพิพากษาโดยไม่มีการพิจารณาพยานหลักฐานโดยศาลเว้นแต่จำเลยจะรับสารภาพในคดีที่ไม่สำคัญ

1.9.4 ต้องพิพากษาว่าจำเลยมีความผิดหรือไม่ตามตัวบทกฎหมายถ้าจะพิพากษาลงโทษจะต้องระบุพยานหลักฐานแห่งความผิดลงไว้ในคำพิพากษาด้วย

1.9.5 ต้องพิจารณาลงโทษเฉพาะที่เป็นโทษที่กฎหมายกำหนดไว้สำหรับความผิดนั้น

1.9.6 ต้องพิจารณาลงโทษไม่เกินคำขอในฟ้อง

1.10 การบังคับคดีอาญามีสาระสำคัญดังนี้

1.10.1 ต้องมีคำพิพากษาจึงจะบังคับได้

1.10.2 ต้องบังคับให้เป็นไปตามคำพิพากษาเท่านั้น

1.10.3 การบังคับคดีต้องเป็นไปตามกฎหมาย

1.11 การฟ้องศาลในคดีอาญา

คดีอาญาจะมี 2 ประเภทด้วยกันคือ [6] คดีอาญาแผ่นดินหรือคดีอาญาที่ยอมความไม่ได้และคดีอาญาที่ยอมความได้ การฟ้องร้องต่อศาลในคดีอาญาทั้งสองมีลักษณะในการดำเนินการแตกต่างกันในบางขั้นตอนซึ่งจะแยกการฟ้องศาลของคดีอาญาทั้งสองลักษณะดังนี้

1.11.1 ความผิดอาญาแผ่นดิน คือความผิดที่กระทำแล้วมีผลกระทบต่อผู้ถูกกระทำโดยตรงและมีผลกระทบต่อสังคมโดยรวมดังนั้นรัฐจึงต้องดำเนินการเอาตัวผู้กระทำผิดมาลงโทษแม้ผู้ถูกกระทำนั้นจะไม่ตั้งใจเอาความหรือดำเนินคดีกับผู้กระทำผิดแล้วก็ตาม

1.11.2 ความผิดอันยอมความได้หรือความผิดต่อส่วนตัวคือ ความผิดที่กระทำแล้วมีผลกระทบต่อผู้ที่ถูกกระทำโดยตรงเท่านั้นไม่กระทบต่อสังคมโดยรวม ดังนั้นผู้ที่ถูกกระทำไม่ตั้งใจเอาความหรือดำเนินคดีกับผู้กระทำรัฐก็ไม่จำเป็นต้องเข้าไปดำเนินคดีกับผู้กระทำผิด

2. ส่วนกระบวนการยุติธรรมทางแพ่ง

กระบวนการยุติธรรมทางแพ่ง เป็นกระบวนการสำหรับดำเนินคดีแพ่งเช่น กรณีผิดสัญญาซึ่งเป็นการฝ่าฝืนกฎหมายแพ่งการที่จะบังคับให้ฝ่ายที่ผิดสัญญาชดเชยค่าเสียหายจะต้องดำเนินการอย่างไร ซึ่งมีบทบัญญัติอยู่ในประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง กฎหมายว่าด้วยวิธีพิจารณาความแพ่งคือ กฎหมายที่ว่าด้วยระเบียบวิธีการดำเนินการฟ้องร้องดำเนินคดีและบังคับคดีในกรณีที่มีข้อพิพาทโต้แย้งสิทธิกันในทางแพ่งหรือกล่าวอีกนัยหนึ่งคือกฎหมายที่ว่าด้วยการบังคับสิทธิและหน้าที่ของเอกชนในทางแพ่งนั่นเองกฎหมายนี้ได้แก่ ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง กฎหมายว่าด้วยวิธีพิจารณาความแพ่งถือเป็นสาขาหนึ่งของกฎหมายมหาชนเหตุที่จัดกฎหมายนี้เป็นกฎหมายมหาชนเพราะพิจารณาในแง่ที่ว่ากรณีที่ประสงค์จะให้การเป็นไปตามสิทธิซึ่งบังคับเองไม่ได้แต่ต้องมาขอความช่วยเหลือจากศาลของรัฐจึงเข้าลักษณะเป็นกฎหมายที่กำหนดความสัมพันธ์ระหว่างรัฐกับราษฎรในฐานะที่รัฐมีอำนาจเหนือราษฎรประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่งแบ่งออกเป็น 4 ภาค ได้แก่ ภาค 1 บททั่วไป ภาค 2 วิธีพิจารณาคดีในศาลชั้นต้น ภาค 3 อุทธรณ์ฎีกา ภาค 4 วิธีการชั่วคราวก่อนศาลพิพากษาและการบังคับคดีตามคำพิพากษาหรือคำสั่งศาล

3.ระบบศาลไทย

ศาลไทย ใช้อำนาจตุลาการตามกฎหมายรัฐธรรมนูญของประเทศไทย อำนาจตุลาการเป็นของประชาชนไทยซึ่งเป็นอธิปไตย โดยมีพระมหากษัตริย์ไทยเป็นประมุขแห่งรัฐทรงใช้อำนาจตุลาการ ปัจจุบันกฎหมายรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทยพุทธศักราช 2560 กำหนดศาลไทยมีสี่ประเภทคือ [7]

3.1 ศาลยุติธรรม

เป็นศาลที่มีอำนาจพิจารณาพิพากษาคดีทั้งปวงเว้นแต่คดีที่รัฐธรรมนูญหรือกฎหมายบัญญัติให้อยู่ในอำนาจของศาลอื่น ศาลยุติธรรมมี 3 ชั้น คือ ศาลชั้นต้น ศาลอุทธรณ์ และศาลฎีกา เว้นแต่ที่มีบัญญัติเป็นอย่างอื่นในรัฐธรรมนูญหรือตามกฎหมายอื่น

3.1.1 ศาลชั้นต้น เป็นศาลแรกในการพิจารณาคดีตามกระบวนการของศาล ไม่ว่าจะเป็นไต่สวน การสืบพยานทั้งวัตถุและบุคคลจนถึงขั้นตอนการตัดสิน ได้แก่ ศาลแพ่ง ศาลแพ่งกรุงเทพใต้ ศาลแพ่งธนบุรี ศาลอาญา ศาลอาญารุงเทพใต้ ศาลอาญาธนบุรี ศาลจังหวัด ศาลแขวง และศาลยุติธรรมอื่นที่พระราชบัญญัติจัดตั้งศาลนั้นกำหนดให้เป็นศาลชั้นต้น เช่น ศาลเยาวชนและครอบครัว ศาลแรงงาน ศาลภาษีอากร ศาลทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศ ศาลล้มละลาย

3.1.2 ศาลอุทธรณ์ เป็นศาลสูงอยู่ถัดมาจากศาลชั้นต้นซึ่งหากศาลชั้นต้นมีคำพิพากษาออกมาแล้วคู่ความไม่พอใจคำตัดสินสามารถขอยื่นไปยังศาลอุทธรณ์เพื่อพิจารณาคดีนี้อีกครั้ง เมื่อผ่านกระบวนการไต่สวน สืบพยานเรียบร้อยแล้ว ศาลอุทธรณ์จะตัดสินคดีอีกครั้งซึ่งอาจจะยืนยันคำตัดสินเดิมจากศาลชั้นต้นหรืออาจจะเปลี่ยนแปลงคำตัดสินเป็นอื่นก็ได้เช่นกันขึ้นอยู่กับคดีนั้นๆและพยานหลักฐานที่นำมาแสดงเพิ่มเติม โดยมีอำนาจในการพิจารณาพิพากษาเกี่ยวกับคดีที่มีการอุทธรณ์จากคำพิพากษาหรือจากอำนาจของศาลชั้นต้นที่อยู่ในเขตอำนาจรวมถึงมีอำนาจในการวินิจฉัยคดีที่ศาลอุทธรณ์มีอำนาจให้ทำการวินิจฉัยได้จากกฎหมายอื่นในช่วงของเขตพื้นที่ที่ไม่ได้อยู่ในเขตศาลอุทธรณ์ภาคยกเว้นคดีที่อยู่นอกเหนือจากเขตศาลอุทธรณ์จะทำการอุทธรณ์ต่อศาลก็ได้ ซึ่งทั้งหมดก็อยู่ในดุลยพินิจของศาลเพื่อทำการรับอุทธรณ์ในคดีต่าง ๆ

3.1.3.ศาลฎีกา เป็นศาลชั้นสูงสุดที่มีอำนาจในการพิจารณาคดีที่มีการยื่นอุทธรณ์เพื่อพิพากษา ตามบทบัญญัติที่ว่าด้วยเรื่องของการฎีกา นอกจากนี้ยังมีอำนาจวินิจฉัยชี้ขาดในคดีที่ศาลฎีกามีอำนาจในการวินิจฉัยได้ตามกฎหมายอื่นๆ ขั้นตอนกระบวนการศาลฎีกาจะเหมือนกับ

ศาลอุทธรณ์คือ เข้าสู่กระบวนการไต่สวน ด้วยพยานทั้งวัตถุและบุคคล หลักฐานอื่นซึ่งอย่างน้อยจะต้องประกอบไปด้วยผู้พิพากษา 3 ท่าน แต่ก็มีในบางกรณีที่ต้องใช้มากกว่านั้นหากว่าเป็นคดีที่มีความสำคัญอย่างมาก ซึ่งศาลฎีกายังมีการแยกออกเป็นศาลฎีกาแผนกคดีอาญาสำหรับผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง เพื่อใช้สำหรับพิจารณาคดีที่มีนักการเมืองเป็นผู้เกี่ยวข้องโดยเฉพาะ ถือว่าเป็นการตัดสินใจที่ถูกแยกออกไปอย่างชัดเจน

3.2 ศาลปกครอง

คือองค์กรที่ใช้อำนาจตุลาการเช่นเดียวกับศาลยุติธรรมแต่จะทำหน้าที่พิจารณาพิพากษาหรือมีคำสั่งในคดีที่เรียกว่า คดีปกครอง ศาลปกครองมีอำนาจหน้าที่ในการวินิจฉัยชี้ขาดคดีพิพาทที่เกิดระหว่างหน่วยงานทางปกครองหรือเจ้าหน้าที่ของรัฐกับเอกชนหรือระหว่างหน่วยงานทางปกครองหรือเจ้าหน้าที่ของรัฐ [8]

ศาลปกครองมีเขตอำนาจและมีอำนาจในการพิจารณาพิพากษาคดีหรืออำนาจของศาลแบ่งออกเป็น 2 ชั้น คือ

3.2.1 ศาลปกครองสูงสุด

ศาลปกครองสูงสุดมีศาลเดียวจึงไม่มีข้อจำกัดด้านเขตอำนาจ ดังนั้นคดีที่อยู่ในอำนาจของศาลปกครองสูงสุดไม่ว่ามูลคดีจะเกิดที่ใดหรือผู้ฟ้องคดีมีภูมิลำเนาอยู่ที่ใดก็สามารถฟ้องคดีต่อศาลปกครองสูงสุดได้ เพียงแต่ต้องยื่นฟ้องให้ถูกต้องตามหลักเกณฑ์ที่กฎหมายกำหนดคือ คดีนั้นต้องยื่นฟ้องต่อศาลปกครองสูงสุดโดยตรง ถ้าเป็นคดีตามมาตรา 11 (1) (2) และ (3) หรือยื่นอุทธรณ์ต่อศาลปกครองชั้นต้น ถ้าเป็นคดีอุทธรณ์คำพิพากษาหรือคำสั่งของศาลปกครองชั้นต้นตามมาตรา 11 (4)

3.2.2 ศาลปกครองชั้นต้น แบ่งออกเป็น

3.2.2.1 ศาลปกครองกลาง

มีเขตอำนาจตลอดท้องที่กรุงเทพมหานคร จังหวัดนครปฐม จังหวัดนนทบุรี จังหวัดปทุมธานี จังหวัดสมุทรปราการ จังหวัดสมุทรสาคร รวมทั้งจังหวัดที่มีได้อยู่ในเขตอำนาจของศาลปกครองในภูมิภาค คือ จังหวัดนครนายก จังหวัดพระนครศรีอยุธยา จังหวัดลพบุรี จังหวัดสระบุรี จังหวัดสิงห์บุรี จังหวัดอ่างทอง ทั้งยังอาจรับพิจารณาพิพากษาคดีที่อยู่ในเขตอำนาจของศาลปกครองในภูมิภาคต่าง ๆ ที่มายื่นฟ้องต่อศาลปกครองกลางได้ด้วย

3.2.2.2 ศาลปกครองในภูมิภาค

มีเขตอำนาจครอบคลุมพื้นที่จังหวัดตามที่กำหนดในมาตรา 94 แต่ในระหว่างยังไม่อาจเปิดทำการศาลปกครองในภูมิภาคครบตามที่กำหนดที่ประชุมใหญ่ตุลาการ โดยศาลที่มีอำนาจในการออกประกาศในราชกิจจานุเบกษาคือศาลปกครองสูงสุด โดยศาลปกครองได้กำหนดให้มีศาลปกครองตามภูมิภาคซึ่งปัจจุบันเปิดทำการ 14 จังหวัด คือ เชียงใหม่ สงขลานครินทร์ ราชสีมา ขอนแก่น พิษณุโลก ระยอง นครศรีธรรมราช อุตรธานี อุบลราชธานี เพชรบูรณ์ นครสวรรค์ สุพรรณบุรี ภูเก็ต และยะลา โดยมีเขตอำนาจครอบคลุมพื้นที่ทั่วประเทศ

3.3 ศาลรัฐธรรมนูญ

คือการพิจารณาวินิจฉัยว่ากฎหมายหรือร่างกฎหมายมีความชอบด้วยรัฐธรรมนูญหรือไม่ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญหรือกรณีที่เป็นร่างกฎหมายก็ต้องตราขึ้นโดยถูกต้องตามรัฐธรรมนูญถือว่าเป็นศาลที่มีความพิเศษเฉพาะเจาะจงอย่างหนึ่ง นอกจากนั้นศาลรัฐธรรมนูญก็มีหน้าที่และอำนาจในการตีความในกรณีที่กฎหมายอาจจะออกมาทับซ้อนกันหรือความหมายไม่ชัดเจนเอาไว้ว่าเรื่องนี้ต้องหาทางออกอย่างไรหรือสิ่งนี้ทำได้หรือไม่และมีอำนาจและหน้าที่พิทักษ์รัฐธรรมนูญหรือรักษาความเป็นกฎหมายสูงสุดของรัฐธรรมนูญประการอื่นๆ อีกด้วย

3.4 ศาลทหาร

คือศาลที่มีอำนาจพิจารณาพิพากษาลงโทษผู้กระทำความผิดอาญาซึ่งเป็นบุคคลที่อยู่ในอำนาจศาลทหารในขณะกระทำผิด สั่งลงโทษบุคคลใดๆ ที่กระทำความผิดฐานและละเมิดอำนาจศาล นอกจากนี้ยังกำหนดให้มีอำนาจในการพิจารณาคดีอย่างอื่นได้อีกตามที่จะมีกฎหมายบัญญัติเพิ่มเติม

2.นิติวิทยาศาสตร์

นิติวิทยาศาสตร์ (Forensic Science) คือ การที่นำเอาวิชาความรู้ในทางด้านวิทยาศาสตร์ในสาขาต่าง ๆ และความรู้ทางด้านกฎหมายต่าง ๆ มาประยุกต์ใช้ในการเก็บและพิสูจน์หลักฐาน ในการตรวจร่างกายและตรวจสอบวัตถุพยานต่าง ๆ เพื่อช่วยในการค้นหาความจริงหรือเพื่อพิสูจน์ข้อเท็จจริงมักเป็นการใช้วิทยาศาสตร์บริสุทธิ์หรือวิทยาศาสตร์ประยุกต์ เช่น ชีววิทยา ฟิสิกส์ กายภาพ เคมี คอมพิวเตอร์ และกีฏวิทยา เป็นต้น เพื่อเกิดประโยชน์ต่อการสืบสวนสอบสวน การบังคับใช้กฎหมาย และดำเนินคดีทางกฎหมายเพื่อช่วยในกระบวนการยุติธรรมในการพิสูจน์หลักฐานและชี้นำไปสู่ผู้กระทำความผิดโดยเฉพาะความผิดทางอาญาและการลงโทษ [9] โดยนิติวิทยาศาสตร์มีความ

เกี่ยวข้องกับนิติเวชศาสตร์คือวิชาแพทย์สาขาหนึ่งที่เกี่ยวข้องกัฏกฏหมาย ซึ่งนำเอาวิชาแพทย์ทุกสาขาไปประยุกต์เพื่อประโยชน์แก่กระบวนการยุติธรรม ในปัจจุบันนี้ได้มีการวิวัฒนาการเจริญไปมาก เช่นเดียวกับวิชาแพทย์สาขาอื่น ๆ และได้แยกออกเป็นวิชาย่อยหลายสาขาด้วยกัน คือ

1. นิติพยาธิวิทยา (Forensic Pathology) เป็นวิชาที่ศึกษาถึงเรื่องการตายต่าง ๆ ที่ผิดธรรมชาติ รวมทั้งการตายโดยธรรมชาติแบบกะทันหันและไม่คาดคิด ซึ่งเป็นการตายที่ส่วนใหญ่ยังไม่ทราบสาเหตุ เพื่อแยกว่าไม่ใช่เป็นการตายที่ผิดธรรมชาติ การตายที่ผิดธรรมชาติในบางครั้งการชันสูตรพลิกศพอย่างเดียวก็ไม่สามารถบอกเหตุตายได้จำเป็นต้องทำการผ่าตัดหาเหตุตาย เช่น การตายจากยาบางชนิด เช่น กินยานอนหลับเกินขนาดต้องเอาของเหลวในกระเพาะอาหาร เลือด น้ำปัสสาวะไปตรวจหายาที่เกินขนาดทางพิษวิทยา เป็นต้น

2. นิติพิษวิทยา (Forensic Toxicology) เป็นการตรวจหาสารพิษในอวัยวะต่าง ๆ ของคนตาย รวมทั้งจากเลือด น้ำดี น้ำไขสันหลัง และน้ำปัสสาวะ ที่สงสัยว่าจะตายจากสารพิษ และที่ตายจากสารพิษ

3. นิติเวชคลินิก (Clinical Jurisprudence or Clinical Forensic Medicine) หมายถึง การตรวจผู้ป่วยที่แพทย์ตรวจแล้วต้องให้ความเห็นแก่พนักงานสอบสวนโดยอาศัยจากอาการและการตรวจร่างกาย และสิ่งตรวจพบ วัตถุพยานต่าง ๆ เช่น ผู้ป่วยถูกข่มขืนกระทำชำเรา ผู้ป่วยได้รับอันตรายเกิดบาดแผลชนิดต่าง ๆ ไม่ว่าจะจากอุบัติเหตุ ทำตัวเอง หรือถูกทำร้ายจากบุคคลอื่น ผู้ป่วยถูกสารพิษชนิดต่าง ๆ ถูกสารทางกายภาพ เช่น ความร้อน ไฟฟ้า เป็นต้น ได้รับอันตรายจากกลุ่มพวกรักษาอากาศ เช่น จมน้ำ แหวนคอ เป็นต้น รวมทั้งบุคคลต่าง ๆ ที่พนักงานสอบสวนส่งมาให้แพทย์ทำการตรวจได้ เช่น คนถูกวางยาสลบชนิดต่าง ๆ โสเภณี หญิงถูกข่มขืนกระทำชำเรา ตรวจอายุบุคคลว่าอายุเท่าไร เป็นต้น

4. นิติซีโรวิทยา (Forensic Serology) เป็นวิชาที่ตรวจเลือดและน้ำเหลืองในส่วนที่เกี่ยวข้องกับแอนติเจนและแอนติบอดี (Antigen and Antibody) และดีเอ็นเอ

5. วัตถุพยานทางชีววิทยา (Biological trace evidence) เป็นการตรวจวัตถุพยานทางชีววิทยา เช่น เลือด น้ำลาย ขน เส้นผม ตัวอสุจิ และน้ำอสุจิ เป็นต้น เป็นการตรวจยืนยันว่าเป็นของใครในที่เกิดเหตุ และที่พบในร่างกายของผู้เสียหาย

6. แอลกอฮอล์กับเวชศาสตร์การจราจร (Alcohol and Traffic Medicine) เป็นการตรวจหาความเมาโดยการวิเคราะห์หาปริมาณแอลกอฮอล์ในเลือดในคนขับรถยนต์ชนิดต่าง ๆ และที่ตายจากอุบัติเหตุการจราจร รวมทั้งโรคชนิดต่าง ๆ ที่อาจทำให้เกิดอุบัติเหตุการจราจรได้ เช่น โรคลมชัก โรคหลอดเลือดไปเลี้ยงหัวใจตีบและอุดตัน เป็นต้น

7. นิติจิตเวชศาสตร์ (Forensic Psychiatry) เป็นแขนงหนึ่งของสาขาวิชาจิตเวชศาสตร์ (Psychiatry) เป็นวิชาที่ว่าด้วยเรื่องทางจิตและโรคทางจิต เช่น มีจิตบกพร่อง โรคจิต หรือจิตฟั่นเฟือน มีประโยชน์มากในกระบวนการยุติธรรมทั้งในคดีอาญาและในคดีแพ่ง

8. การตรวจฟันทางนิติเวชศาสตร์ (Forensic Odontology) เป็นวิชาหนึ่งของวิชาทันตแพทยในเรื่องของการตรวจฟัน เช่น ตรวจเรื่องอายุ การตรวจเพื่อพิสูจน์ตัวบุคคลโดยเปรียบเทียบกับการบันทึกของฟันขณะที่มีชีวิตอยู่ กับลักษณะฟันของคนตาย โดยเฉพาะในรายเน่ามาก ๆ หรือศพที่พบในกองเพลิง หรือเครื่องบินตกแล้วมีเพลิงลุกไหม้

9. กฎหมายที่เกี่ยวข้องกับการแพทย์ (Law related to Medicine) ได้แก่ พระราชบัญญัติการประกอบวิชาชีพเวชกรรม พระราชบัญญัติการประกอบโรคศิลปะ พระราชบัญญัติการพยาบาล และผดุงครรภ์ พระราชบัญญัติยา เป็นต้น

วิชานิติเวชศาสตร์ (Forensic Medicine) เป็นวิชาแพทย์สาขาหนึ่งของการแพทย์และเป็นส่วนหนึ่งของนิติวิทยาศาสตร์ (Forensic Science) ซึ่งหมายความว่าเอาความรู้ทางวิทยาศาสตร์ทุกสาขานำมาประยุกต์ให้เป็นประโยชน์กับกฎหมาย โดยเฉพาะในการสืบสวนสอบสวนของตำรวจในคดีความต่าง ๆ เรียกว่าวิชาการพิสูจน์หลักฐาน (Criminalistics) เป็นกองหนึ่งของกรมตำรวจเรียกว่า กองพิสูจน์หลักฐาน ได้แก่

1. การตรวจสถานที่เกิดเหตุและการถ่ายรูป (Crime Scene Investigation and Forensic Photography) เพื่อประกอบคดีหาหลักฐานต่าง ๆ เพื่อนำมาใช้ในคดี

2. การตรวจลายนิ้วมือ (Finger Prints) เพื่อพิสูจน์ตัวบุคคล รวมทั้งลายนิ้วมือที่สงสัยในสถานที่เกิดเหตุเพื่อนำมาเปรียบเทียบกับลายนิ้วมือ ที่มีในแฟ้มประวัติของกรมตำรวจเพื่อตรวจสอบ

3. การตรวจเอกสาร (Questioned Documents) เป็นการตรวจลักษณะและสิ่งพิมพ์ต่าง ๆ โดยเฉพาะการตรวจธนบัตรปลอม เป็นต้น

4. การตรวจอาวุธปืน กระสุนปืน และวัตถุระเบิด (Firearms & Ballistics) เป็นการตรวจอาวุธปืนเพื่อพิสูจน์ปืนของกลางในคดีฆาตกรรมต่าง ๆ

5. การตรวจทางเคมี (Forensic Chemical) เป็นการตรวจสอบสารเคมี เช่น การตรวจวัตถุที่ใช้ในการวางเพลิง การตรวจสถานที่เกิดเหตุที่มีแก๊สคาร์บอนมอนนอกไซด์ เป็นต้น

6. การตรวจทางฟิสิกส์ (Forensic Physics) เป็นการตรวจทางฟิสิกส์ เช่น การตรวจสถานที่เกิดเหตุไฟไหม้จากไฟฟ้าช็อต การตรวจไฟเบอร์ชนิดต่าง ๆ โดยเฉพาะจากสิ่งทอ เป็นต้น

1. ประวัติด้านการพิสูจน์หลักฐานในประเทศไทย

ประเทศไทยมีการพัฒนาและจัดตั้งหน่วยพิสูจน์หลักฐานตั้งแต่ ปี พ.ศ.2475 โดยมีพระบรมราชโองการในพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวรัชกาลที่ 7 ให้จัดวางโครงการตำรวจขึ้นใหม่โดยเปลี่ยนชื่อ กรมตำรวจภูธรเป็นกรมตำรวจและได้จัดตั้งแผนกหนึ่งอันเป็นจุดกำหนดของกองพิสูจน์หลักฐานคือ แผนกวิทยาการและมีเปลี่ยนแปลงตามกาลเวลาเป็นกองพิสูจน์หลักฐานตามพระราชกฤษฎีกาแบ่งส่วนราชการกรมตำรวจตั้งแต่วันที่ 13 กันยายน 2503 โดยแยกงานของกองนี้เป็น 2 กอง คือ กองพิสูจน์หลักฐาน และกองทะเบียนประวัติอาชญากรรมและปี พ.ศ.2535 มีการปรับปรุงโครงสร้างโดยรวมเอาหน่วยงานวิทยาการตำรวจในส่วนกลางและภูมิภาคไว้ด้วยกันจัดตั้งเป็นสำนักงานวิทยาการตำรวจตามพระราชกฤษฎีกาแบ่งส่วนราชการกรมตำรวจกระทรวงมหาดไทย (ฉบับที่ 18) พ.ศ. 2535

2. หลักฐานทางนิติวิทยาศาสตร์กับกระบวนการพิจารณาคดีอาญา

หลักฐานทางนิติวิทยาศาสตร์กับกระบวนการพิจารณาคดีอาญา โดยทั่วไปกระบวนการพิจารณาคดีอาญามีข้อที่ต้องวินิจฉัยชี้ขาดอยู่ 2 ประการคือ ข้อกฎหมายและข้อเท็จจริง หลักการวินิจฉัยนั้นจะต้องพิจารณาค้นคว้าหาข้อเท็จจริงหรือความสัจจริงในคดีว่าเป็นอย่างไรแล้วจึงยกข้อกฎหมายขึ้นปรับวินิจฉัยว่าจำเลยควรจะได้รับโทษหรือควรจะได้รับ การปล่อยตัวตามกฎหมายลักษณะพยานซึ่งผู้กล่าวหาจะต้องพิสูจน์ให้ประจักษ์แต่ศาลว่าผู้ต้องหาได้กระทำการที่อ้างนั้นว่าเป็นความผิดนั้นจริงโดยปราศจากข้อสงสัย [10]

3. การนำหลักฐานทางนิติวิทยาศาสตร์มาใช้ในพิจารณาคดีในประเทศไทย

การนำหลักฐานทางนิติวิทยาศาสตร์ในประเทศไทยคดีที่สำคัญและมีความสลับซับซ้อนซึ่งคลี่คลายลงได้โดยอาศัยหลักฐานทางนิติวิทยาศาสตร์ ได้แก่ คดีฆาตกรรม น.ส. ดอริส ฟอน ฮาเฟน นางแบบสาวชาวเดนมาร์ก เมื่อ 24 มกราคม พ.ศ. 2511 คดีฆาตกรรมนางสยามล พ.ศ. 2536 คดีฆาตกรรมนายแสงชัย สุนทรวัฒน์ พ.ศ. 2539 คดีฆาตกรรมน.ส. เจนจิรา พลอยยงนศรี นักศึกษาแพทย์ปี 5 พ.ศ. 2541 และคดีล่าสุดคดีที่กำลังอยู่ในกระแสความสนใจของประชาชน คือ คดีฆาตกรรมแพทย์หญิงผิงผิงพร โดยศาลฎีกาพิพากษาประหารชีวิตนายแพทย์วิสุทธิ คดีนี้ถึงแม้ว่าจะไม่

พบศพของผู้เสียชีวิต แต่ผลการพิสูจน์ DNA ประกอบกับพยานแวดล้อมต่าง ๆ จึงเชื่อได้ว่าแพทย์หญิงผัสพร เสียชีวิตแล้ว [11] สำหรับคดีความผิดเกี่ยวกับเพศในประเทศที่มีการนำพยานหลักฐานทางนิติวิทยาศาสตร์มาใช้ ได้แก่ปีพ.ศ.2557คดีน้องแก้มหรือด.ญ. ได้เดินทางจะกลับกรุงเทพฯ พร้อมครอบครัว ด้วยรถไฟสายนครศรีธรรมราช-กรุงเทพมหานคร ขณะทีนอนหลับในตู้นอน ได้ถูกนายวันชัย แสงขาว หรือ เกม ลูกจ้างการรถไฟ อายุ 22 ปี ได้ลงมือข่มขืนและฆ่าน้องแก้มโดยผลชันสูตรศพ นพ.ดำรงรักษ์ ชูไพฑูรย์ แพทย์เวร รพ.ปราณบุรี เปิดเผยว่า น้องแก้มมีบาดแผลฉกรรจ์บริเวณศีรษะข้างซ้าย กะโหลกศีรษะยุบลงไป ซึ่งคาดว่าน่าจะเกิดจากแรงกระแทกกับพื้น มีแผลถลอกทั่วร่างกาย และคาดว่าน่าจะเสียชีวิตก่อนจากการถูกบีบคอให้ขาดอากาศหายใจ ตั้งแต่ถูกทำร้ายบนขบวนรถไฟ ส่วนที่อวัยวะเพศและทวารหนักพบร่องรอยการถูกข่มขืนกระทำชำเรา โดยคดีนี้ได้สิ้นสุดลงแล้วในชั้นศาลอุทธรณ์โดยจำเลยไม่ได้ยื่นขอฎีกาซึ่งศาลอุทธรณ์ตัดสินโทษประหารชีวิตนายวันชัย แสงขาว [12] และอีกหนึ่งคดีที่มีการ 15 กันยายน พ.ศ. 2557 มีผู้พบศพนายเดวิด วิลเลียม มิลเลอร์ และ น.ส. ฮานนาห์ วิทตอเรีย วิทเธอร์ดีจ์ นักท่องเที่ยวชาวอังกฤษ บริเวณโขดหิน หาดทรายรี ม.1 ต.เกาะเต่า อ.เกาะพะงัน จ.สุราษฎร์ธานี โดยถูกฟันด้วยจอบ จนเสียชีวิต และ น.ส. ฮานนาห์ มีร่องรอยถูกข่มขืนโดยมีนายชอลินและนายเวฬุ ถูกตั้งข้อหาร่วมกันฆ่าผู้ตายทั้งสองโดยมีหลักฐานสำคัญคือ คดีนี้มีพยานหลักฐาน รวมทั้งผลพิสูจน์ทางนิติวิทยาศาสตร์ การตรวจสอบสารพันธุกรรม (ดีเอ็นเอ) ตรงกับจำเลย โดยมีการตรวจเก็บดีเอ็นเอทั้งคนไทยและต่างชาติที่อาจจะเกี่ยวข้องจำนวนมาก และมีการใส่ถุงมือป้องกันการปนเปื้อน ใช้น้ำยาตรวจที่มีคุณภาพ เครื่องตรวจอัตโนมัติมีมาตรฐานในการตรวจพิสูจน์ซึ่งคดีนี้เมื่อวันที่29 สิงหาคม พ.ศ.2562 ศาลฎีกาได้ตัดสินยืนโทษประหารชีวิตจำเลยทั้ง 2 คนแม้ว่าคดีทั้ง 2ในปี2557จะสิ้นสุดลงแล้วแต่กระแสเรียกร้องของสังคมว่าข่มขืนเท่ากับประหาร [13]

3.ความผิดเกี่ยวกับเพศ

คือ การกระทำที่ผิดกฎหมายอาญาโดยที่บุคคลนั้นกระทำความผิดในทางเพศต่อผู้อื่น โดยบุคคลนั้นอาจกระทำความผิดตามลำพัง หรือรวมกลุ่มเล็กๆ อาจจะทำผิดต่อผู้หญิงหรือผู้ชาย โดยผู้เสียหายไม่ได้เต็มใจ คือ ข่มขืนกระทำชำเราหรือรัมโหมม กระทำชำเราเด็ก ทำอนาจาร พาเด็กหรือผู้หญิงให้สำเร็จความใคร่ของบุคคลอื่น พาไปเพื่ออนาจาร ประกอบกิจจากรายได้ของผู้หญิงค้าประเวณีและทำการค้าหรือทำให้แพร่หลายในวัดกุหรือของลามก [14]

1. ข่มขืน คือ ข่มเหงหรือบังคับขืนใจ
2. กระทำชำเราหมายถึง กระทำเพื่อสนองความใคร่ของผู้กระทำโดยการใช้อวัยวะเพศของผู้กระทำล่วงล้ำอวัยวะเพศ ทวารหนัก หรือช่องปากของผู้อื่น
3. อนาจารหมายถึง การกระทำต่อเนื้อตัวบุคคลที่ไม่สมควรทางเพศซึ่งมิได้หมายความเฉพาะการประเวณีหรือความใคร่เท่านั้น แต่รวมถึงการกระทำให้อับอายขายหน้าในทางเพศด้วย

4. กฎหมายความผิดเกี่ยวกับเพศ ความผิดฐานข่มขืนกระทำชำเราและความผิดฐานอนาจารมีมาอย่างยาวนานในสังคมไทย [15] โดยปรากฏในพระอัยการลักษณะผิดเมียตามกฎหมายตราสามดวง ซึ่งตราขึ้นในสมัยกรุงศรีอยุธยาต่อมาในสมัยรัชการที่ 5 ในสมัยนั้นมีการตรากฎหมายขึ้นมาเป็นจำนวนมาก รวมถึงพระราชกำหนดลักษณะข่มขืนล่วงประเวณี ร.ศ.118 ต่อมามีการปฏิรูปศาลปีพ.ศ.2444 และปฏิรูประบบกฎหมายทำให้มีการร่างประมวลกฎหมายลักษณะอาญา ร.ศ.127 เมื่อบังคับใช้ไปได้ระยะหนึ่ง ประเทศไทยมีแนวคิดที่จะปรับปรุงกฎหมายอาญาและได้ยกร่างกฎหมายอาญาฉบับปัจจุบันขึ้นถือใช้ ในการแก้ไขความผิดเกี่ยวกับเพศตามประมวลกฎหมายอาญาโดยพระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายอาญา (ฉบับที่ 27) พ.ศ. 2562 [16] ให้ความคิดเห็นว่าข่มขืนไม่ใช่คดียอมความได้อีกต่อไปกล่าวคือ ตั้งแต่เริ่มใช้ประมวลกฎหมายอาญาเมื่อ 60 ปีก่อน คือ เมื่อวันที่ 1 มกราคม พ.ศ. 2500 ความผิดฐานข่มขืนกระทำชำเราตามมาตรา 276 ถูกกำหนดให้เป็นความผิดที่ยอมความได้เหมือนพวกความผิดฐานยกยอกหรือฉ้อโกง ดังนั้น ในอดีต หากผู้เสียหายคดีข่มขืนไม่แจ้งความร้องทุกข์ แม้ตำรวจมีหลักฐานใดๆก็ไม่อาจดำเนินคดีกับผู้กระทำความผิดได้ หรือแม้ผู้เสียหายแจ้งความร้องทุกข์แล้วแต่เกิน 3 เดือน กฎหมายก็ไม่อาจลงโทษผู้กระทำความผิดข่มขืนได้เช่นกัน นอกจากนี้แม้ผู้เสียหายแจ้งความร้องทุกข์แล้ว ต่อมาผู้กระทำความผิดเจรจายอมความกับผู้เสียหายสำเร็จ คดีอาญาจะยุติลงทันที ทำให้ผู้กระทำความผิดฐานข่มขืนเอาตัวรอดจากการถูกลงโทษทางอาญาโดยอาศัยการต่อสู้ทางเทคนิคได้หลายช่องทางหากเปลี่ยนเป็นความผิดอาญาแผ่นดินผู้กระทำความผิดคงถูกลงโทษฐานข่มขืนกระทำชำเราตามการกระทำที่ได้ก่อขึ้นอย่างแน่นอน

5. บทบาทและการตรวจรักษาของแพทย์

ในปัจจุบันปัญหาการใช้ความรุนแรงทางเพศในสังคมมีแนวโน้มมากขึ้นการตรวจรักษาและประเมินผู้ป่วยเป็นหน้าที่ของแพทย์รวมถึงบทบาทด้านการสืบค้นหาหลักฐานเพื่อนำมาประกอบการพิจารณาทางคดี [17] ซึ่งการตรวจรักษาผู้ป่วยได้อย่างครอบคลุมทั้งทางด้านร่างกาย จิตใจ สังคม จะช่วยลดปัญหาต่าง ๆ ที่จะเกิดตามมา เช่น ปัญหาการติดเชื้อทางเพศสัมพันธ์ การตั้งครรภ์ ภาวะ

ซีมีเศร่า การฆ่าตัวตาย และยังช่วยให้ได้หลักฐานที่จะนำมาประกอบการสืบหาตัวผู้กระทำและพิจารณาโทษทางกฎหมายได้อย่างทันที่

5.1 การรักษาอาการบาดเจ็บ

5.2 การซักประวัติ แบ่งเป็น

5.2.1 ประวัติทางการแพทย์

5.2.2 ประวัติเกี่ยวกับการถูกล่วงละเมิดทางเพศ

5.3 การตรวจร่างกายผู้เสียหายแพทย์ต้องได้รับการยินยอมก่อนการตรวจทุกครั้ง

แบ่งเป็น

5.3.1 การตรวจร่างกายทั่วไป

5.3.2 การตรวจบริเวณอวัยวะเพศ

5.3.3 การตรวจบริเวณช่องปาก

5.3.4 การตรวจบริเวณทวารหนัก

5.4 เก็บตัวอย่างส่งตรวจจากบริเวณ mucocutaneous junction

5.4.1 Wet smear สำหรับดูตัวอสุจิที่กำลังเคลื่อนไหว โดยอสุจิสามารถตรวจพบได้ในตัวอย่างที่เก็บจากช่องคลอด(ควรเก็บจากคอมดลูก) ได้ภายใน 72 ชั่วโมง จากทวารหนักภายใน 24 ชั่วโมง และไม่สามารถตรวจพบได้ในช่องปาก

5.4.2 Swab เพื่อตรวจหา ACP (แอนไซม์แอสิดฟอสฟาเทส ซึ่งสร้างมาจากต่อมลูกหมาก (prostate gland) และ sperm (สเปิร์มและย้อมสี H&E)

5.4.3 ป้ายผนังทวารหนักส่งเพาะหาเชื้อโกโนเรีย.

5.4.4 ตรวจซีรัมคั่นหาร่องรอยการติดเชื้อ เช่น ซิฟิลิส, เอชไอวี

5.4.5 ตรวจหาหมู่เลือด

ในกรณีแพทย์ผู้ทำการตรวจผู้เสียหายในคดีความผิดทางเพศต้องตรวจผู้เสียหายที่เป็นทั้งหญิงและชาย (รวมเพศที่ 3) ตำแหน่งของร่างกายที่ต้องตรวจคือ ตรวจร่างกายทั่วไป ตรวจภายใน ตรวจบริเวณช่องปากและทวารหนัก โดยจำเป็นต้องซักประวัติให้ละเอียดว่ามีการล่วงล้ำผ่านช่องทางใดบ้าง กรณีผู้กระทำเป็นชายใช้อวัยวะเพศล่วงละเมิดชายหรือหญิง ผลการตรวจทางห้องปฏิบัติการ เช่น

ตรวจหาตัวอสุจิและเอนไซม์แอสิดฟอสฟาเตส เป็นสิ่งที่พึงกระทำ ส่วนการใช้สิ่งอื่นของร่างกายกระทำต่อผู้อื่นการตรวจบาดแผลมีความจำเป็นและมีความสำคัญมากกว่า

5.5 ขั้นตอนที่ควรแนะนำหลังจากถูกข่มขืน

5.5.1 ค้นหาสภาพแวดล้อมที่ปลอดภัยห่างจากคนร้าย

5.5.2 โทรหาเพื่อนสนิทหรือญาติคนที่จะให้การสนับสนุน

5.5.3 เข้ารับการดูแลทางการแพทย์ ไม่เปลี่ยนเสื้อผ้า อาบน้ำ หรือแปรงฟัน

จนกว่าจะมีการเก็บหลักฐาน การประเมินทางการแพทย์สมบูรณ์ รวมถึงรวบรวมพยานหลักฐานการตรวจร่างกาย รักษา การให้คำปรึกษา

5.5.4 ผู้เสียหายไม่จำเป็นต้องทำส่วนหนึ่งของการประเมินผลนี้ใดๆ ที่ไม่ต้องการทำ

5.5.5 แจ้งความและลงบันทึกประจำวันรายงานนักสังคมสงเคราะห์

5.5.6 การติดตามผลกับผู้ให้บริการสุขภาพ 1-2 สัปดาห์ต่อมา

5.6 การตรวจสอบผู้กระทำความผิด หลักการสำหรับตรวจสอบหลักฐานต่าง ๆ เช่นเดียวกับการตรวจผู้ถูกกระทำ ทั้งการใช้ไม้เก็บตัวอย่าง การเก็บเส้นผม และการพิมพ์ลายนิ้วมือ

5.6.1 Swabs จากบริเวณองคชาติ ควรเก็บจากบริเวณตัวองคชาติ glans และบริเวณใต้รอยพับของผิวหนัง

5.6.2 Swabs นิ้วมือ ในกรณีที่มีการสอดใส่นิ้วมือเข้าไปในร่างกายของผู้ถูกกระทำ

5.6.3 Swabs จากรอยฟกช้ำ รอยครูด รอยกัด เพื่อเก็บตัวอย่าง DNA ของผู้เคราะห์ร้าย

5.6.4 ตรวจเลือด เพื่อหาการติดเชื้อต่าง ๆ เช่น HIV, Hepatitis

บริเวณที่พบการบาดเจ็บได้บ่อยคือบริเวณมือ แขน ใบหน้า และลำคอ นอกจากนี้ยังอาจจะพบลักษณะจำเพาะ เช่น รอยสัก แผลเป็นซึ่งช่วยในการระบุตัวผู้กระทำความผิด

4. ประวัติความเป็นมาของระบบสารสนเทศคำพิพากษาศาลฎีกา

ประวัติความเป็นมาของระบบสารสนเทศคำพิพากษาศาลฎีกามีพัฒนาการใน 4 ยุคตั้งแต่ปี พ.ศ.2524- ปัจจุบันโดยในแต่ละยุค มีรายละเอียดพอสังเขปดังนี้

ยุคที่1 (พ.ศ.2524 – 2533) แนวความคิดเรื่องระบบสารสนเทศคำพิพากษาศาลฎีกาเกิดขึ้น ตั้งแต่ปีพ.ศ.2524 โดยมีการกำหนดไว้ในแผนพัฒนาศาลและกระทรวงยุติธรรม ฉบับที่1(พ.ศ.2524 - 2529) ว่าให้มีการนำระบบคอมพิวเตอร์มาใช้ในศาลและกระทรวงยุติธรรมภายในเวลา 5 ปี กระทรวงยุติธรรมจึงมีคำสั่งตั้งคณะกรรมการเตรียมการนำระบบคอมพิวเตอร์มาใช้ในศาลและกระทรวงยุติธรรมขึ้น โดยมีนายโสภณ รัตนกรปลัดกระทรวงยุติธรรมในขณะนั้นเป็นประธานกรรมการ คณะกรรมการฯ มีมติให้นำระบบคอมพิวเตอร์มาใช้กับงานจัดเก็บหลักกฎหมายจากคำพิพากษาศาลฎีกา และคำสั่งคำร้องศาลฎีกาเพื่อการสอบถาม แต่ขณะนั้นเทคโนโลยีคอมพิวเตอร์ที่สามารถใช้กับภาษาไทยได้ยังพัฒนาไม่มากนัก ต่อมาคณะกรรมการพิจารณากำหนดนโยบายและการบริหารงานคอมพิวเตอร์ของรัฐเห็นว่าสำนักงานคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามยาเสพติด (ป.ป.ส.) ซึ่งได้รับความช่วยเหลือจากประเทศออสเตรเลียให้การสนับสนุนเครื่องคอมพิวเตอร์ Main Frame (IBM) และโปรแกรม STAIRSรวมทั้งมีผู้เชี่ยวชาญชาวออสเตรเลียมาดูแลรักษาระบบอยู่แล้ว จึงกำหนดให้กระทรวงยุติธรรมใช้เครื่อง Main Frame กับสำนักงาน ป.ป.ส. และ Online มาয়งศูนย์บริการข้อมูลตุลาการ ศาลฎีกา ศาลอุทธรณ์ ศาลแพ่ง และศาลอาญา ได้ในปีพ.ศ.2528 ระบบสารสนเทศคำพิพากษาศาลฎีกาในยุคแรกนี้จึงเป็นระบบ Remote Online ระหว่างกระทรวงยุติธรรมกับสำนักงาน ป.ป.ส. โดยใช้โปรแกรม STAIRS ซึ่งเป็นระบบIndex Search และมีการใช้คำค้นหาเพื่ออุดช่องว่างเรื่องการใช้ถ้อยคำต่างกันแต่เป็นเรื่องเดียวกันด้วย

ยุคที่2 (พ.ศ.2534 - 2542) กระทรวงยุติธรรมได้รับงบประมาณให้จัดหาเครื่องคอมพิวเตอร์ขนาดกลาง (Super Mini Computer) เป็นของตนเอง และได้มีการจัดซื้อเครื่องSuper Mini Computer ติดตั้งไว้ที่ศูนย์บริการข้อมูลตุลาการ ลักษณะ (Feature) ของโปรแกรม BRSคล้ายกับโปรแกรม STAIRS จึงสามารถ Convert ข้อมูลเดิมมาใช้กับโปรแกรมใหม่โดยไม่มีปัญหาในยุคนี้ กระทรวงยุติธรรมได้เป็น Host ให้ศาลและหน่วยงานในเขตกรุงเทพมหานคร เขตปริมณฑล และสำนักงานอธิบดีผู้พิพากษาภาครวม 44 แห่ง (กรกฎาคม 2537) รวมทั้งหน่วยงานราชการภายนอกอีกหลายแห่งให้ใช้ข้อมูลระบบสารสนเทศคำพิพากษาศาลฎีกาในระบบ Remote Online เช่น กรมอัยการ (ในสมัยนั้น) กรมพระธรรมนูญ สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา เป็นต้น

ยุคที่3 (พ.ศ.2543-2549) เป็นยุคที่เทคโนโลยีคอมพิวเตอร์มีความเจริญก้าวหน้าไปมาก เทคโนโลยีด้าน Compact Disc (CD) ได้รับความนิยมมากขึ้น และในปีพ.ศ.2543 ซึ่งตรงกับปีค.ศ. 2000 ได้เกิดปัญหาเกี่ยวกับการจัดเก็บข้อมูลด้วยตัวเลข 2 หลักสุดท้ายของปีค.ศ. ทำให้ระบบการทำงาน of เครื่องคอมพิวเตอร์ทั่วโลกเกิดปัญหาในการใช้งาน จากนั้นได้ทำการจ้างให้บริษัท Smart Office จำกัด โดย(Millennium Bug) ศูนย์บริการข้อมูลตุลาการเป็นผู้ว่าจ้างให้พัฒนาโปรแกรมของระบบสืบค้นคำพิพากษาศาลฎีกาและคำสั่งคำร้องศาลฎีกาใหม่และเสร็จสิ้นหลังจากศาลแยกออกจากกระทรวงยุติธรรมแล้ว โดยนำข้อมูลพร้อมโปรแกรมที่ได้บันทึกลงบนแผ่น CD มีชื่อว่า ADMIN ทำการแจกให้แก่ศาลทั่วประเทศ ซึ่งในขณะนั้นได้จ้างให้บริษัทบางกอก ซอฟต์แวร์อินเตอร์เนชั่นแนล จำกัด ทำการบันทึกข้อมูลหรือย่อข้อกฎหมายจากคำพิพากษาศาลฎีกาที่ทำการเก็บไว้เป็นแฟ้มและจัดให้มีพัฒนาระบบสืบค้นคำพิพากษาศาลฎีกามีชื่อว่า DEKA 2000 จากนั้นได้นำขึ้น(Upload) บน Website www.supremecourt.or.th ของศาลฎีกา เพื่อให้บริการแก่ผู้ใช้ทั่วไปศาลฎีกาได้ว่าจ้าง

ยุคที่4 (พ.ศ. 2550 - 2558) สืบเนื่องมาจากศาลต้องแยกออกจากกระทรวงยุติธรรมโดยผลของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พ.ศ.2540 โอนภารกิจการบันทึกข้อมูลย่อข้อกฎหมายจากคำพิพากษาศาลฎีกา และคำสั่งคำร้องศาลฎีกา จากสำนักเทคโนโลยีสารสนเทศ (ศูนย์บริการข้อมูลตุลาการเดิม) สำนักงานศาลยุติธรรม ให้ศาลฎีกาเป็นผู้รับผิดชอบทั้งหมดโดยให้สำนักบริการเทคโนโลยีสารสนเทศภาครัฐ(สบทร.) เป็นผู้พัฒนาโปรแกรมขึ้นใหม่คือ DEKA 2007 มีการรวมข้อมูล ADMIN และ DEKA 2000 เป็นข้อมูลฐานเดียวกัน คือ DEKA 2007 รวมถึงเพิ่มเติมคำพิพากษาศาลฎีกาให้เป็นฉบับเต็มทุกฉบับ โดยย้อนหลังคำพิพากษาศาลฎีกาเริ่มจากปีพ.ศ. 2549 ไปถึงร.ศ.117 อยู่ในลักษณะของไฟล์ PDF สำหรับคำพิพากษาศาลฎีกาตั้งแต่ปีพ.ศ.2550 จัดให้อยู่ในลักษณะของไฟล์ Text โดยในยุคนี้จึงมีฐานข้อมูลเพียงฐานเดียว ต่อมาได้มีการปรับปรุง DEKA 2007 ใหม่ในวันที่16 กุมภาพันธ์ 2553 เป็น Version 1.6

พ.ศ.2558 – ปัจจุบัน มีการพัฒนาระบบในระบบสารสนเทศมีการค้นหาที่เพิ่มมากขึ้นคือระบบสืบค้นคำพิพากษา คำสั่งคำร้องและคำวินิจฉัยศาลฎีกาหรือเรียกว่า สืบค้นฎีกา 2015 โดยปรับปรุงเป็นเวอร์ชัน Beta Version 1.0.0 ซึ่งเลือกรูปแบบการค้นหาได้ 3 รูปแบบคือ 1.ค้นหาสามารถเลือกแหล่งข้อมูลที่ต้องการค้นหาได้ เช่น คำพิพากษา คำสั่งคำร้อง หรือคำวินิจฉัย โดยระบุใน “ค้นหาจากข้อมูล” และสามารถเลือกค้นหาจาก ฉบับเต็ม หรือ ฉบับย่อ แต่ถ้าไม่ระบุระบบจะค้นหาจากทั้งหมด และสามารถค้นหาจากหมายเลขคำสั่งคำร้อง โดยตรงได้เลย และค้นหาโดยการ

ระบุช่วงปีได้ 2.ค้นหาขั้นสูงใช้กรณีที่มีข้อมูลเฉพาะที่ต้องการค้นหา เช่น ต้องการค้นหาตาม ชื่อ คู่ความ เจ้าของสำนวน ผู้พิพากษาในคณะ ชื่อกฎหมาย แผนก หรือหมายเหตุข้อมูลเจ้าของสำนวน ผู้พิพากษาใน องค์คณะ และแผนก ผู้ใช้งานสามารถพิมพ์ข้อมูลที่ต้องการค้นหาตรงลงไปในห้อง หรือคลิกปุ่มค้นหาข้างๆ เพื่อให้ระบบดึงข้อมูลที่มีอยู่ขึ้นมาให้เลือก โดยผู้ใช้สามารถพิมพ์ คำขึ้นต้นของ ข้อมูลเหล่านั้นลงไประบบจะดึงข้อมูลที่ตรงกับคำที่พิมพ์ขึ้นมาแสดงให้เลือกได้การค้นหาตามชื่อ กฎหมาย จะสามารถเพิ่มเงื่อนไขการค้นหา โดยกดที่ “เพิ่มเงื่อนไข” แล้วระบุชื่อกฎหมายใหม่เข้าไป โดยเลือกได้ด้วยว่าจะให้ระบบค้นหาแบบ “และ” หรือ “หรือ และ 3.แสดงผลแยกประเภทสามารถ ค้นหาแยกตามชื่อกฎหมาย

ชื่อผู้พิพากษาที่ตัดสิน ตามปี และเดือนที่เผยแพร่ได้ โดยเมื่อคลิกเลือกตามชื่อกฎหมาย ระบบจะแสดงจำนวนฎีกาแยกตามชื่อกฎหมายให้ พร้อมกับมีช่องให้พิมพ์คำที่ต้องการค้นหาได้ และสามารถคลิกชื่อกฎหมายเข้าไปอีกที เพื่อดูและค้นหาฎีกาในกฎหมายนั้นๆ ได้และหาสามารถพิมพ์ คำค้นเพื่อค้นหาฎีกาภายในชื่อกฎหมายนี้ได้อีก ซึ่งลักษณะการทำงานของระบบในส่วนนี้ของแยกตาม ชื่อผู้พิพากษาที่ตัดสิน แยกตามปี ก็จะเป็นเช่นเดียวกัน ส่วนแยกตามเดือนที่เผยแพร่ สามารถระบุ ตั้งแต่เดือนถึงเดือน แล้วกดค้นหาได้เลย ต่อมาวันที่ 3 สิงหาคม 2560 มีการจัดตั้ง DEKA Application ระบบสืบค้นคำพิพากษา คำสั่งคำร้อง และคำวินิจฉัยศาลฎีกา พัฒนาโดยส่วน เทคโนโลยีสารสนเทศในศาลฎีกาซึ่งให้ทันสมัยทันสมัยในปัจจุบัน

5.งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ผู้ศึกษาได้ทำการรวบรวมงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการวิเคราะห์คำพิพากษาศาลฎีกาในคดี อาชญากรรมที่มีการใช้หลักฐานทางนิติวิทยาศาสตร์ คดีระหว่าง พ.ศ.2551 ถึง 2562 ในคดีความผิด เกี่ยวกับเพศในกลุ่มคดีข่มขืนกระทำชำเรา กลุ่มคดีอนาจารและกลุ่มคดีความผิดเกี่ยวกับการค้า ประเวณีและสื่อลามก เพื่อศึกษารวบรวมคำพิพากษาศาลฎีกาที่มีการนำเอาหลักฐานทางนิติ วิทยาศาสตร์มาใช้ในการพิจารณาคดี รวมถึงศึกษาถึงปัจจัยอื่นที่มีผลสำคัญในการตัดสินคดีความ ดังนี้

White John H. และคณะ (2011) ได้ศึกษาเรื่องการใช้ประโยชน์ของพยานหลักฐานทางนิติ วิทยาศาสตร์และรูปแบบอาชญากรรมในทำแผนประทุษกรรมของฆาตกรการจับกุมฆาตกรต่อเนื่องได้ ศึกษาข้อมูลของฆาตกรต่อเนื่องจำนวน 200 รายรวมทั้งการใช้หลักนิติวิทยาศาสตร์จนทำให้เจ้าหน้าที่ ตำรวจสามารถจับกุมฆาตกรต่อเนื่องได้ [18]

Joseph L. Peterson et al.(2013) โดยทำการวิเคราะห์ข้อมูลเชิงบรรยายและวิเคราะห์ข้อมูลทางสถิติจากคดีอาญาจำนวนทั้งสิ้น 4,205 คดีเกี่ยวกับการใช้พยานหลักฐานทางด้านนิติวิทยาศาสตร์ ในการคลี่คลายคดีอาชญากรรมที่เกิดขึ้นในศาลทั้ง 5 รัฐของสหรัฐอเมริกา พบว่าพยานหลักฐานทางด้านนิติวิทยาศาสตร์ เป็นพยานหลักฐานที่สร้างผลสำเร็จในการคลี่คลายคดีการวิเคราะห์ซึ่งแสดงให้เห็นว่าพยานหลักฐานทางนิติเวชมีบทบาทที่สำคัญมากในการตัดสินคดีต่าง ๆ [19]

ยุทธไพศาล ฉัตรชวินพร (2553) ได้ศึกษาการวิเคราะห์คำพิพากษาในคดีอาชญากรรมที่มีการใช้หลักฐานทางนิติวิทยาศาสตร์ คดีระหว่างปี พ.ศ. 2540 ถึง 2549 ผลการวิจัยพบว่าจากคดีทำร้ายร่างกายฆาตกรรมและข่มขืน จำนวนทั้งหมด 408 คำพิพากษาฎีกา มีการนำหลักฐานทางนิติวิทยาศาสตร์มาใช้ในกระบวนการตัดสิน 163 คำพิพากษาฎีกา ซึ่งคิดเป็นร้อยละ 40 โดยคดีทำร้ายร่างกายระบุว่ามีการนำหลักฐานทางนิติวิทยาศาสตร์มาใช้มากที่สุดเมื่อเทียบกับคดีอาชญากรรมอื่นๆ โดยในช่วงปีพ.ศ.2545 - 2549 จะมีการนำหลักฐานทางนิติวิทยาศาสตร์มาช่วยในการพิจารณาคดีเพิ่มมากขึ้นเมื่อเปรียบเทียบกับช่วงปีพ.ศ.2540 - 2544 [20]

บุญศักดิ์ หาญเทิดสิทธิ์ (2557) ศึกษาเรื่องการรับฟังและการชั่งน้ำหนักพยานหลักฐานทางการแพทย์ในคดีข่มขืนกระทำชำเรา พบว่าศาลใช้พยานหลักฐานทางการแพทย์และการตรวจพยานหลักฐานทางนิติวิทยาศาสตร์รวมถึงศาลใช้พยานหลักฐานหลายประเภทมาพิจารณาคดีสามารถตัดสินคดีได้ [21]

ดวงฤทัย อุตคุต (2558) ได้ศึกษาวิเคราะห์คำพิพากษาในคดีอาชญากรรมที่มีการใช้พยานหลักฐานทางนิติวิทยาศาสตร์คดีระหว่างปี พ.ศ. 2550 ถึง 2558 ผลการวิจัยพบว่าจากคดีทำร้ายร่างกาย คดีข่มขืนกระทำชำเรา และคดีฆาตกรรมจำนวนทั้งหมด 349 คำพิพากษาศาลฎีกา มีการนำพยานหลักฐานทางนิติวิทยาศาสตร์มาใช้ในการพิจารณาคดีทั้งสิ้น 103 คำพิพากษาศาลฎีกาซึ่งคิดเป็นร้อยละ 30 โดยคดีทำร้ายร่างกายระบุว่ามีการนำพยานหลักฐานทางนิติวิทยาศาสตร์มาใช้มากที่สุดเมื่อเทียบกับคดีอาชญากรรมอื่นๆ โดยมีการนำพยานหลักฐานทางนิติวิทยาศาสตร์มาช่วยในการพิจารณาคดีเพิ่มมากขึ้นเมื่อเทียบกับช่วงปีพ.ศ.2540 ถึง 2549 [22]

บทที่ 3

วิธีดำเนินการวิจัย

การศึกษาเรื่อง การวิเคราะห์คำพิพากษาฎีกาในคดีความผิดเกี่ยวกับเพศที่มีการใช้หลักฐานทางนิติวิทยาศาสตร์ : คดีระหว่างปี พ.ศ. 2551 ถึง 2562 โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาและรวบรวมคดีความผิดเกี่ยวกับเพศที่สิ้นสุดแล้วจากประเภทของคดีความกับวิธีการทำร้ายโดยมีเกณฑ์การพิจารณาความผิดตามประกฎหมายอาญา [23] ดังต่อไปนี้

1.การคัดเลือกข้อมูล

- ในการคัดเลือกข้อมูล ผู้ศึกษาได้ทำการศึกษาจาก โดยศึกษาเฉพาะกลุ่มคดีความผิดเกี่ยวกับเพศซึ่งแบ่งกลุ่มคดีตามประเภทของคดีออกเป็น 3 กลุ่ม คือกลุ่มคดีข่มขืนกระทำชำเรา กลุ่มคดีอนาจาร และกลุ่มความผิดเกี่ยวกับการค้าประเวณีและสื่อลามกดังต่อไปนี้

1.1 กลุ่มคดีข่มขืนกระทำชำเรา ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 271 277

มาตรา 276 ผู้ใดข่มขืนกระทำชำเราผู้อื่นโดยขู่เชิญด้วยประการใด ๆ โดยใช้กำลังประทุษร้าย โดยผู้นั้นอยู่ในภาวะที่ไม่สามารถขัดขืนได้ หรือโดยทำให้ผู้นั้นเข้าใจผิดว่าตนเป็นบุคคลอื่น ต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่สี่ปีถึงยี่สิบปี และปรับตั้งแต่แปดหมื่นบาทถึงสี่แสนบาท

ถ้าการกระทำความผิดตามวรรคหนึ่ง ได้กระทำโดยทำให้ผู้ถูกระทำเข้าใจว่าผู้กระทำมีอาวุธปืนหรือวัตถุระเบิด ต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่เจ็ดปีถึงยี่สิบปี และปรับตั้งแต่หนึ่งแสนสี่หมื่นบาทถึงสี่แสนบาท

ถ้าการกระทำความผิดตามวรรคหนึ่ง ได้กระทำโดยมีอาวุธปืนหรือวัตถุระเบิด หรือโดยใช้อาวุธ หรือโดยร่วมกระทำความผิดด้วยกันอันมีลักษณะเป็นการโทรมหญิงหรือกระทำกับชายในลักษณะเหมือนกัน มีโทษจำคุกเริ่มตั้งแต่สิบห้าปีถึงยี่สิบปีและมีโทษปรับเริ่มตั้งแต่สามแสนบาทถึงสี่แสนบาทหรือมีโทษจำคุกตลอดชีวิต

หากมีการกระทำความผิดตามวรรคหนึ่งนั้น เป็นการกระทำความผิดระหว่างคู่สมรสคือสามีหรือภรรยาและคู่สมรสนั้นมีความประสงค์ที่จะอยู่กินด้วยกันอย่างสามีภรรยา ศาลจะลงโทษน้อยกว่าที่กฎหมายกำหนดไว้ได้ หรืออาจจะตั้งเงื่อนไขเพื่อที่ควบคุมความประพฤติให้แทนการลงโทษได้ กรณี

ศาลมีคำพิพากษากำหนดให้ลงโทษจำคุก และคู่สมรสคือสามีหรือภริยาฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งไม่มีความต้องการที่จะอยู่กันด้วยกันอย่างฉันสามีภริยาและมีความต้องการที่จะหย่า ให้คู่สมรสฝ่ายนั้นแจ้งให้แก่ศาลทราบและให้ศาลแจ้งแก่พนักงานอัยการให้ดำเนินการเรื่องการฟ้องหย่า

มาตรา 277 บุคคลใดกระทำชำเราเด็กที่อายุยังไม่ถึงสิบห้าปีที่ไม่ใช่ภริยาหรือสามีของตนเอง โดยที่เด็กนั้นจะยอมหรือไม่ก็ตาม มีโทษจำคุกเริ่มตั้งแต่ห้าปีถึงยี่สิบปี และมีโทษปรับเริ่มตั้งแต่หนึ่งแสนบาทถึงสี่แสนบาท

หากมีการกระทำความผิดตามวรรคหนึ่งนั้น เป็นการกระทำแก่เด็กที่อายุยังไม่เกินสิบสามปี มีโทษจำคุกตั้งแต่เจ็ดปีถึงยี่สิบปี และปรับตั้งแต่หนึ่งแสนสี่หมื่นบาทถึงสี่แสนบาท หรือจำคุกตลอดชีวิต

1.2 กลุ่มคดีอนาจาร ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 278 279

มาตรา 278 ผู้ใดกระทำอนาจารแก่เด็กอายุยังไม่เกินสิบห้าปี โดยขู่เชิญด้วยประการใดๆ ใช้กำลังประทุษร้าย โดยบุคคลนั้นอยู่ในภาวะที่ไม่สามารถขัดขืนได้ หรือโดยทำให้บุคคลนั้นเข้าใจผิดว่าตนเป็นบุคคลอื่น มีโทษจำคุกไม่มากกว่าสิบปี หรือมีโทษปรับไม่มากกว่าสองหมื่นบาทหรือมีทั้งโทษจำและโทษปรับ

มาตรา 279 ผู้ใดกระทำอนาจารแก่เด็กที่อายุยังไม่เกินสิบห้าปี โดยเด็กนั้นจะยินยอมหรือไม่ก็ตาม ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินสิบปี หรือปรับไม่เกินสองหมื่นบาท หรือมีทั้งโทษจำและโทษปรับ

หากมีการกระทำความผิดตามวรรคหนึ่ง ผู้กระทำความผิดได้ขู่ด้วยประการใดๆ ใช้กำลังประทุษร้าย โดยที่เด็กนั้นอยู่ในที่ที่ไม่สามารถขัดขืนได้ หรือทำให้เด็กนั้นเข้าใจผิดว่าเป็นบุคคลอื่น ต้องมีโทษจำคุกไม่มากกว่าสิบห้าปี หรือปรับไม่มากกว่าสามหมื่นบาท หรือมีทั้งโทษจำและโทษปรับ

1.3 กลุ่มความผิดเกี่ยวกับการค้าประเวณีและสื่อลามก ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 283 287

มาตรา 283 บุคคลใดสนองความใคร่ของบุคคลอื่น เป็นธุระจัดหา ล่อไป หรือพาไปเพื่อการอนาจารทั้งผู้ชายหรือผู้หญิง โดยใช้อุบาย หลอกลวง ขู่เชิญ ใช้กำลังประทุษร้าย ใช้อำนาจครอบงำผิดครองธรรม หรือใช้วิธีข่มขืนใจด้วยประการอื่นใด มีโทษจำคุกตั้งแต่เริ่มตั้งแต่ห้าปีถึงยี่สิบปี และมีโทษปรับเริ่มตั้งแต่หนึ่งหมื่นบาทถึงสี่หมื่นบาท

หากการกระทำความผิดตามวรรคหนึ่งเป็นการกระทำกับเด็กที่อายุยังไม่เกินสิบห้าปี ผู้กระทำความผิดมีโทษจำคุกเริ่มตั้งแต่สิบปีถึงยี่สิบปี และมีโทษปรับเริ่มตั้งแต่สองหมื่นบาทถึงสี่หมื่นบาท หรือมีโทษจำคุกตลอดชีวิต หรือมีโทษประหารชีวิต

บุคคลใดเพื่อสนองความใคร่ของบุคคลอื่น รับตัวบุคคลซึ่งมีคนจัดหาล่อไป หรือพาไปตาม
วรรคหนึ่ง วรรคสอง หรือวรรคสาม หรือมีการสนับสนุนในการกระทำความผิด มีโทษตามที่บัญญัติไว้
ในวรรคหนึ่ง วรรคสอง หรือวรรคสาม แล้วแต่กรณี

มาตรา 287 ผู้ใด

(1) เพื่อความประสงค์แห่งการค้า หรือทำการค้าเพื่อแจกจ่าย หรือเพื่อการแสดงต่อ
ประชาชน ทำ ผลิต มีไว้ นำเข้า หรือนำเข้าในราชอาณาจักร ส่งออกหรือไปนอกราชอาณาจักร พาไป
หรือทำให้แพร่หลายด้วยประการใด ๆ ในเอกสาร ภาพเขียน ภาพพิมพ์ ภาพระบายสี สิ่งพิมพ์ รูปภาพ
ภาพโฆษณา เครื่องหมาย รูปถ่าย ภาพยนตร์ แถบบันทึกเสียง แถบบันทึกภาพหรือสิ่งใดอันลามก

(2) ประกอบกิจการค้า หรือมีส่วนเกี่ยวข้องในการประกอบกิจการค้าในวัตถุหรือสิ่งใดอันลามก
ดังกล่าวแล้ว แจกจ่ายหรือแสดงต่อประชาชน หรือให้เช่าวัตถุหรือสิ่งใดอันลามก

(3) เพื่อจะช่วยให้แพร่หลาย หรือประกอบกิจการค้าวัตถุหรือสิ่งใดอันลามกดังกล่าวแล้ว
โฆษณาหรือโฆษณาว่ามีบุคคลกระทำการความผิดตามมาตราอื่น หรือโฆษณาหรือโฆษณาว่าวัตถุ หรือสิ่งใด
อันลามกจะหาได้จากบุคคลใดหรือโดยวิธีใดต้องมีโทษจำคุกไม่เกินสามปี หรือโทษปรับไม่เกินสาม
หมื่นบาทหรือมีทั้งโทษจำและโทษปรับ

2.ศึกษาคำพิพากษาฎีกา

ผู้ศึกษาได้ศึกษาคำพิพากษาฎีกาจากการสืบค้นด้วยระบบสืบค้นคำพิพากษา คำสั่ง คำร้อง
และคำวินิจฉัยศาลฎีกาหรือสืบค้นฎีกา 2015 ซึ่งเป็นการสืบค้นคำพิพากษาศาลฎีกาเวอร์ชันใหม่
ระหว่าง พ.ศ. 2551 – 2562 จากการศึกษาพบว่า มีจำนวนคำพิพากษาฎีกาทั้งสิ้น 10,199 คำพิพากษา
ฎีกา โดยได้คัดเลือกข้อมูลที่ต้องการศึกษาเฉพาะคดีความผิดเกี่ยวกับเพศ 6 มาตรา คือ 276, 277,
278, 279, 283 และ 287 พบว่ามีคำพิพากษาทั้งสิ้น 317 คำพิพากษา

3.ศึกษาคำพิพากษาฎีกาที่ระบุว่ามีการนำหลักฐานทางนิติวิทยาศาสตร์มาช่วยในการพิจารณาคดี

ผู้ศึกษาได้ศึกษาคำพิพากษาฎีกาจากการสืบค้นด้วยระบบสืบค้นคำพิพากษา คำสั่ง คำร้อง และคำวินิจฉัยศาลฎีกาหรือสืบค้นฎีกา 2015 โดยพิจารณาศึกษาเฉพาะคดีที่มีการนำหลักฐานทางนิติวิทยาศาสตร์มาใช้ในคดีพิพากษาทั้งสิ้น 72 คำพิพากษานั้นจำแนกและทำการวิเคราะห์ตามวิธีการทำร้ายร่างกายและบาดแผลที่พบบนร่างกายของผู้เสียหายจากระบบสืบค้นคำพิพากษาและคำร้องฎีกา 2015

1. การวิเคราะห์ข้อมูลตามรูปแบบวิธีการทำร้ายร่างกาย แบ่งออกได้ดังนี้

1.1 การทำร้ายร่างกายโดยไม่มีการใช้อาวุธ ได้แก่ การทุบตี ชก ต่อย ตะแคง กัด บีบ หรือรัดคอ

1.2 การทำร้ายร่างกายโดยใช้อาวุธร่วมด้วย ซึ่งแบ่งออกเป็นกลุ่ม คือ กลุ่มที่ใช้อาวุธปืน กลุ่มที่ใช้อาวุธมีดและกลุ่มที่ใช้อาวุธอื่น ๆ เช่น ขวดแก้ว ไม้ ระเบิด เชือก เป็นต้น

2. การวิเคราะห์ข้อมูลตามตำแหน่งของบาดแผลที่พบบนร่างกาย โดยพิจารณาตำแหน่งของบาดแผลที่พบบนร่างกายของผู้เสียหายหรือผู้ตาย ที่บริเวณต่าง ๆ ของร่างกายดังนี้ ศีรษะ ลำคอ หน้าอก ท้อง ลำตัว หลัง แขนและมือ ขาและเท้า

4.การประมวลผล

ในงานวิจัยจะรวบรวมข้อมูลจากประมวลกฎหมายอาญาทำการคัดเลือกเฉพาะความผิดเกี่ยวกับเพศจากนั้นรวบรวมข้อมูลจากคำพิพากษาฎีกาในคดีความผิดเกี่ยวกับเพศที่มีการใช้หลักฐานทางนิติวิทยาศาสตร์ จากนั้นจะทำการประมวลผลทางสถิติโดยอาศัยการคำนวณในรูปแบบร้อยละเพื่อเปรียบเทียบข้อมูลใน 3 กลุ่มคดีความผิดเกี่ยวกับเพศ คือ กลุ่มคดีข่มขืนกระทำชำเรา กลุ่มคดีอนาจาร และกลุ่มความผิดเกี่ยวกับการค้าประเวณีและสื่อลามกอันเป็นการแสดงความสัมพันธ์ระหว่างประเภทของคดีความกับวิธีการทำร้ายร่างกายและบาดแผลที่พบบนร่างกายของผู้เสียหายเพื่อจุดเจตนาของผู้กระทำความผิดในเชิงพรรณนา

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

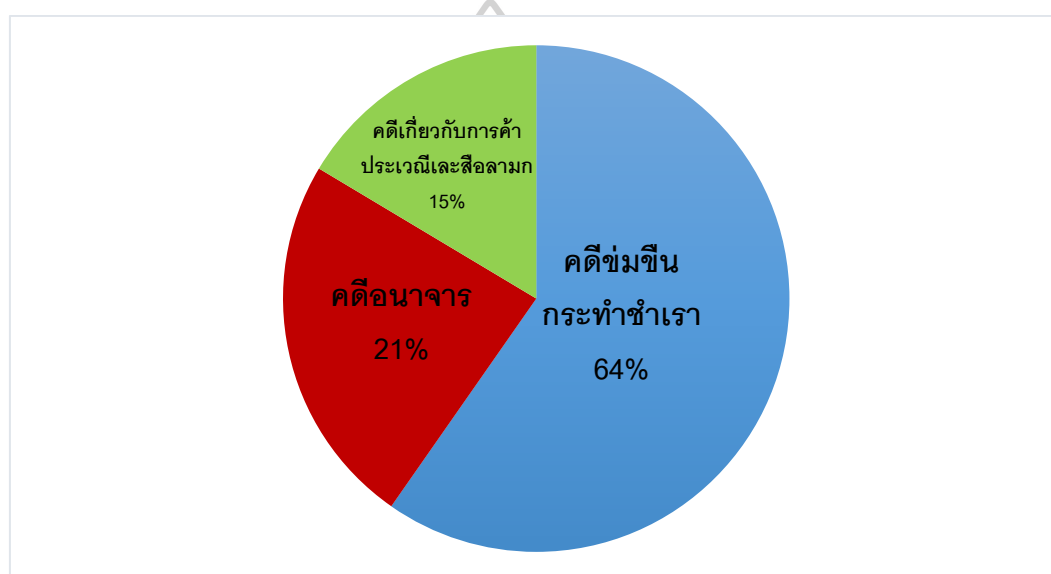
งานวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาและรวบรวมคำพิพากษาฎีกาในคดีความผิดเกี่ยวกับเพศที่มีการนำหลักฐานทางนิติวิทยาศาสตร์มาใช้ในคดีโดยทำการศึกษาและแบ่งกลุ่มข้อมูลตามประเภทของคดีความเพื่อแสดงความสัมพันธ์ระหว่างประเภทของคดีความกับวิธีการทำร้ายร่างกายและบาดแผลที่พบบนร่างกายของผู้เสียหาย ซึ่งมักมีการกล่าวอ้างถึงหลักฐานทางนิติเวชเป็นส่วนใหญ่ดังนั้นผู้วิจัยจึงได้ทำการศึกษาและแบ่งเป็นวิธีต่าง ๆ ดังนี้

1. การศึกษาและการรวบรวมข้อมูล

จากการรวบรวมคำพิพากษาฎีกาจากการสืบค้นด้วยระบบสืบค้นคำพิพากษา คำสั่งคำร้อง และคำวินิจฉัยศาลฎีกาหรือสืบค้นฎีกา 2015 ตั้งแต่ปี พ.ศ. 2551 – 2562 มีจำนวนทั้งหมด 10,199 คำพิพากษาฎีกาเมื่อคัดเลือกรองเฉพาะคดีข่มขืนกระทำชำเรา คดีอนาจารและคดีเกี่ยวกับการค้าประเวณี และสื่อลามกพบทั้งหมด 317 คำพิพากษาฎีกา โดยแบ่งออกเป็นกลุ่มตามประเภทของคดีความ คือ คดีข่มขืนกระทำชำเรา 202 คำพิพากษาฎีกา คดีอนาจาร 68 คำพิพากษาฎีกา และคดีเกี่ยวกับการค้าประเวณีและสื่อลามก 47 คำพิพากษาฎีกาซึ่งคิดเป็นร้อยละ 64 21 และ 15 ของคดีทั้งหมดตามลำดับดังตารางที่ 1 และแผนภูมิภาพที่ 1 จากแผนภูมิวงกลมแสดงการแบ่งกลุ่มคำพิพากษาฎีกาตามประเภทของคดีดังภาพที่ 1 แสดงให้เห็นว่าคดีข่มขืนกระทำชำเราเกิดขึ้นมากที่สุดในปี พ.ศ. 2551 – 2562 ซึ่งหากเอาจำนวนคำพิพากษามาใช้เป็นตัวบอกจำนวนแผนภูมิดังภาพที่ 1 นี้จะเห็นว่าไม่ได้ไปกับจำนวนของคดีเพราะคดีความผิดเกี่ยวกับเพศตั้งแต่ปี พ.ศ.2500 เป็นคดีความผิดต่อส่วนตัวไม่ใช่ความผิดอาญาแผ่นดินหมายถึงเป็นคดีที่ยอมความกันได้ แต่เมื่อวันที่ 28 พฤษภาคม พ.ศ.2562 มีการเปลี่ยนแปลง แก้ไข ปรับปรุง เพิ่มเติม ในประมวลกฎหมายอาญา หนึ่งในนั้นคือความผิดเกี่ยวกับเพศที่มีการเพิ่มอัตราโทษและการเทียบปรับที่เพิ่มขึ้นนอกจากนี้ยังมีการแก้ไขเกี่ยวกับการยอมความของคดีข่มขืนกระทำชำเราที่ตอนนี้องค์กรข่มขืนกระทำชำเราไม่ใช่ความผิดต่อส่วนตัวอีกต่อไปแต่การข่มขืนกระทำชำเราเป็นคดีอาญาแผ่นดินที่ไม่สามารถยอมความกันได้ ดังนั้นในคำพิพากษากับจำนวนคดีปีต่อๆไป อาจจะมีการสอดคล้องที่สามารถไปด้วยกันและอาจจะมีการเพิ่มสูงมากขึ้น

ตารางที่ 1 การแบ่งกลุ่มคำพิพากษาฎีกาตามประเภทของคดีความ

กลุ่มคดี	จำนวนคำพิพากษาฎีกา	ร้อยละของคดีทั้งหมด
คดีข่มขืนกระทำชำเรา	202	64
คดีอนาจาร	68	21
คดีเกี่ยวกับการค้าประเวณีและสื่อลามก	47	15
รวม	317	100

ภาพที่ 1 แผนภูมิวงกลมแสดงการแบ่งกลุ่มคำพิพากษาฎีกาตามประเภทของคดี

จากการศึกษาข้อมูลเกี่ยวกับจำเลยที่ระบุในคำพิพากษาฎีกาทั้งหมด 317 คำพิพากษาฎีกาดังตารางที่ 2 พบว่าเพศของจำเลยที่ระบุในคำพิพากษาฎีกามีทั้งหมด 333 คำพิพากษาฎีกาซึ่งในกรณีนี้บางคำพิพากษาศาลฎีกามีจำเลยมากกว่าหนึ่งคน ในคดีข่มขืนกระทำชำเรา คดีอนาจารและคดีเกี่ยวกับการค้าประเวณีและสื่อลามก มีจำเลยที่เป็นเพศหญิง คิดเป็นร้อยละ 2 และ 24 จากแต่ละกลุ่มคดีตามลำดับ ในขณะที่จำเลยเพศชายคิดเป็นร้อยละ 99 100 และ 51 ตามลำดับ จากข้อมูลที่ศึกษาแสดงให้เห็นว่าเพศชายมีแนวโน้มในการก่ออาชญากรรมมากกว่าเพศหญิงแต่ในขณะเดียวกันก็มีจำเลยที่เป็นเพศหญิงเนื่องจากในปัจจุบันได้มีกฎหมายอาญา ซึ่งสามารถฟ้องร้องเพศหญิงที่เป็นผู้กระทำผิดทางเพศได้ ไม่ว่าจะเป็น ชายข่มขืนหญิง ชายข่มขืนชาย หรือหญิงข่มขืนชาย หญิงข่มขืนหญิงก็ได้ซึ่งแสดงให้เห็นถึงสิทธิที่เท่าเทียมกันของประชาชน

ตารางที่ 2 ข้อมูลเกี่ยวกับเพศของจำเลยตามกลุ่มของคดีความที่ระบุในคำพิพากษาฎีกา

กลุ่มคดี	เพศของจำเลย			
	หญิง		ชาย	
	คำพิพากษา	ร้อยละ	คำพิพากษา	ร้อยละ
คดีข่มขืนกระทำชำเรา	2	1	200	99
คดีอนาจาร	-	-	68	100
คดีเกี่ยวกับการค้า ประเวณีและสื่อลามก	24	49	39	51
รวม	26	-	307	-

ตารางที่ 3 ค่าจำนวน และค่า Chi - square ของความสัมพันธ์ระหว่างเพศของจำเลย กับคดีข่มขืนกระทำชำเรา และคดีอนาจาร/คดีเกี่ยวกับการค้าประเวณีและสื่อลามก

n = 333

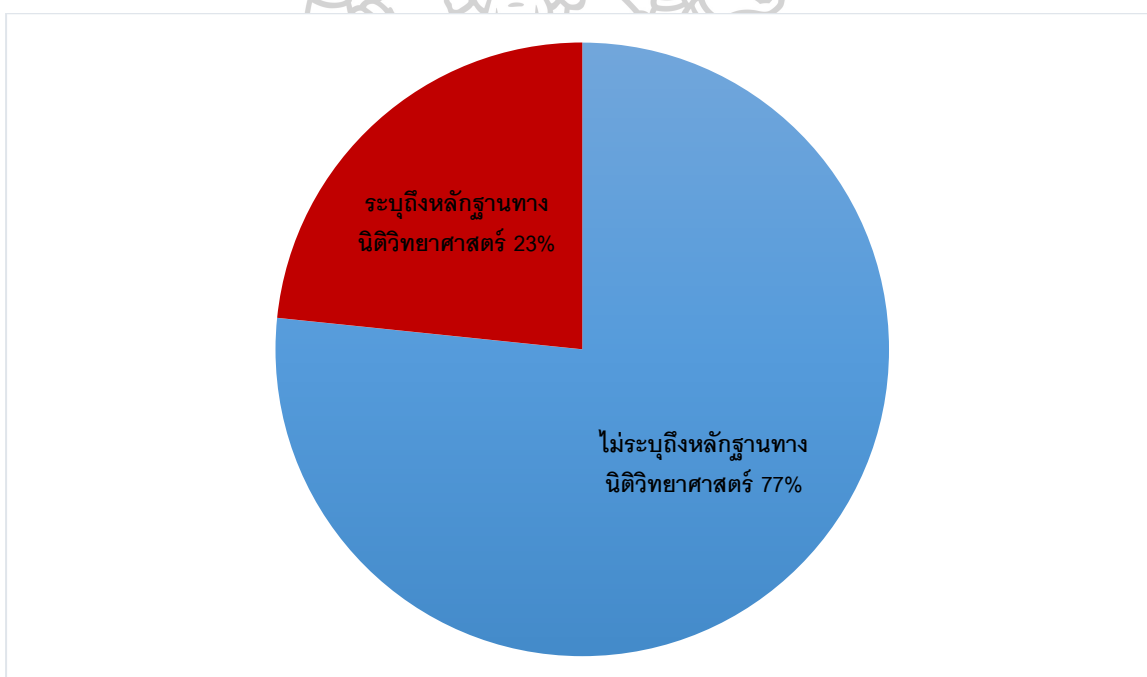
เพศของจำเลย	ประเภทคดี		Value	df	Pearson's Chi-square
	คดีข่มขืนกระทำ ชำเรา	คดีอนาจาร/คดี เกี่ยวกับการค้า ประเวณีและสื่อ ลามก			
หญิง	2	24	33.157	2	.000*
ชาย	200	107			

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตารางที่ 3 การศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความสัมพันธ์ระหว่างเพศของจำเลย กับคดีข่มขืนกระทำชำเรา และคดีอนาจารหรือคดีเกี่ยวกับการค้าประเวณีและสื่อลามก โดยจำแนกเป็นเพศหญิง และเพศชายผลการศึกษาพบว่า เพศของจำเลยขึ้นอยู่กับประเภทคดีข่มขืนกระทำชำเรา และคดีอนาจารหรือคดีเกี่ยวกับการค้าประเวณีและสื่อลามก อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 (Asymp. Sig = .000) โดยเพศชาย มีจำนวนคดีมากกว่าเพศหญิง

2. การนำหลักฐานทางนิติวิทยาศาสตร์มาใช้ในการพิจารณาคดีความในชั้นศาลฎีกา

ในงานวิจัยนี้ได้ทำการศึกษาลักษณะทางนิติวิทยาศาสตร์ในชั้นศาลฎีกา โดยศึกษาเฉพาะหลักฐานทางนิติเวชเท่านั้น จากคำพิพากษาฎีกาทั้งหมด 317 คำพิพากษาฎีกา ในคำพิพากษาฎีกาพบว่ามี การนำหลักฐานทางนิติเวชมาใช้ในการพิจารณาคดี 72 คำพิพากษาฎีกา ซึ่งคิดเป็นร้อยละ 23 แสดงดัง ภาพที่ 2 ส่วนในคำพิพากษาฎีกาที่ไม่ได้ระบุว่ามีการใช้หลักฐานทางนิติเวชในคำพิพากษาฎีกามีทั้งสิ้น 245 คำพิพากษาฎีกา คิดเป็นร้อยละ 77 ซึ่งในที่นี้ไม่ได้หมายความว่า คดีดังกล่าวไม่ได้ใช้หลักฐานทางนิติวิทยาศาสตร์ด้านอื่นๆ ในการพิจารณาคดีหรือไม่ได้ใช้หลักฐานทางนิติวิทยาศาสตร์ในกระบวนการ ยุติธรรมขั้นอื่นๆ ไปด้วย แต่คงหมายถึงเฉพาะในคำพิพากษาฎีกาที่สืบค้นด้วยระบบสืบค้นคำพิพากษา คำสั่ง คำร้อง และคำวินิจฉัยศาลฎีกาหรือสืบค้นฎีกา 2015 ว่ามิได้มีการระบุถึงการนำหลักฐานทาง นิติเวชมาช่วยในการพิจารณาคดีตัดสินคดีเท่านั้น

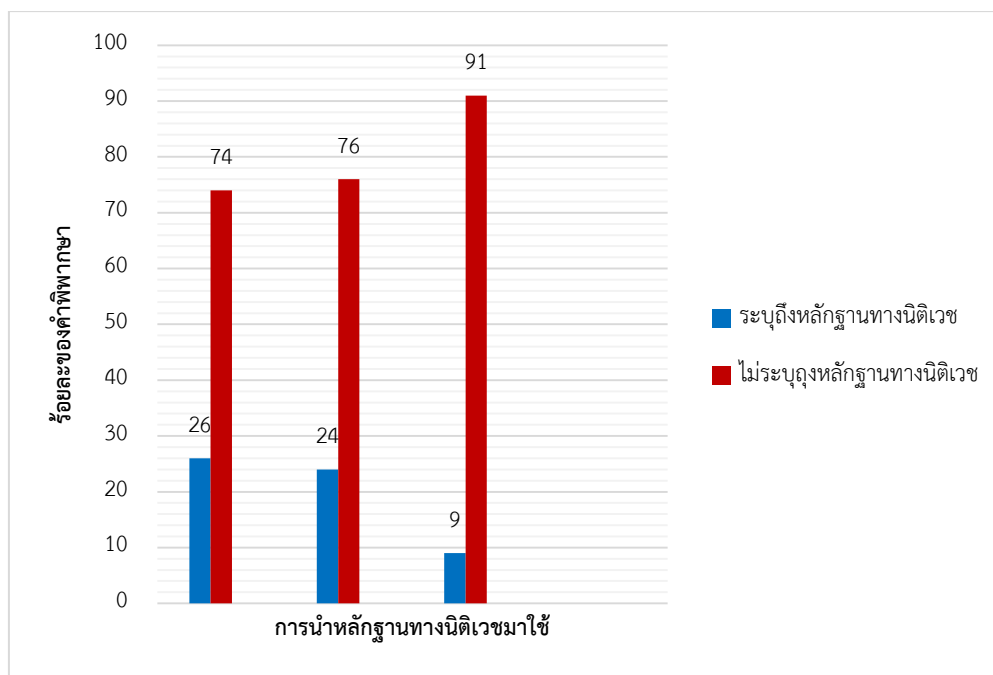

ภาพที่ 2 แผนภูมิวงกลมแสดงการเปรียบเทียบคำพิพากษาฎีกาที่มีการระบุและไม่ระบุถึงการนำหลักฐานทางนิติเวชมาใช้ในการพิจารณาคดี

คดีที่ระบุว่ามีการนำหลักฐานทางนิติวิทยาศาสตร์ซึ่งในที่นี้คือหลักฐานทางนิติเวชมาช่วยในการพิจารณาคดีแบ่งออกเป็นกลุ่มได้ดังตารางที่ 4 และภาพที่ 3 กราฟแท่งแสดงการเปรียบเทียบระหว่างคำพิพากษาฎีกาที่มีการระบุและไม่ระบุถึงการนำหลักฐานทางนิติเวชมาใช้พิจารณาคดีในแต่ละกลุ่มคดี พบว่ามีการนำหลักฐานทางนิติวิทยาศาสตร์มาช่วยในการพิจารณาคดี ในกลุ่มคดีข่มขืนกระทำชำเรา 52 คำพิพากษาฎีกา คิดเป็นร้อยละ 69 ของคดีข่มขืนกระทำชำเราทั้งหมด ในคดีอนาจาร 16 คำพิพากษาฎีกา คิดเป็นร้อยละ 22 ของคดีอนาจารทั้งหมด และกลุ่มคดีเกี่ยวกับการค้าประเวณีและสื่อลามก 4 คำพิพากษาฎีกา คิดเป็นร้อยละ 9 ของคดีเกี่ยวกับการค้าประเวณีและสื่อลามกทั้งหมด

ตารางที่ 4 คำพิพากษาฎีกาที่ระบุว่ามีการนำหลักฐานทางนิติเวชมาใช้เพื่อการพิจารณาคดี

กลุ่มคดี	ระบุว่ามีการนำหลักฐานทางนิติเวชมาใช้		
	จำนวนฎีกา	คำพิพากษา	ร้อยละ
คดีข่มขืนกระทำชำเรา	202	52	26
คดีอนาจาร	68	16	24
คดีเกี่ยวกับการค้าประเวณีและสื่อลามก	47	4	9
รวม	317	72	23

ภาพที่ 3 กราฟแท่งแสดงการเปรียบเทียบระหว่างคำพิพากษาฎีกาที่มีการระบุและไม่ระบุถึงการนำหลักฐานทางนิติเวชมาใช้พิจารณาคดีในแต่ละกลุ่มคดี

3. การวิเคราะห์ข้อมูลตามรูปแบบการทำร้ายร่างกาย

รูปแบบการทำร้ายร่างกายสามารถบ่งบอกถึงเจตนาของผู้กระทำ ซึ่งมีผลต่อการพิจารณาพิพากษาโทษจามความรุนแรงของความผิดที่ได้รับในคดีความ ในงานวิจัยนี้จึงศึกษาและวิเคราะห์รูปแบบของการทำร้ายร่างกาย โดยจำแนกตามอาวุธที่ใช้ในการทำร้ายร่างกายและตำแหน่งของบาดแผลที่พบบนร่างกายของผู้เสียหายหรือผู้ตาย

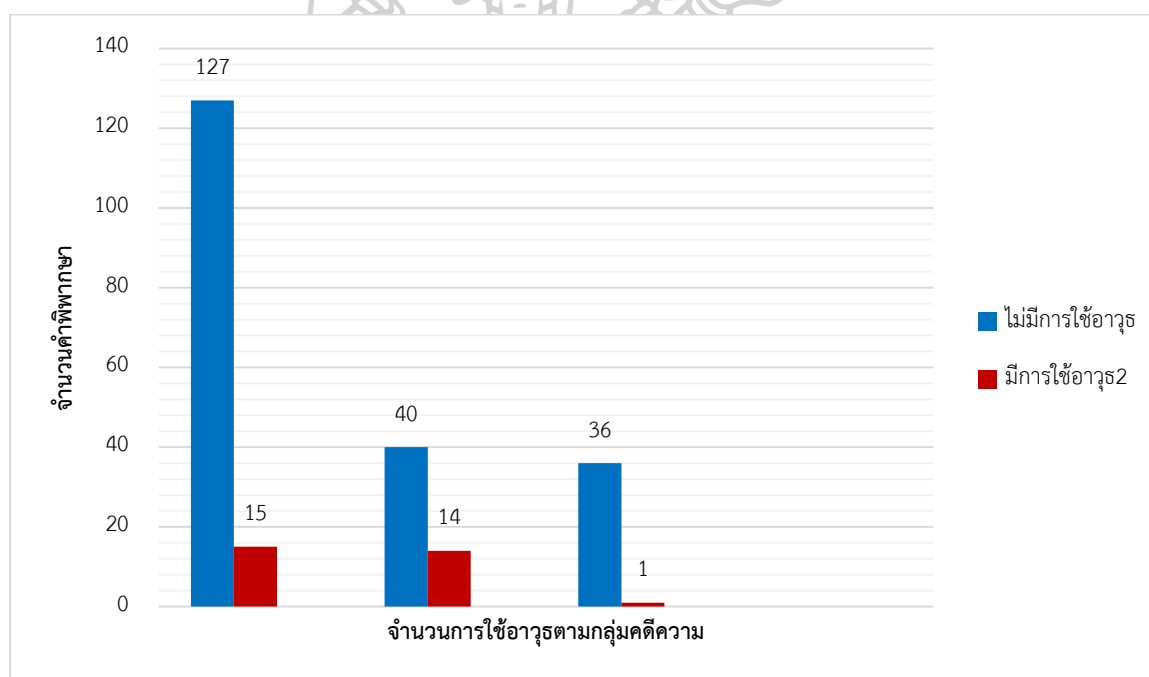
3.1 วิเคราะห์ตามวิธีทำร้ายร่างกายผู้เสียหาย

การศึกษาวีธีที่จำเลยทำร้ายร่างกายผู้เสียหายโดยจำแนกตามอาวุธที่ใช้ในการทำร้าย เนื่องจากอาวุธที่ใช้สามารถแสดงเจตนาของผู้กระทำได้ยิ่งอาวุธมีความรุนแรงมากเพียงใดยิ่งแสดงถึงเจตนาของผู้กระทำมากเท่านั้น

ตารางที่ 5 อาวุธที่ใช้ในการทำร้ายร่างกายตามกลุ่มของคดีความ

กลุ่มคดี	ไม่มีอาวุธ		มีอาวุธ		ไม่มีข้อมูล	
	คำพิพากษาฎีกา	ร้อยละ	คำพิพากษาฎีกา	ร้อยละ	คำพิพากษาฎีกา	ร้อยละ
คดีข่มขืนกระทำชำเรา	127	63	15	7	60	30
คดีอนาจาร	40	59	9	13	19	28
คดีเกี่ยวกับการค้าประเวณีและสื่อลามก	36	77	1	2	10	21
รวม	203	64	25	8	89	28

ภาพที่ 4 กราฟแท่งแสดงการเปรียบเทียบวิธีการทำร้ายร่างกายโดยใช้อาวุธกับไม่ใช้อาวุธ

จากตารางที่ 5 พบว่า กลุ่มคติข่มขืนกระทำชำเรามีการใช้อาวุธมากที่สุดคือ 15 คำพิพากษา ฎีกา จากคติข่มขืนกระทำชำเรา 202 คำพิพากษาคิดเป็นร้อยละ 7 ส่วนคดีอนาจารมีการใช้อาวุธ 9 คำพิพากษา ฎีกา จากคดีอนาจาร 68 คำพิพากษาคิดเป็นร้อยละ 13 ส่วนคดีเกี่ยวกับการค้าประเวณี และสื่อลามกพบว่ามีใช้อาวุธ 1 คำพิพากษา ฎีกา จากคดีเกี่ยวกับการค้าประเวณีและสื่อลามก 47 คำพิพากษาคิดเป็นร้อยละ 2 จากคติข่มขืนกระทำชำเรา คดีอนาจาร พบว่าจะมีการใช้อาวุธในการทำร้ายร่างกายของผู้เสียหายแสดงว่าผู้กระทำมีเจตนาจะทำร้ายร่างกายผู้เสียหายให้ผู้เสียหายได้รับบาดเจ็บซึ่งต่างจากคดีเกี่ยวกับการค้าประเวณีและสื่อลามกจะพบที่ผู้กระทำมีการใช้อาวุธในการก่อเหตุ น้อยมากถ้าเทียบกับคดีอื่นๆ เนื่องจากผู้กระทำมีเจตนาในการกระทำที่มุ่งแสวงหากำไรมากกว่าจึง อาจจะใช้วิธีการพูดโน้มน้าวมากกว่าการใช้อาวุธและเมื่อนำข้อมูลมาพลอตกราฟทำให้เห็นความแตกต่างได้อย่างชัดเจน ตามภาพที่ 4 นอกจากนี้ในกลุ่มคดีเกี่ยวกับการค้าประเวณีและสื่อลามกพบว่า ไม่มีข้อมูลถึงวิธีการทำร้ายร่างกายถึงร้อยละ 99 จากข้อมูลทั้งหมด 47 คำพิพากษา ซึ่งสอดคล้องกับ ผลในการนำหลักฐานทางนิติวิทยาศาสตร์มาช่วยในการพิจารณาเนื่องจากมีการอ้างอิงหลักฐานน้อย จึงทำให้มีการอ้างอิงวิธีการทำร้ายร่างกายน้อยลงไปด้วย และจากการศึกษาคติข่มขืนกระทำชำเรา และคดีอนาจาร พบว่ามีการทำร้ายโดยใช้อาวุธอื่นๆ เช่น ท่อนไม้ ท่อนเหล็ก เป็นต้น

ตารางที่ 6 ค่าจำนวน และค่า Chi - square ของความสัมพันธ์ระหว่างการใช้อาวุธในการก่อเหตุ กับ คติข่มขืนกระทำชำเรา และคดีอนาจาร/คดีเกี่ยวกับการค้าประเวณีและสื่อลามก

n = 333

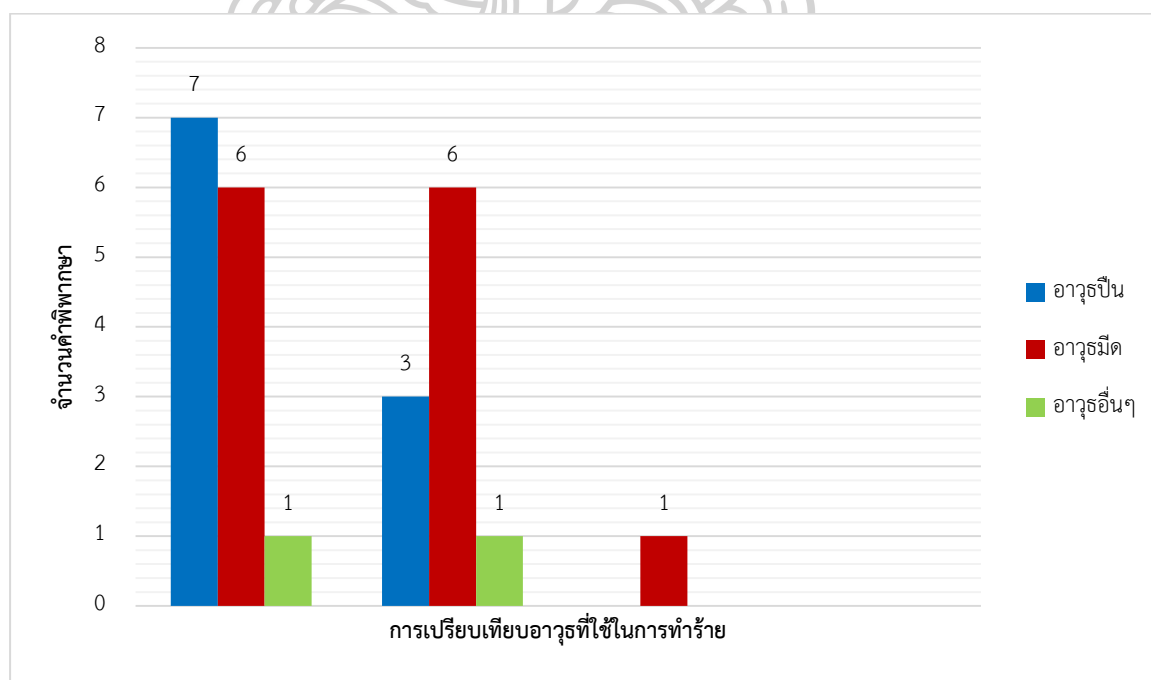
การใช้อาวุธใน การก่อเหตุ	ประเภทคดี		Value	df	Pearson's Chi-square
	คติข่มขืนกระทำ ชำเรา	คดีอนาจาร/คดี เกี่ยวกับการค้า ประเวณีและสื่อ ลามก			
ไม่มีอาวุธ	127	76	.062	2	.803*
มีอาวุธ	15	10			

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตารางที่ 6 การศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความสัมพันธ์ระหว่างการใช้อาวุธในการก่อเหตุ กับคดีข่มขืนกระทำชำเรา และคดีอนาจารหรือคดีเกี่ยวกับการค้าประเวณีและสื่อลามก โดยจำแนกเป็นไม่มีอาวุธ และมีอาวุธผลการศึกษาพบว่า การใช้อาวุธในการก่อเหตุไม่ขึ้นอยู่กับประเภทคดีข่มขืนกระทำชำเรา และคดีอนาจารหรือคดีเกี่ยวกับการค้าประเวณีและสื่อลามก ที่นัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 (Asymp. Sig = .000)

ตารางที่ 7 จำแนกอาวุธที่ใช้ในการทำร้ายร่างกายผู้เสียหายหรือผู้ตายตามกลุ่มคดี

กลุ่มคดี	ปืน	มีด	อื่นๆ
	คำพิพากษาฎีกา	คำพิพากษาฎีกา	คำพิพากษาฎีกา
คดีข่มขืนกระทำชำเรา	7	6	1
คดีอนาจาร	3	6	1
คดีเกี่ยวกับการค้าประเวณีและสื่อลามก	-	1	-
รวม	11	11	3

ภาพที่ 5 กราฟแท่งแสดงการเปรียบเทียบอาวุธที่ใช้ในการทำร้ายในแต่ละกลุ่มคดี

การจำแนกอารูที่ใช้ในการทำร้ายร่างกายของผู้เสียหายหรือผู้ตาย แสดงดังตารางที่ 7 พบว่า กลุ่มคดีข่มขืนกระทำชำเรามีการใช้อารูปืนมากที่สุด คือ 7 คำพิพากษา ซึ่งอารูปืนถือเป็นอารูที่ร้ายแรงดังนั้นการที่ผู้กระทำได้พกพาอารูปืนไปเพื่อใช้ในการทำร้ายผู้เสียหายนั้นอาจแสดงเจตนาของผู้กระทำได้ว่ามีเจตนาที่จะทำร้ายผู้เสียหายหรือฆ่าผู้ตาย กลุ่มคดีอนาจารมีการใช้อารูมีดมากที่สุดคือ 6 คำพิพากษา การใช้อารูมีดและปืนน้อยมากส่วนมากเป็นการใช้เพื่อข่มขู่ผู้เสียหายเท่านั้น ส่วนกลุ่มคดีเกี่ยวกับการค้าประเวณีและสื่อลามกพบว่ามีการใช้อารูน้อยมากจนแทบไม่มีการใช้อารูเลยเพราะส่วนใหญ่ผู้กระทำความผิดจะใช้วิธีพุดจาโน้มน้าวซึ่งเป็นการกระทำเพื่อแสวงหากำไรมากกว่า

ตารางที่ 8 ค่าจำนวน และค่า Chi – square ของความสัมพันธ์ระหว่างประเภทอารูที่ใช้ในการก่อเหตุ กับคดีข่มขืนกระทำชำเรา และคดีอนาจาร/คดีเกี่ยวกับการค้าประเวณีและสื่อลามก
n = 333

ประเภทอารูที่ใช้ในการก่อเหตุ	ประเภทคดี		Value	df	Pearson's Chi-square
	คดีข่มขืนกระทำชำเรา	คดีอนาจาร/คดีเกี่ยวกับการค้าประเวณีและสื่อลามก			
ปืน	7	3	1.308	2	.253*
มีด	6	7			

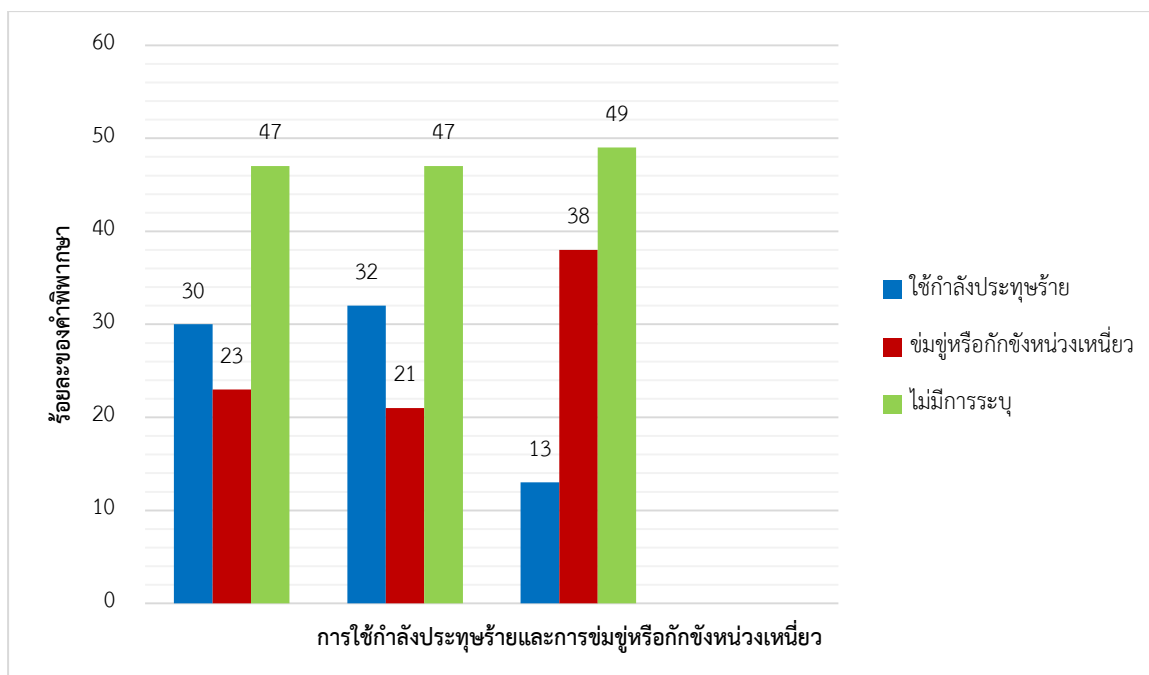
* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตารางที่ 8 การศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความสัมพันธ์ระหว่างประเภทอารูที่ใช้ในการก่อเหตุ กับคดีข่มขืนกระทำชำเรา และคดีอนาจารหรือคดีเกี่ยวกับการค้าประเวณีและสื่อลามก โดยจำแนกเป็นมีด และปืนผลการศึกษาพบว่า อารูที่ใช้ในการก่อเหตุไม่ขึ้นอยู่กับประเภทคดีข่มขืนกระทำชำเรา และคดีอนาจาร/คดีเกี่ยวกับการค้าประเวณีและสื่อลามก ที่นัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 (Asymp. Sig = .000)

การใช้กำลังประทุษร้ายแก่กายหรือจิตใจ การข่มขู่และการกักขังหน่วงเหนี่ยวนั้นไม่ว่าจะทำด้วยใช้แรงกายภาพหรือด้วยวิธีอื่นใดที่ทำให้ผู้เสียหายอยู่ในภาวะที่ไม่สามารถขจัดขึ้นได้หรือกลัวว่าจะเกิดความเสียหายเป็นภัยแก่ตนเองหรือทำให้ผู้เสียหายปราศจากเสรีภาพในร่างกายซึ่งสามารถช่วยในการพิจารณาตัดสินในคดีได้ว่าจำเลยได้กระทำความผิดตามผู้เสียหายได้กล่าวหาหรือไม่

ตารางที่ 9 แสดงการใช้กำลังประทุษร้ายและการข่มขู่หรือกักขังหน่วงเหนี่ยวผู้เสียหายตามกลุ่มคดี

กลุ่มคดี	ใช้กำลังประทุษร้าย		ข่มขู่หรือกักขังหน่วงเหนี่ยว		ไม่มีการระบุ	
	คำพิพากษาฎีกา	ร้อยละ	คำพิพากษาฎีกา	ร้อยละ	คำพิพากษาฎีกา	ร้อยละ
คดีข่มขืนกระทำชำเรา	60	30	46	23	96	47
คดีอนาจาร	22	32	14	21	32	47
คดีเกี่ยวกับการค้าประเวณีและสื่อลามก	6	13	18	38	23	49
รวม	88	28	78	25	151	47

ภาพที่ 6 กราฟแท่งแสดงการเปรียบเทียบการใช้กำลังประทุษร้ายและการข่มขู่หรือกักขังหน่วงเหนี่ยวในแต่ละกลุ่มคดี

การใช้กำลังประทุษร้ายและการข่มขู่หรือกักขังหน่วงเหนี่ยวผู้เสียหายแสดงดังตารางที่ 9 และภาพที่ 6 พบว่าจากคำพิพากษาศาลฎีกา 317 คำพิพากษา มีการใช้กำลังประทุษร้ายรวมทั้งหมด 88 คำพิพากษาคิดเป็นร้อยละ 28 การข่มขู่หรือกักขังหน่วงเหนี่ยวมีทั้งหมด 78 คำพิพากษาคิดเป็นร้อยละ 25 และไม่มีการระบุมีทั้งหมด 151 คำพิพากษาคิดเป็นร้อยละ 47 การใช้กำลังประทุษร้ายมีมากที่สุดในกลุ่มคดีข่มขืนกระทำชำเรา 60 คำพิพากษา ตามด้วยคดีอนาจาร 22 คำพิพากษาและคดีเกี่ยวกับการค้าประเวณีและสื่อลามก 6 คำพิพากษาคิดเป็นร้อยละ 30 32 13 การข่มขู่หรือกักขังหน่วงเหนี่ยวมีมากที่สุดที่กลุ่มคดีข่มขืนกระทำชำเรา 46 คำพิพากษา ตามด้วยคดีเกี่ยวกับการค้าประเวณีและสื่อลามก 18 คำพิพากษาและคดีอนาจาร 14 คำพิพากษาคิดเป็นร้อยละ 23 38 21 ไม่มีการระบุมีมากที่สุดที่กลุ่มคดีข่มขืนกระทำชำเรา 96 คำพิพากษา ตามด้วยคดีอนาจาร 32 คำพิพากษาและคดีเกี่ยวกับการค้าประเวณีและสื่อลามก 23 คำพิพากษาคิดเป็นร้อยละ 47 47 49 ของคำพิพากษา

ตารางที่ 10 ค่าจำนวน และค่า Chi – square ของความสัมพันธ์ระหว่างประเภทการใช้กำลังในการก่อเหตุ กับคดีข่มขืนกระทำชำเรา และคดีอนาจาร/คดีเกี่ยวกับการค้าประเวณีและสื่อลามก

n = 333

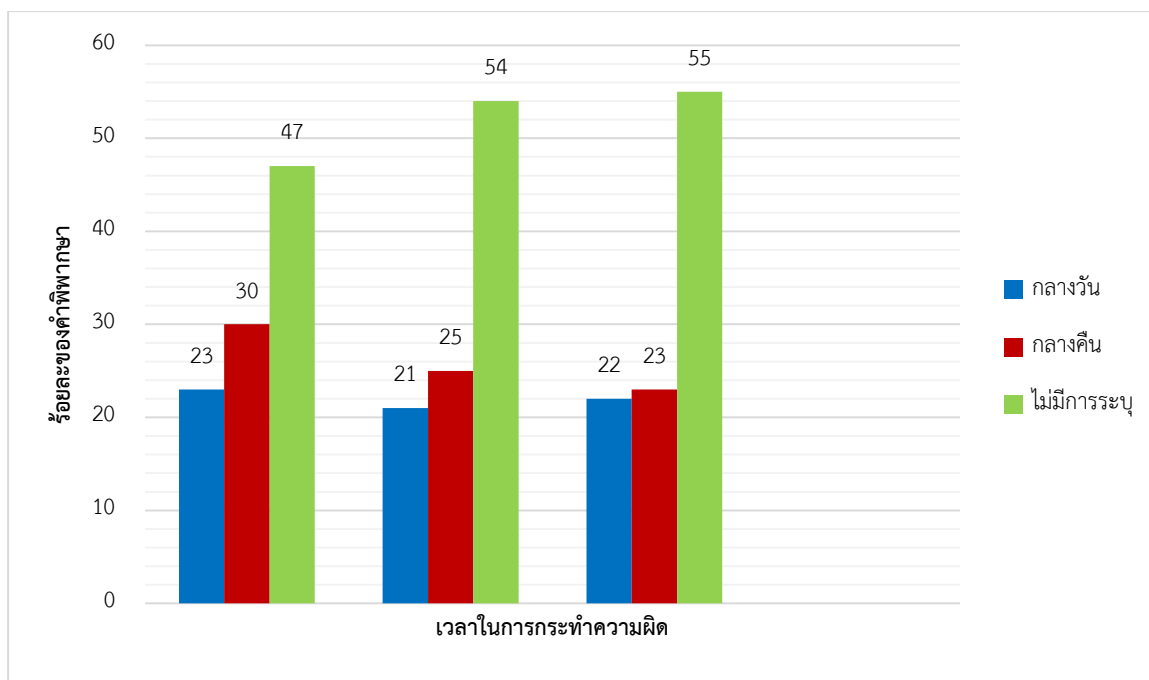
ประเภทการใช้กำลังในการก่อเหตุ	ประเภทคดี		Value	df	Pearson's Chi-square
	คดีข่มขืนกระทำชำเรา	คดีอนาจาร/คดีเกี่ยวกับการค้าประเวณีและสื่อลามก			
การใช้กำลังประทุษร้าย	60	28	1.519	2	.218*
ข่มขู่หรือกักขังหน่วงเหนี่ยว	46	32			

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตารางที่ 10 การศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความสัมพันธ์ระหว่างประเภทการใช้กำลังในการก่อเหตุ กับคดีข่มขืนกระทำชำเรา และคดีอนาจาร/คดีเกี่ยวกับการค้าประเวณีและสื่อลามก โดยจำแนกเป็นการใช้กำลังประทุษร้าย และข่มขู่หรือกักขังหน่วงเหนี่ยว ผลการศึกษาพบว่าประเภทการใช้กำลังในการก่อเหตุไม่ขึ้นอยู่กับประเภทคดีข่มขืนกระทำชำเรา และคดีอนาจารหรือคดีเกี่ยวกับการค้าประเวณีและสื่อลามก ที่นัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 (Asymp. Sig = .000)

ตารางที่ 11 เวลาในการกระทำความผิดตามกลุ่มคดี

กลุ่มคดี	กลางวัน		กลางคืน		ไม่มีการระบุ	
	คำพิพากษาฎีกา	ร้อยละ	คำพิพากษาฎีกา	ร้อยละ	คำพิพากษาฎีกา	ร้อยละ
	คดีข่มขืนกระทำชำเรา	47	23	60	30	95
คดีอนาจาร	14	21	17	25	37	54
คดีเกี่ยวกับการค้าประเวณีและสื่อลามก	10	22	11	23	26	55
รวม	71	22	88	28	158	50

ภาพที่ 7 กราฟแท่งแสดงการเปรียบเทียบช่วงเวลาที่จำเลยกระทำความคิดในแต่ละกลุ่มคดี

จากตารางที่ 11 พบว่าเวลาในการกระทำความคิดในช่วงเวลากลางวันมีทั้งหมด 71 คำพิพากษา คิดเป็นร้อยละ 22 คดีข่มขืนกระทำชำเรามากที่สุด อันดับถัดไปเป็นคดีอนาจาร และคดีเกี่ยวกับการค้าประเวณีและสื่อลามกคือ 47 14 10 คำพิพากษานิติกร ตามลำดับ คิดเป็นร้อยละ 23 21 22 ส่วนช่วงเวลากลางคืนมีทั้งหมด 88 คำพิพากษา คิดเป็นร้อยละ 28 คดีข่มขืนกระทำชำเราเป็นการกระทำผิดมากที่สุดคือถัดไปเป็นคดีอนาจาร และคดีเกี่ยวกับการค้าประเวณีและสื่อลามกคือ 60 17 11 คำพิพากษานิติกร คิดเป็นร้อยละ 30 25 23 ตามลำดับ และไม่มีการระบุเวลาในการกระทำผิด 158 คำพิพากษา คิดเป็นร้อยละ 50 คดีข่มขืนกระทำชำเรามากที่สุด อันดับถัดไปเป็นคดีอนาจาร และคดีเกี่ยวกับการค้าประเวณีและสื่อลามก

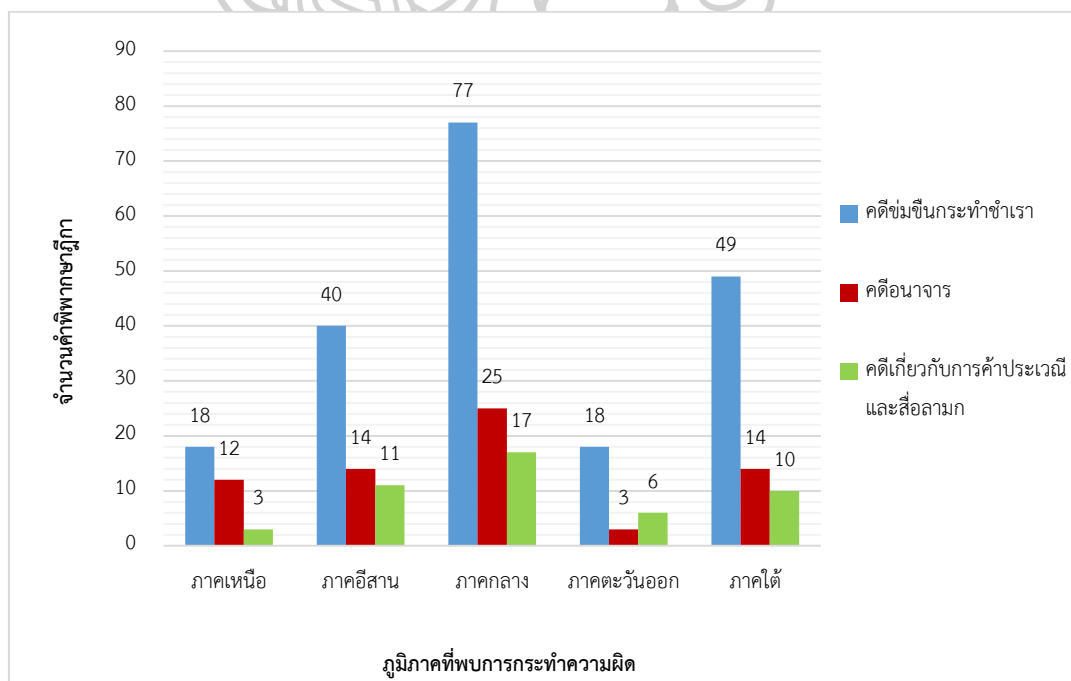
ตารางที่ 12 ค่าจำนวน และค่า Chi - square ของความสัมพันธ์ระหว่างเวลาในการก่อเหตุ กับคดี
ข่มขืนกระทำชำเรา และคดีอนาจาร/คดีเกี่ยวกับการค้าประเวณีและสื่อลามก

n = 333

เวลาในการก่อเหตุ	ประเภทคดี		Value	df	Pearson's Chi-square
	คดีข่มขืนกระทำชำเรา	คดีอนาจาร/คดีเกี่ยวกับการค้าประเวณีและสื่อลามก			
กลางวัน	47	24	.070	2	.791*
กลางคืน	60	28			

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตารางที่ 12 การศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความสัมพันธ์ระหว่างเวลาในการก่อเหตุ กับคดีข่มขืนกระทำชำเรา และคดีอนาจาร/คดีเกี่ยวกับการค้าประเวณีและสื่อลามก โดยจำแนกเป็นเวลากลางวัน และเวลากลางคืน ผลการศึกษาพบว่าเวลาในการก่อเหตุไม่ขึ้นอยู่กับประเภทคดีข่มขืนกระทำชำเรา และคดีอนาจารหรือคดีเกี่ยวกับการค้าประเวณีและสื่อลามก ที่นัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 (Asymp. Sig = .000)

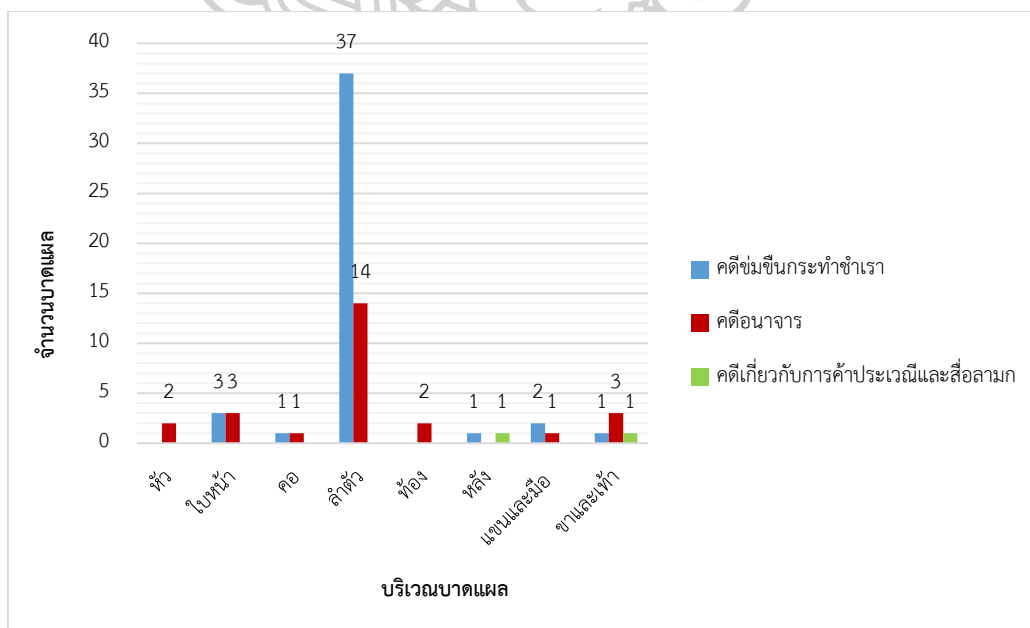
ภาพที่ 8 กราฟแท่งเปรียบเทียบการกระทำความผิดในแต่ละภูมิภาค

จากภาพที่ 8 จากการวิเคราะห์การกระทำความผิดที่พบผู้เสียหายในแต่ละภูมิภาค ดังภาพที่ 3 แกน X คือ ภูมิภาคที่พบการกระทำความผิด แกน Y คือ จำนวนคำพิพากษาฎีกาที่พบซึ่งจะเห็นว่าคดีข่มขืนกระทำชำเรามีการ

กระทำความผิดอยู่ในภาคกลางมากที่สุด ภาคต่อไปคือภาคใต้ ภาคอีสาน ภาคเหนือและภาคตะวันออกเฉียงเหนือคำพิพากษาฎีกาคือ 77 49 40 18 และ 18 ตามลำดับ ส่วนคดีอนาจารมีการกระทำความผิดอยู่ในภาคกลางมากที่สุด ภาคต่อไปคือภาคอีสาน ภาคใต้ ภาคเหนือและภาคตะวันออกเฉียงเหนือคำพิพากษาฎีกาคือ 25 14 14 12 และ 3 ตามลำดับ และคดีเกี่ยวกับการค้าประเวณีและสื่อลามกมีการกระทำความผิดอยู่ในภาคกลางมากที่สุด ต่อไปคือภาคอีสาน ภาคใต้ ภาคตะวันออกเฉียงเหนือและภาคเหนือคำพิพากษาฎีกาคือ 17 11 10 6 และ 3 ตามลำดับ

3.2 การวิเคราะห์ตำแหน่งของบาดแผลที่พบบนร่างกายของผู้เสียหายหรือผู้ตาย

ตำแหน่งของบาดแผลที่พบบนร่างกายของผู้เสียหายหรือผู้ตายสามารถบ่งบอกถึงเจตนาของผู้กระทำได้ ถ้าพบบาดแผลในบริเวณที่สำคัญยิ่งแสดงให้เห็นว่าผู้กระทำมีเจตนาที่จะทำร้ายหรือฆ่าหรือเพื่อป้องกันตัว และจากการศึกษาพบว่า ถ้าผู้กระทำมีเจตนาที่จะทำร้ายหรือฆ่าส่วนมากจะเลือกทำร้ายผู้เสียหายหรือผู้ตายในตำแหน่งที่สำคัญและมักเกิดบาดแผลมากกว่าหนึ่งแห่งด้วย

ภาพที่ 9 กราฟแท่งเปรียบเทียบบาดแผลที่พบบนร่างกายของเหยื่อ

จากการวิเคราะห์บาดแผลที่พบบนร่างกายของผู้เสียหาย ดังภาพที่ แกน X คือ บริเวณที่พบบาดแผล แกน Y คือ ปริมาณที่พบ โดยจากกราฟจะเห็นได้ว่า ในคดีข่มขืนกระทำชำเราพบบาดแผลบริเวณลำตัว แขนและมือ และใบหน้ามากกว่ากลุ่มคดีอื่น ส่วนกลุ่มคดีอนาจารจะพบบาดแผลบริเวณลำตัว ใบหน้าและขาและเท้ามากกว่าบริเวณอื่น ส่วนในกลุ่มคดีเกี่ยวกับการค้าประเวณีและสื่อลามกพบบาดแผลในตัวผู้เสียหายน้อยมากและบาดแผลที่พบส่วนใหญ่ไม่อยู่ในตำแหน่งสำคัญหรือเป็นอันตรายแก่ชีวิต ซึ่งคดีเกี่ยวกับการค้าประเวณีและสื่อลามกจำเลยไม่ได้มีเจตนาทำร้ายร่างกายหรือเจตนาที่จะล่อลวงละเมิดทางเพศแต่มีเจตนาที่จะมุ่งแสวงหากำไรมากกว่า ดังนั้นบาดแผลที่เกิดขึ้นของคดีความผิดเกี่ยวกับเพศจึงมาจากการหน่วงเหนี่ยวกักขังหรือการข่มขู่เพื่อให้ผู้เสียหายยินยอมมากกว่า เพื่อมุ่งเน้นให้ผู้เสียหายบาดเจ็บหรือตาย

บทที่ 5

สรุป อภิปราย และข้อเสนอแนะ

งานวิจัยนี้มีจุดประสงค์เพื่อรวบรวมและวิเคราะห์คดีอาชญากรรมที่มีการนำหลักฐานทางนิติวิทยาศาสตร์มาใช้ในทางคดีจนถึงชั้นฎีกา ในระหว่างปี พ.ศ.2551 ถึง 2562 โดยมุ่งเน้นคดีความในกลุ่มคดีความผิดเกี่ยวกับเพศ คือคดีข่มขืนกระทำชำเรา คดีอนาจารและคดีเกี่ยวกับการค้าประเวณี และสื่อลามกจากการสืบค้นด้วยระบบสืบค้นคำพิพากษา คำสั่งคำร้องและคำวินิจฉัยศาลฎีกาหรือสืบค้นฎีกา 2015 โดยผู้ศึกษาสามารถนำผลการศึกษามาสรุป อภิปรายผล และเขียนข้อเสนอแนะตามลำดับดังนี้

1. สรุปและอภิปรายผลการวิจัย

จากการศึกษาและรวบรวมคำพิพากษาศาลฎีกาในคดีความผิดเกี่ยวกับเพศที่สิ้นสุดแล้ว คือคดีข่มขืนกระทำชำเรา คดีอนาจารและคดีความผิดเกี่ยวกับการค้าประเวณีและสื่อลามกจากการสืบค้นด้วยระบบสืบค้นคำพิพากษา คำสั่งคำร้องและคำวินิจฉัยศาลฎีกาหรือสืบค้นฎีกา 2015 พบทั้งหมด 317 คำพิพากษาศาลฎีกา โดยมีคำพิพากษาศาลฎีกาที่ระบุว่ามีการนำหลักฐานทางนิติวิทยาศาสตร์มาใช้ในกระบวนการตัดสิน 72 คำพิพากษาศาลฎีกา คิดเป็นร้อยละ 23 เมื่อเปรียบเทียบกับวิจัยของยุทธไพศาล ฉัตรชวินพร (2553) ทำการวิจัยเรื่องการวิเคราะห์คำพิพากษาในคดีอาชญากรรมที่มีการใช้หลักฐานทางนิติวิทยาศาสตร์คดีระหว่างปี พ.ศ. 2540 ถึง 2549 พบว่าคดีความผิดเกี่ยวกับเพศมีการใช้พยานหลักฐานทางนิติวิทยาศาสตร์เพียง 31 คำพิพากษาเช่นเดียวกับการวิจัยของดวงฤทัย อุดคุต (2558) ทำวิจัยเรื่องพยานหลักฐานทางนิติวิทยาศาสตร์ในคำพิพากษาศาลฎีกาคดีอาชญากรรมระหว่างปีพ.ศ.2550 ถึง 2558 พบว่าคดีความผิดเกี่ยวกับเพศมีการใช้พยานหลักฐานทางนิติวิทยาศาสตร์เพียง 25 คำพิพากษา เช่นเดียวงานวิจัย Joseph L. Peterson et al. (2013) โดยทำการวิเคราะห์ข้อมูลเชิงบรรยายและวิเคราะห์ข้อมูลทางสถิติจากคดีอาญาจำนวนทั้งสิ้น 4,205 คดีที่มีการใช้พยานหลักฐานทางด้านนิติวิทยาศาสตร์ ในการคลี่คลายคดีอาชญากรรมที่เกิดขึ้นในศาลทั้ง 5 รัฐของสหรัฐอเมริกาซึ่งแสดงให้เห็นว่าพยานหลักฐานทางนิติเวชมีบทบาทที่สำคัญมากในการตัดสินคดีต่าง ๆ และงานวิจัยของ บุญศักดิ์ หาญเทิดสิทธิ์ (2557) ศึกษาเรื่องการรับฟังและการชั่งน้ำหนัก

พยานหลักฐานทางการแพทย์ในคดีข่มขืนกระทำชำเรา พบว่าศาลใช้พยานหลักฐานทางการแพทย์ และการตรวจพยานหลักฐานทางนิติวิทยาศาสตร์รวมถึงศาลใช้พยานหลักฐานหลายประเภทมา พิจารณาคดีทำให้สามารถตัดสินคดีได้ จากที่กล่าวมาข้างต้นแสดงให้เห็นได้ว่าตลอดระยะเวลา มากกว่า 20 ปีตั้งแต่พ.ศ.2540 – 2562 มีการใช้พยานหลักฐานทางนิติวิทยาศาสตร์เพิ่มขึ้นนอกจากนี้ ในปีพ.ศ.2562 มีการเปลี่ยนแปลงประมวลกฎหมายอาญาที่มีเป็นการแก้ไขเกี่ยวกับความผิดทางเพศ เนื้อหาสาระสำคัญส่วนใหญ่เป็นการเพิ่มโทษเกี่ยวกับการกระทำผิดทางเพศมีการนิยามคำว่ากระทำชำเราใหม่ลงในประมวลกฎหมายอาญา จากข้อมูลที่ได้จากการศึกษาเกี่ยวกับเพศของจำเลยพบว่าใน คดีความผิดเกี่ยวกับเพศทุกคดีจำเลยส่วนใหญ่จะเป็นเพศชายมากกว่าเพศหญิงแสดงว่าผู้ชายมีโอกาส ก่ออาชญากรรมมากกว่าเมื่อทำการศึกษาความสัมพันธ์พบว่า เพศของจำเลยขึ้นอยู่กับประเภทคดี ข่มขืนกระทำชำเรา และคดีอนาจารหรือคดีเกี่ยวกับการค้าประเวณีและสื่อลามก อย่างมีนัยสำคัญทาง สถิติที่ระดับ .05 (Asymp. Sig = .000) โดยเพศชาย มีจำนวนคดีมากกว่าเพศหญิงเมื่อเปรียบเทียบกับงานวิจัยของดวงฤทัย อุตคุต (2558) และปีพ.ศ.2551 ถึง 2562 พบว่ามีจำเลยเพศชายมากกว่า เพศหญิงซึ่งสอดคล้องไปในทิศทางเดียวกัน

เมื่อศึกษารูปแบบของการทำร้ายร่างกายพบว่าคดีข่มขืนกระทำชำเราและคดีอนาจาร ส่วน ใหญ่มักจะใช้อาวุธร่วมด้วยซึ่งต่างจากคดีเกี่ยวกับการค้าประเวณีและสื่อลามกที่ผู้กระทำผิดมีการใช้ อาวุธน้อยมากเมื่อเทียบกับกลุ่มคดีอื่นๆเนื่องจากผู้กระทำมีเจตนามุ่งที่จะแสวงหากำไรจึงใช้วิธีพูดโน้มน้าวผู้เสียหายมากกว่าการทำร้ายร่างกาย เมื่อศึกษาความสัมพันธ์โดยจำแนกเป็นไม่มีอาวุธ และมี อาวุธผลการศึกษาพบว่าการใช้อาวุธในการก่อเหตุไม่ขึ้นอยู่กับประเภทคดีข่มขืนกระทำชำเรา และคดี อนาจารหรือคดีเกี่ยวกับการค้าประเวณีและสื่อลามก ที่นัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 (Asymp. Sig = .000) เมื่อศึกษาอาวุธที่ใช้ในการก่อคดีทำให้ทราบถึงเจตนาและลักษณะของบาดแผลที่เกิดขึ้นพบว่า ในคดีข่มขืนกระทำชำเรามีการใช้อาวุธปืนมากที่สุดเมื่อเทียบกับคดีอื่นๆ คิดเป็นร้อยละ50 ซึ่งอาวุธปืน โดยสภาพเป็นอาวุธที่ร้ายแรงมากในการใช้ประทุษร้ายและยังแสดงเจตนาของผู้กระทำผิดได้อีก ด้วย ในคดีอนาจารมีการใช้อาวุธมีดมากที่สุดคิดเป็นร้อยละ60 ซึ่งมีดถือเป็นอาวุธที่หาได้ง่ายโดย อาจจะมีได้มีเจตนาฆ่าการศึกษาความสัมพันธ์โดยจำแนกเป็นมีด และปืนผลการศึกษาพบว่า อาวุธที่ ใช้ในการก่อเหตุไม่ขึ้นอยู่กับประเภทคดีข่มขืนกระทำชำเรา และคดีอนาจาร/คดีเกี่ยวกับการค้า ประเวณีและสื่อลามก ที่นัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 (Asymp. Sig = .000) เมื่อศึกษาในกรณีที่มี การใช้กำลังประทุษร้ายและการข่มขู่หรือกักขังหน่วงเหนี่ยวผู้เสียหายพบว่าจากคำพิพากษาศาลฎีกา

317 คำพิพากษา มีการใช้กำลังประทุษร้ายรวมทั้งหมด 88 คำพิพากษา คิดเป็นร้อยละ 28 ชมชู่หรือ กักขังหน่วงเหนี่ยวมีทั้งหมด 78 คำพิพากษา คิดเป็นร้อยละ 25 ไม่มีการระบุมีทั้งหมด 151 คำพิพากษาคิดเป็นร้อยละ 47 การศึกษาความสัมพันธ์โดยจำแนกเป็นการใช้กำลังประทุษร้าย และชมชู่หรือกักขังหน่วงเหนี่ยว ผลการศึกษาพบว่าประเภทการใช้กำลังในการก่อเหตุไม่ขึ้นอยู่กับประเภทคดี ชมชู่ขึ้นกระทำซ้ำเรา และคดีอนาจารหรือคดีเกี่ยวกับการค้าประเวณีและสื่อลามก ที่นัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 (Asymp. Sig = .000)

จากข้อมูลภูมิภาคที่มีการกระทำคามผิดของจำเลย พบว่าในคดีชมชู่ขึ้นกระทำซ้ำเราพบว่ามี การกระทำคามผิดในภาคกลางมากที่สุด คดีอนาจารพบว่ามี การกระทำคามผิดในภาคกลางมากที่สุด และความผิดเกี่ยวกับการค้าประเวณีและสื่อลามกพบว่ามี การกระทำคามผิดในภาคกลางมากที่สุด จากการศึกษาข้อมูลช่วงเวลาที่มีการกระทำคามผิดของจำเลยพบว่ามีคดีชมชู่ขึ้นกระทำซ้ำเราพบว่ามี การกระทำคามผิดในช่วงเวลากลางคืนมากที่สุด ในคดีอนาจารพบว่ามี การกระทำคามผิดในช่วงเวลา กลางวันมากที่สุดและคดีเกี่ยวกับการค้าประเวณีและสื่อลามกพบว่ามี การกระทำคามผิดในช่วงเวลา กลางคืนมากที่สุดเช่นเดียวกัน การศึกษาความสัมพันธ์โดยจำแนกเป็นเวลากลางวัน และเวลากลางคืน ผลการศึกษาพบว่าเวลาในการในการก่อเหตุไม่ขึ้นอยู่กับประเภทคดีชมชู่ขึ้นกระทำซ้ำเรา และคดี อนาจาร/คดีเกี่ยวกับการค้าประเวณีและสื่อลามก ที่นัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 (Asymp. Sig = .000) ดังนั้นจะให้เห็นได้ว่าการกระทำคามผิดส่วนใหญ่จะอยู่ในช่วงเวลากลางคืนซึ่งพบว่าสอดคล้อง ไปในทางเดียวกันกับงานวิจัยของสุวรา แก้วนุ้ยและทักษพล ธรรมรังสีเรื่องพฤติกรรมการคุกคามทาง เพศภายใต้อิทธิพลการบริโภคเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ในกลุ่มเด็กและเยาวชน (2553) เมื่อพิจารณาถึง ตำแหน่งของบาดแผลแล้วพบว่า ในคดีชมชู่ขึ้นกระทำซ้ำเราพบบาดแผลอยู่ในบริเวณลำตัว แขนและมือ และใบหน้ามากกว่ากลุ่มคดีอื่น ส่วนกลุ่มคดีอนาจารจะพบบาดแผลบริเวณลำตัว ใบหน้าและขาและ เท้ามากกว่าบริเวณอื่น ส่วนในกลุ่มคดีเกี่ยวกับการค้าประเวณีและสื่อลามกเราพบบาดแผลใน ตัว ผู้เสียหายน้อยมากและบาดแผลที่พบส่วนใหญ่ไม่อยู่ในตำแหน่งสำคัญหรือเป็นอันตรายแก่ชีวิต

ดังนั้นพยานหลักฐานทางนิติวิทยาศาสตร์สามารถบ่งบอกถึงเจตนาของผู้กระทำคามผิดและ สามารถช่วยในการตัดสินมีความยุติธรรมแก่โจทก์และจำเลย ในงานวิจัยนี้ยังเป็นการช่วยส่งเสริมให้ผู้ ที่มีส่วนเกี่ยวข้องเช่น ผู้พิพากษา อัยการ ทนาย ตำรวจได้ตระหนักและให้ความสำคัญกับ พยานหลักฐานทางนิติวิทยาศาสตร์มากยิ่งขึ้นด้วย

2. ข้อเสนอแนะจากงานวิจัย

1. ควรศึกษาถึงพยานหลักฐานทางนิติวิทยาศาสตร์ในสาขาอื่นๆ เนื่องจากในกระบวนการยุติธรรมไม่ได้อาศัยหลักฐานทางนิติเวชเท่านั้น

2. ควรทำการเปรียบเทียบการใช้พยานหลักฐานทางนิติวิทยาศาสตร์ในประเทศไทยกับต่างประเทศเพื่อนำผลการวิจัยไปใช้เป็นกรอบแนวทางปฏิรูปกระบวนการยุติธรรมทางอาญาให้เกิดประสิทธิผลมากที่สุด

รายการอ้างอิง

1. Bara Scientific. นิติวิทยาศาสตร์ (*Forensic Science*) 2004; Available from: <http://www.barascientific.com/article/Forensice/forensic.php>.
2. อิศร์กุล อุณหเกตุ. #ข่มขืนต้องประหาร: ข้อสังเกตบางประการ. 2014; Available from: <https://tdri.or.th/2014/07/rape-and-execute/>.
3. สถาบันพระปกเกล้า. กระบวนการยุติธรรม. 2559; Available from: <http://wiki.kpi.ac.th/index.php?title=%E0%B8%81%E0%B8%A3%E0%B8%B0%E0%B8%9A%E0%B8%A7%E0%B8%99%E0%B8%81%E0%B8%B2%E0%B8%A3%E0%B8%A2%E0%B8%B8%E0%B8%95%E0%B8%B4%E0%B8%98%E0%B8%A3%E0%B8%A3%E0%B8%A1>.
4. อิศรานนท์ ศรีนิล. กระบวนการยุติธรรม. Available from: <https://sites.google.com/site/itsaranon333/>.
5. กฎหมาย. กระบวนการยุติธรรม. 2555; Available from: <http://porapotintasombat.blogspot.com/2012/04/blog-post.html>.
6. ธรรมนิติ. ความผิดต่อแผ่นดิน VS ความผิดต่อส่วนตัว. 2563; Available from: <https://www.dharmniti.co.th/wrong/>.
7. วิกีพีเดีย สารานุกรมเสรี. ศาลไทย. 2562; Available from: <https://th.wikipedia.org/wiki/%E0%B8%A8%E0%B8%B2%E0%B8%A5%E0%B9%84%E0%B8%97%E0%B8%A2>.
8. Pansasiri. ศาลปกครองคืออะไร มีอำนาจหน้าที่อะไรบ้าง. 2559; Available from: <https://www.winnews.tv/news/3684>.
9. THAIBIOTECH.INFO. นิติวิทยาศาสตร์ (*Forensic Science*) 2559; Available from: <https://www.thaibiotech.info/what-is-forensic-science.php>.
10. อารยา กิจบุญ หลักฐานทางนิติวิทยาศาสตร์กับการอำนวยความสะดวกในสังคม. 2558.
11. สราวุธ เบญจกุล หลักฐานทางนิติวิทยาศาสตร์กับกระบวนการยุติธรรม. 2550.
12. คมชัดลึก วันนี้ในอดีต "ไอ้เกม" ข่าข่มขืนเด็กหญิงบนรถไฟ. 2557.
13. ไทยรัฐออนไลน์ จบคดีเกาะเต่า ฎีกาพิพากษายืน "ประหาร 2 หนุมพม่า" ข่า-ข่มขืน. 2562.
14. Google site ความผิดเกี่ยวกับเพศ. 2555.
15. ชิดชนก แผ่นสุวรรณ, ความผิดฐานข่มขืนกระทำชำเราและอนาจาร : ศึกษาตั้งแต่สมัยกฎหมาย

- ตราสามดวงถึงประมวลกฎหมายอาญา, in นิติศาสตร์. 2548, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
16. ปกป้อง ศรีสนิท. การแก้ไขประมวลกฎหมายอาญาเรื่องเพศ : เมื่อคดีข่มขืนยอมความไม่ได้อีกต่อไป. 2562; Available from: <https://www.the101.world/rape-in-thai-law-2/>.
  17. นพมาศ ธารัญญ. *Management of adult sexual assault*. 2557; Available from: https://w1.med.cmu.ac.th/obgyn/index.php?option=com_content&view=article&id=820:management-of-adult-sexual-assault&catid=45&Itemid=561.
  18. White, J.H., et al., *The utilization of forensic science and criminal profiling for capturing serial killers*. *Forensic science international*, 2011. 209(1-3): p. 160-165.
  19. Peterson, J.L., et al., *Effect of forensic evidence on criminal justice case processing*. *Journal of forensic sciences*, 2013. 58: p. S78-S90.
  20. ยุทธไพศาล ฉัตรชวินพร, การวิเคราะห์คำพิพากษาฎีกาในคดีอาชญากรรมที่มีการใช้หลักฐานทางนิติวิทยาศาสตร์: คดีระหว่างปี พ.ศ.2540 ถึง 2549, in นิติวิทยาศาสตร์. 2553, มหาวิทยาลัยศิลปากร.
  21. บุญศักดิ์ หาญเทิดสิทธิ์, การรับฟังและการชั่งน้ำหนัก พยานหลักฐานทางการแพทย์ ในคดีข่มขืนกระทำชำเรา. *วารสารกระบวนกรยุติธรรม*, 2557. 7(3): p. 55-82.
  22. ดวงฤทัย อุตคุต, พยานหลักฐานทางนิติวิทยาศาสตร์ในคำพิพากษาศาลฎีกาคดีอาชญากรรมระหว่างปี พ.ศ. 2550 ถึง 2558, in นิติวิทยาศาสตร์. 2559, มหาวิทยาลัยศิลปากร.
  23. พระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายอาญา (ฉบับที่ 27). พ.ศ. 2562.

ภาคผนวก

ภาคผนวก ก
ตัวอย่างคำพิพากษาฎีกา

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 80/2561

พนักงานอัยการจังหวัดพัทลุง โจทก์

นายวิรุณหรือบ่าว สันอี จำเลย

ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา ม. 226/5, 227/1 วรรคหนึ่ง

แม้ในชั้นพิจารณาโจทก์ไม่ได้ผู้เสียหายมาเบิกความเป็นพยาน คงมีบันทึกคำให้การของผู้เสียหายในชั้นสอบสวน และภาพถ่ายการชกที่เกิดขึ้นของผู้เสียหาย อันเป็นเพียงพยานบอกเล่า ซึ่งในการวินิจฉัยพยานบอกเล่าที่จำเลยไม่มีโอกาสถามค้าน ศาลจะต้องกระทำด้วยความระมัดระวังก็ตาม แต่ปรากฏข้อเท็จจริงตามรายงานกระบวนการพิจารณาของศาลชั้นต้นว่า ผู้เสียหายมาศาลและเบิกความเป็นพยานโจทก์ประมาณ 10 นาที ผู้เสียหายแถลงว่าจดจำข้อเท็จจริงและเรื่องราวที่ผ่านมาไม่ได้ เนื่องจากเพิ่งคลอดบุตร ทั้งสองฝ่ายแถลงขอเลื่อนไปสืบพยานปากผู้เสียหายในนัดหน้า ศาลชั้นต้นอนุญาต ครั้นถึงวันนัดผู้เสียหายไม่มาศาล ศาลชั้นต้นออกหมายจับผู้เสียหายเพื่อนำตัวมาเป็นพยานหลายนัด แต่ไม่ได้ตัวมา พฤติการณ์ในการหลบหนีและไม่มาเบิกความในชั้นพิจารณาของผู้เสียหาย ถือได้ว่าเป็นกรณีที่มีพฤติการณ์พิเศษแห่งคดี ศาลย่อมรับฟังคำให้การของผู้เสียหายในชั้นสอบสวนซึ่งเป็นพยานบอกเล่าเพื่อลงโทษจำเลยได้ตาม ป.วิ.อ. มาตรา 227/1 วรรคหนึ่ง และถือได้ว่ามีเหตุอันสมควรที่จะรับฟังคำเบิกความของผู้เสียหายที่เบิกความในคดีอาญาหมายเลขแดงที่ 1101 - 1102/2546 และ 1420/2549 ของศาลชั้นต้น ที่พวกของจำเลยถูกฟ้องในการกระทำความผิดเดียวกันนี้ประกอบพยานหลักฐานอื่นในคดีได้ตาม ป.วิ.อ. มาตรา 226/5

โจทก์ฟ้องขอให้ลงโทษจำเลยตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 83, 276

จำเลยให้การปฏิเสธ

ศาลชั้นต้นพิพากษายกฟ้อง

โจทก์อุทธรณ์

ศาลอุทธรณ์ภาค 9 พิพากษากลับว่า จำเลยมีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 276 วรรคสาม ประกอบมาตรา 83 จำคุก 15 ปี ทางนำสืบของจำเลยเป็นประโยชน์แก่การพิจารณา มีเหตุบรรเทาโทษ ลดโทษให้หนึ่งในสามตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 78 คงจำคุก 10 ปี

จำเลยฎีกา

ศาลฎีกาวินิจฉัยว่า ข้อเท็จจริงที่คู่ความไม่ได้เถียงกันรับฟังเป็นยุติว่า นางสาวสุชาสลิณี ผู้เสียหายพักอาศัยอยู่กับนางอำนวย ที่บ้านพักเจ้าพนักงานตำรวจสถานีตำรวจภูธรระยอง วันที่ 27 มิถุนายน 2543 เวลา 23 นาฬิกา ขณะผู้เสียหายช่วยนางอำนวยขายน้ำชา จำเลยขับรถจักรยานยนต์มารับผู้เสียหายไปร้านยาตองซื้อร้านคนหน้าใต้ จากนั้นจำเลยขับรถจักรยานยนต์พาผู้เสียหายไปที่ขนาในสวนยางพารา จำเลยกระทำชำเราผู้เสียหายจนสำเร็จความใคร่ แล้วมีคนร้ายหลายคนเข้ามา ผลัดเปลี่ยนกันข่มขืนกระทำชำเราผู้เสียหายแล้วหลบหนีไป เมื่อผู้เสียหายกลับถึงบ้านได้เล่าให้นางอำนวยฟังว่าถูกจำเลยกับพวกข่มขืนกระทำชำเรา นางอำนวยพาผู้เสียหายไปแจ้งความต่อพนักงานสอบสวน พนักงานสอบสวนส่งผู้เสียหายไปให้แพทย์ตรวจร่างกาย แพทย์ระบุว่าผู้เสียหายมีรอยฟกช้ำที่ร่างกาย ที่ช่องคลอดและรูทวารหนักมีบาดแผลฉีกขาด พบสารแอซิดฟอสฟาเตสอันเป็นส่วนประกอบในน้ำอสุจิในช่องคลอด เชื่อว่าผ่านการร่วมประเวณีมา

มีปัญหาต้องวินิจฉัยตามฎีกาของจำเลยว่า จำเลยกระทำความผิดฐานร่วมกันข่มขืนกระทำชำเราผู้อื่นอันมีลักษณะเป็นการโทรมหญิงหรือไม่ โดยจำเลยฎีกาว่าจำเลยกับผู้เสียหายเป็นคนรักกัน จำเลยพาผู้เสียหายไปร่วมประเวณีโดยความยินยอมของผู้เสียหายและไม่มีการใช้บังคับ หลังจากจำเลยและผู้เสียหายร่วมประเวณีกันแล้ว เหตุการณ์ที่คนร้ายหลายคนร่วมกันข่มขืนกระทำชำเราผู้เสียหาย จำเลยไม่มีส่วนรู้เห็นและไม่รู้จักกับกลุ่มคนร้ายนั้น โจทก์มีบันทึกคำให้การของผู้เสียหายซึ่งให้การต่อพนักงานสอบสวนเมื่อวันที่ 28 มิถุนายน 2543 ว่าเมื่อวันที่ 27 มิถุนายน 2543 เวลา 23.30 ถึง 24.00 นาฬิกา จำเลยขับรถจักรยานยนต์มารับผู้เสียหายและบอกจะพาไปเลี้ยงส่ง จำเลยขับรถจักรยานยนต์พาผู้เสียหายไปร้านยาตองซื้อร้านคนหน้าใต้ โดยมีพวกของจำเลยนั่งอยู่ที่ร้านดังกล่าว ก่อนแล้ว 5 ถึง 6 คน จนกระทั่งร้านปิดจำเลยให้ผู้เสียหายนั่งซ้อนท้ายรถจักรยานยนต์บอกว่าจะพาไปส่งบ้าน แต่เมื่อไปถึงหน้าบ้านของนางอำนวย จำเลยกลับขับรถจักรยานยนต์ผ่านไปแล้วพาผู้เสียหายเข้าไปยังขนาที่เกิดเหตุ จำเลยบอกรักผู้เสียหายแล้วดึงมือผู้เสียหายขึ้นไปบนขนาขอร่วมประเวณี เมื่อผู้เสียหายปฏิเสธ จำเลยใช้กำลังปลุกปล้ำ ผู้เสียหายต่อสู้ป้องกันและขอร้องว่าอย่าทำ แต่จำเลยไม่สนใจและข่มขืนกระทำชำเราผู้เสียหายจนสำเร็จความใคร่ จากนั้นมีพวกของจำเลยมาเรียกจำเลยว่า "บ่าวเหอ" จำเลยตอบรับว่า "ฮือ" พวกของจำเลยซึ่งผู้เสียหายไม่รู้ว่าเป็นผู้ใดเรียกให้จำเลยออกไป จำเลยจึงลุกขึ้นแล้วออกไปจากขนา ผู้เสียหายยังไม่ได้สวมเสื้อผ้าวิ่งตามจำเลยออกไป พวกของจำเลยผลักผู้เสียหายเข้าไปในขนา ช่วยกันจับแขนและขาผู้เสียหายแล้วพวกของจำเลยทั้งห้าคน

ผลิตภัณฑ์ขนมขึ้นกระทำชำเราผู้เสียหาย จากนั้นจำเลยกับพวกขับรถจักรยานยนต์หลบหนีไป ส่วนผู้เสียหายเดินกลับไปบ้านนางอำนาจและเล่าเรื่องที่เกิดขึ้นให้นางอำนาจฟัง นางอำนาจจึงพาผู้เสียหายไปแจ้งความต่อพนักงานสอบสวน และโจทก์มีพินคำตรวจเอกซุมพล พนักงานสอบสวนเป็นพยานเบิกความว่า วันที่ 28 มิถุนายน 2543 เวลาประมาณ 9 นาฬิกา ขณะพยานปฏิบัติหน้าที่พนักงานสอบสวนเวร นางอำนาจพาผู้เสียหายมาแจ้งความ พยานสอบคำให้การผู้เสียหายตามบันทึกคำให้การดังกล่าว เห็นว่า แม้ในชั้นพิจารณาโจทก์ไม่ได้ตัวผู้เสียหายมาเบิกความเป็นพยาน คงมีเพียงบันทึกคำให้การของผู้เสียหายในชั้นสอบสวน และภาพถ่ายการชี้ที่เกิดเหตุของผู้เสียหายอันเป็นเพียงพยานบอกเล่า ซึ่งในการวินิจฉัยพยานบอกเล่าที่จำเลยไม่มีโอกาสถามค้าน ศาลจะต้องกระทำด้วยความระมัดระวังก็ตาม แต่ปรากฏข้อเท็จจริงตามรายงานกระบวนการพิจารณาของศาลชั้นต้นลงวันที่ 15 กรกฎาคม 2557 ว่า ในวันดังกล่าวซึ่งเป็นวันนัดสืบพยานโจทก์ ผู้เสียหายมาศาลและเข้าเบิกความเป็นพยานโจทก์ไปได้ประมาณ 10 นาที ผู้เสียหายแถลงว่าจดจำข้อเท็จจริงและเรื่องราวที่ผ่านมาไม่ได้เนื่องจากเพิ่งคลอดบุตรได้ประมาณ 40 วัน ศาลชั้นต้นหาหรือโจทก์และจำเลยแล้ว ทั้งสองฝ่ายแถลงร่วมกันว่าขอให้เลื่อนไปสืบพยานโจทก์ปากผู้เสียหายในนัดหน้า ศาลชั้นต้นอนุญาตให้เลื่อนไปนัดสืบพยานโจทก์ในวันที่ 21 สิงหาคม 2557 เวลา 13.30 นาฬิกา ครั้นถึงวันนัดผู้เสียหายไม่มาศาล ศาลชั้นต้นเลื่อนคดีและออกหมายจับผู้เสียหายเพื่อนำตัวมาเป็นพยานหลายนัด แต่ไม่ได้ตัวมาจนต้องงดสืบพยานปากผู้เสียหาย พฤติการณ์ในการหลบหนีและไม่ยอมมาเบิกความในชั้นพิจารณาของผู้เสียหายดังกล่าว ถือได้ว่าเป็นกรณีที่มีพฤติการณ์พิเศษแห่งคดี ศาลย่อมรับฟังบันทึกคำให้การของผู้เสียหายในชั้นสอบสวนซึ่งเป็นพยานบอกเล่าเพื่อลงโทษจำเลยได้ ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 227/1 วรรคหนึ่ง และถือได้ว่ามีเหตุอันสมควรที่จะรับฟังบันทึกคำเบิกความของผู้เสียหายที่เบิกความไว้ในคดีอาญาหมายเลขแดงที่ 1101 - 1102/2546 และ 1420/2549 ของศาลชั้นต้นประกอบพยานหลักฐานอื่นในคดีได้ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 226/5 ซึ่งข้อเท็จจริงได้ความว่า หลังเกิดเหตุเมื่อผู้เสียหายกลับถึงบ้านได้เล่าเหตุการณ์ให้นางอำนาจฟังทันที แล้วจากนั้นไม่นานนางอำนาจพาผู้เสียหายเข้าร้องทุกข์และให้การต่อพนักงานสอบสวน พนักงานสอบสวน ผู้เสียหายให้การถึงเหตุการณ์ตั้งแต่ก่อนเกิดเหตุจนกระทั่งจำเลยกับพวกพร้อมขึ้นกระทำชำเราผู้เสียหาย ระบุยืนยันถึงพฤติการณ์การกระทำของจำเลยกับพวก ตลอดจนสถานที่เกิดเหตุโดยแจ้งชัด และโดยไม่มีเหตุผลใดที่ผู้เสียหายจะต้องกลั่นแกล้งกล่าวหาจำเลย อีกทั้งคำเบิกความของผู้เสียหายที่เบิกความไว้ในคดีอาญาหมายเลขแดงที่ 1101 - 1102/2546 และ 1420/2549

ของศาลชั้นต้น ก็ระบุพฤติการณ์การกระทำของจำเลยกับพวกตรงกับที่ผู้เสียหายให้การต่อพนักงานสอบสวน แม้คดีทั้งสามคดีดังกล่าวจะถึงที่สุดโดยศาลอุทธรณ์ภาค 9 และศาลชั้นต้นพิพากษายกฟ้อง โจทก์ทั้งสามคดีตามลำดับ ก็มีใช้พิพากษายกฟ้องว่าไม่มีการกระทำความผิดเกิดขึ้น แต่เป็นกรณีที่ศาลอุทธรณ์ภาค 9 พิพากษายกฟ้องในคดีแรกว่า กรณีมีเหตุอันควรสงสัยว่า นายสรชัยหรือสรชัยหรือสุรชัยหรือชัย และนายสมนึกหรือหริ่ม ซึ่งเป็นจำเลยที่ 2 และที่ 3 ในคดีดังกล่าวเป็นคนร้ายที่ร่วมกระทำความผิดหรือไม่ และศาลชั้นต้นพิพากษายกฟ้องในคดีหลังว่า นายนิกรหรือหริ่ม ซึ่งเป็นจำเลยในคดีดังกล่าวมิใช่คนร้ายที่ร่วมกระทำความผิด โดยที่จำเลยเบิกความยอมรับว่าพาผู้เสียหายไปกระทำชำเราในชนาที่เกิดเหตุจริง คงกล่าวอ้างเพียงว่าผู้เสียหายสมัครใจให้จำเลยร่วมประเวณี และกล่าวอ้างว่าจำเลยไม่รู้จักกับคนร้ายและไม่มีส่วนร่วมรู้เห็นกับคนร้ายที่ร่วมกันข่มขืนกระทำชำเราผู้เสียหายอันมีลักษณะเป็นการโทรมหญิง ซึ่งต้องพิจารณาจากพฤติการณ์แห่งคดี ได้รับความจากพันตำรวจเอก ชุมพล เบิกความตอบนายจำเลยถามค้านว่า ที่เกิดเหตุอยู่ห่างจากบ้านพักเจ้าพนักงานตำรวจสถานีตำรวจภูธรตะโหมดประมาณ 7 กิโลเมตร และปรากฏจากแผนที่สังเขปแสดงสถานที่เกิดเหตุ ว่าชนาที่เกิดเหตุอยู่ในสวนยางพาราเข้าไปตามทางแยกห่างจากถนนประมาณ 150 เมตร ไม่มีแสงไฟฟาส่องสว่าง ที่เกิดเหตุจึงเป็นที่เปลี่ยวห่างไกลจากชุมชน ขณะเกิดเหตุเป็นเวลากลางคืนซึ่งดึกมากแล้ว พฤติการณ์ที่จำเลยบอกว่าจะขับรถจักรยานยนต์ไปส่งผู้เสียหายที่บ้านแต่กลับพาผู้เสียหายไปยังชนาที่เกิดเหตุ นอกจากกลุ่มบุคคลที่นั่งดื่มสุราอยู่กับจำเลยแล้วย่อมเป็นการยากที่จะมีบุคคลอื่นรู้เห็นที่จำเลยจะพาผู้เสียหายไปยังชนาที่เกิดเหตุ หลังจากจำเลยกระทำชำเราผู้เสียหาย โดยผู้เสียหายยังไม่ทันใส่เสื้อผ้ามืดคนร้ายเข้ามาร่วมกันข่มขืนกระทำชำเราผู้เสียหายต่อทันที การกระทำของจำเลยดังกล่าวเชื่อว่าเป็นแผนการที่จำเลยกับพวกร่วมกันคบคิดพาผู้เสียหายไปข่มขืนกระทำชำเราในที่เกิดเหตุ จึงถือได้ว่าเป็นตัวการร่วมกับพวกข่มขืนกระทำชำเราผู้เสียหายอันมีลักษณะเป็นการโทรมหญิง ที่ศาลอุทธรณ์ภาค 9 พิพากษามานั้นชอบแล้ว ฎีกาของจำเลยฟังไม่ขึ้น

พิพากษายืน

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 5485/2562

พนักงานอัยการจังหวัดสมุทรสงคราม

โจทก์

เด็กหญิง ส. โดยนาง อ. ผู้แทนโดยชอบธรรมกับพวก ผู้ร้อง

นาย ท.

จำเลย

ประมวลกฎหมายอาญา ม. 1 (18), 3, 277, 279 วรรคสอง (เดิม)

ในระหว่างการพิจารณาของศาลฎีกา มี พ.ร.บ.แก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายอาญา (ฉบับที่ 27) พ.ศ.2562 ออกใช้บังคับ โดยมาตรา 3 ให้เพิ่มความต่อไปนี้เป็น (18) ของมาตรา 1 แห่งประมวลกฎหมายอาญา "(18) "กระทำชำเรา" หมายความว่า กระทำเพื่อสนองความใคร่ของผู้กระทำ โดยการใช้อวัยวะเพศของผู้กระทำล่ออวัยวะเพศ ทวารหนัก หรือช่องปากของผู้อื่น" มาตรา 5 ให้ยกเลิกความในมาตรา 277 แห่งประมวลกฎหมายอาญาและให้ใช้ความใหม่แทน แต่ความใหม่มิได้บัญญัติให้การใช้สิ่งอื่นใดกระทำกับอวัยวะเพศหรือทวารหนักของผู้อื่นเป็นความผิดฐานกระทำชำเรา ดังนั้นเมื่อข้อเท็จจริงฟังได้เพียงว่า จำเลยใช้ลิ้นเลียอวัยวะเพศของผู้เสียหายที่ 1 การกระทำของจำเลยจึงไม่มีความผิดฐานกระทำชำเราผู้เสียหายที่ 1 อีกต่อไป แต่การที่จำเลยใช้ลิ้นเลียอวัยวะเพศเป็นการกระทำที่ไม่สมควรทางเพศแก่ผู้เสียหายที่ 1 จึงเป็นความผิดฐานกระทำอนาจารเด็กอายุยังไม่เกินสิบห้าปี โดยชู้เชียวด้วยประการใด ๆ โดยใช้กำลังประทุษร้าย โดยเด็กนั้นอยู่ในภาวะที่ไม่สามารถขัดขืนได้ตาม ป.อ. มาตรา 279 วรรคสอง (เดิม)

โจทก์ฟ้องและแก้ฟ้องขอให้ลงโทษจำเลยตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 91, 277, 279, 283 ทวิ, 317

จำเลยให้การปฏิเสธ

ระหว่างพิจารณา เด็กหญิง ส. ผู้เสียหายที่ 1 โดยนางสาว อ. มารดาผู้แทนโดยชอบธรรม และนางสาว อ. ผู้เสียหายที่ 2 ยื่นคำร้องขอให้บังคับจำเลยชดใช้เงิน 150,000 บาท พร้อมดอกเบี้ยในอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปี นับตั้งแต่วันที่ทำละเมิดจนถึงวันที่จำเลยชำระเงินแก่ผู้เสียหายทั้งสองเสร็จสิ้น

จำเลยให้การในคดีส่วนแพ่งขอให้ยกคำร้อง

ศาลชั้นต้นพิพากษาว่า จำเลยมีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 277 วรรคสี่, 279 วรรคสอง, 283 ทวิ วรรคสอง, 317 วรรคสาม การกระทำของจำเลยเป็นความผิดหลายกรรมต่างกัน ให้ลงโทษทุกกรรมเป็นกระทงความผิดไปตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 91 ฐานปราศจากเหตุอันสมควรพราวกเด็กอายุยังไม่เกินสิบห้าปีไปเสียจากมารดาเพื่อการอนาจาร จำคุก 5 ปี ส่วนฐานกระทำชำเราเด็กอายุยังไม่เกินสิบสามปีโดยใช้อาวุธ ฐานกระทำอนาจารเด็กอายุไม่เกินสิบห้าปี โดยอยู่เฉยๆด้วยประการใด ๆ โดยใช้กำลังประทุษร้าย โดยเด็กนั้นอยู่ในภาวะที่ไม่สามารถขัดขืนได้ และฐานพาเด็กอายุยังไม่เกินสิบห้าปีไปเพื่อการอนาจาร การกระทำเป็นกรรมเดียวเป็นความผิดต่อกฎหมายหลายบท ให้ลงโทษฐานกระทำชำเราเด็กอายุยังไม่เกินสิบห้าปีโดยใช้อาวุธ อันเป็นกฎหมายบทที่มีโทษหนักที่สุด ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 90 จำคุกตลอดชีวิต เมื่อรวมโทษทุกกระทงแล้ว คงจำคุกตลอดชีวิต ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 91 (3) กับให้จำเลยชำระเงิน 150,000 บาท พร้อมดอกเบี้ยในอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปี นับแต่วันที่ 1 พฤษภาคม 2559 เป็นต้นไปจนกว่าจะชำระเสร็จแก่ผู้เสียหายทั้งสอง

จำเลยอุทธรณ์

ศาลอุทธรณ์ภาค 7 พิพากษายืน ค่าฤชาธรรมเนียมในศาลชั้นต้นให้เป็นพับ

จำเลยฎีกา

ศาลฎีกาวินิจฉัยว่า ข้อเท็จจริงเบื้องต้นรับฟังได้ว่าเด็กหญิง ส. ผู้เสียหายที่ 1 ขณะเกิดเหตุมีอายุ 10 ปีเศษ และเป็นบุตรของนาย ย. กับนางสาว อ. ผู้เสียหายที่ 2 จำเลยเป็นน้ำของผู้เสียหายที่ 1

คดีมีปัญหาต้องวินิจฉัยว่า จำเลยกระทำความผิดตามคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ภาค 7 หรือไม่ สำหรับความผิดฐานปราศจากเหตุอันสมควรพราวกเด็กอายุยังไม่เกินสิบห้าปีไปเสียจากมารดาเพื่อการอนาจาร ศาลอุทธรณ์ภาค 7 พิพากษายืนตามศาลชั้นต้น และให้ลงโทษจำคุกจำเลยไม่เกินห้าปี ห้ามมิให้คู่ความฎีกาในปัญหาข้อเท็จจริงตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 218 วรรคหนึ่ง ที่จำเลยฎีกาขอให้อยกฟ้อง เป็นการโต้แย้งดุลพินิจในการรับฟังพยานหลักฐานของศาลอุทธรณ์ภาค 7 ศาลฎีกาไม่วินิจฉัยให้ คงมีปัญหาต้องวินิจฉัยว่า การกระทำของจำเลยเป็นความผิดฐานกระทำชำเราเด็กอายุยังไม่เกินสิบสามปีโดยใช้อาวุธ ฐานกระทำอนาจารเด็กอายุไม่เกินสิบห้าปี และฐานพาเด็กอายุยังไม่เกินสิบห้าปีไปเพื่อการอนาจารหรือไม่ เห็นว่า ผู้เสียหายที่ 1 เป็นญาติกับจำเลย ก่อนเกิดเหตุไปมาหาสู่กันเป็นประจำ แม้ขณะเกิดเหตุผู้เสียหายที่ 1 อายุ 10 ปีเศษ แต่โตพอที่จะจดจำเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นกับตนเองได้แล้ว เมื่อผู้เสียหายที่ 1 เบิกความว่า จำเลยพาผู้เสียหายที่ 1 ไปที่บ้าน

จำเลย บังคับให้ถอดเสื้อผ้า และใช้ลิ้นเลียอวัยวะเพศผู้เสียหายที่ 1 ซึ่งผู้เสียหายที่ 1 ยังเป็นเด็กไม่เคยมีประสบการณ์ทางเพศมาก่อน หากไม่เป็นเรื่องที่ประสบมากับตนเอง คงไม่สามารถจดจำเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นและเล่าให้ผู้อื่นฟังได้ หลังเกิดเหตุผู้เสียหายที่ 1 เล่าเรื่องที่เกิดขึ้นให้ผู้เสียหายที่ 2 ซึ่งเป็นมารดาฟัง ซึ่งโจทก์มีผู้เสียหายที่ 2 มาเบิกความยืนยันว่า ผู้เสียหายที่ 1 เล่าให้ฟังว่าถูกจำเลยกระทำชำเราและผู้เสียหายที่ 1 มีอาการกลัวจำเลยเมื่อมาที่บ้าน ในชั้นสอบสวนผู้เสียหายที่ 1 ยังให้การต่อหน้านักสังคมสงเคราะห์ พนักงานอัยการและผู้เสียหายที่ 2 ตามคำให้การชั้นสอบสวน เหมือนที่เบิกความในชั้นพิจารณายืนยันว่าถูกจำเลยพาไปที่บ้านแล้วใช้กำลังขู่ขู่และใช้ลิ้นเลียอวัยวะเพศของผู้เสียหายที่ 1 เมื่อไม่ปรากฏว่าผู้เสียหายทั้งสองมีสาเหตุโกรธเคืองกับจำเลยมาก่อน จึงไม่มีเหตุที่ผู้เสียหายทั้งสองต้องเบิกความปรี๊ดจำเลยให้ต้องรับโทษ คำเบิกความของผู้เสียหายทั้งสองจึงมีน้ำหนักรับฟังได้ ข้อเท็จจริงรับฟังได้ว่า จำเลยใช้ลิ้นเลียที่อวัยวะเพศผู้เสียหายที่ 1 จริง ที่ศาลอุทธรณ์ภาค 7 วินิจฉัยมานั้น ศาลฎีกาเห็นพ้องด้วย ฎีกาข้อนี้ของจำเลยฟังไม่ขึ้น

ส่วนที่จำเลยฎีกาว่า ศาลอุทธรณ์ภาค 7 มิได้นำคำเบิกความของแพทย์หญิง ม. ประกอบผลการตรวจชั้นสูตรมาวินิจฉัย เห็นว่า แพทย์หญิง ม. เบิกความว่า ผลการตรวจร่างกายผู้เสียหายที่ 1 พบว่าวงรอบเยื่อพรหมจารี มีขนาดเล็ก ไม่ฉีกขาด ไม่สามารถสอดใส่อวัยวะเพศถึงเยื่อพรหมจารี ไม่พบตัวอสุจิในน้ำเมือกในช่องคลอด หากมีการสอดใส่อวัยวะเพศของจำเลยเข้าไปในอวัยวะเพศของผู้เสียหายที่ 1 น่าจะทำให้เยื่อพรหมจารีฉีกขาด ศาลอุทธรณ์ภาค 7 จึงฟังเป็นคุณแก่จำเลย โดยไม่อาจรับฟังว่า จำเลยกระทำชำเราผู้เสียหายที่ 1 โดยสอดใส่อวัยวะเพศของจำเลยเข้าไปในอวัยวะเพศของผู้เสียหายที่ 1 มาลงโทษจำเลย แต่ยังรับฟังได้ว่าจำเลยใช้ลิ้นเลียที่อวัยวะเพศผู้เสียหายที่ 1 ซึ่งเป็นการกระทำชำเราโดยใช้สิ่งอื่นใดกระทำกับอวัยวะเพศของผู้อื่น ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 277 วรรคสอง ศาลอุทธรณ์ภาค 7 จึงวินิจฉัยความเห็นของแพทย์หญิง ม. ประกอบรายงานการตรวจร่างกายผู้เสียหายที่ 1 ชอบแล้ว ศาลฎีกาเห็นพ้องด้วย ฎีกาข้อนี้ของจำเลยฟังไม่ขึ้นเช่นกัน พยานหลักฐานของโจทก์รับฟังได้ว่า จำเลยใช้ลิ้นเลียที่อวัยวะเพศของผู้เสียหายที่ 1 จริง มีปัญหาต้องวินิจฉัยว่า การกระทำดังกล่าวเป็นความผิดฐานกระทำชำเราหรือไม่ เห็นว่า ในระหว่างการพิจารณาของศาลฎีกา มีพระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายอาญา (ฉบับที่ 27) พ.ศ.2562 ออกใช้บังคับ โดยมาตรา 3 ให้เพิ่มความต่อไปนี้เป็น (18) ของมาตรา 1 แห่งประมวลกฎหมายอาญา "(18) "กระทำชำเรา" หมายความว่า กระทำเพื่อสนองความใคร่ของผู้กระทำโดยการใช้อวัยวะเพศของผู้กระทำล่วงล้ำอวัยวะเพศ ทวารหนัก หรือช่องปากของผู้อื่น" มาตรา 5 ให้ยกเลิกความในมาตรา 277

แห่งประมวลกฎหมายอาญา และให้ใช้ความใหม่แทน แต่ความใหม่มิได้บัญญัติให้การใช้สิ่งอื่นใด กระทำกับอวัยวะเพศหรือทวารหนักของผู้อื่นเป็นความผิดฐานกระทำชำเรา ดังนั้นเมื่อข้อเท็จจริงฟังได้เพียงว่า จำเลยใช้ลิ้นเลียอวัยวะเพศของผู้เสียหายที่ 1 การกระทำของจำเลยจึงไม่เป็นความผิดฐานกระทำชำเราผู้เสียหายที่ 1 อีกต่อไป แต่การที่จำเลยใช้ลิ้นเลียอวัยวะเพศเป็นการกระทำที่ไม่สมควรทางเพศแก่ผู้เสียหายที่ 1 จำเลยจึงมีความผิดฐานกระทำอนาจารเด็กอายุยังไม่เกินสิบห้าปี โดยชู้เชี่ยวด้วยประการใด ๆ โดยใช้กำลังประทุษร้าย โดยเด็กนั้นอยู่ในภาวะที่ไม่สามารถขัดขืนได้ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 279 วรรคสอง (เดิม) และตามพระราชบัญญัติดังกล่าว มาตรา 9 ให้ยกเลิกความในมาตรา 279 แห่งประมวลกฎหมายอาญาและให้ใช้ความใหม่แทน แต่กฎหมายที่แก้ไขใหม่ไม่เป็นคุณแก่จำเลย จึงต้องใช้กฎหมายเดิมซึ่งเป็นกฎหมายที่ใช้ในขณะกระทำความผิดบังคับแก่จำเลยตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 3

พิพากษาแก่เป็นว่า จำเลยมีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 279 วรรคสอง (เดิม), 283 ทวิ วรรคสอง (เดิม), 317 วรรคสาม (เดิม) การกระทำของจำเลยเป็นความผิดหลายกรรมต่างกัน ให้ลงโทษทุกกรรมเป็นกระทงความผิดไปตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 91 ฐานกระทำอนาจารเด็กอายุยังไม่เกินสิบห้าปี โดยชู้เชี่ยวด้วยประการใด ๆ โดยใช้กำลังประทุษร้าย โดยเด็กนั้นอยู่ในภาวะที่ไม่สามารถขัดขืนได้ และฐานพาเด็กอายุยังไม่เกินสิบห้าปีไปเพื่อการอนาจาร การกระทำเป็นกรรมเดียวเป็นความผิดต่อกฎหมายหลายบทให้ลงโทษฐานกระทำอนาจารเด็กอายุยังไม่เกินสิบห้าปี โดยชู้เชี่ยวด้วยประการใด ๆ โดยใช้กำลังประทุษร้าย โดยเด็กนั้นอยู่ในภาวะที่ไม่สามารถขัดขืนได้ อันเป็นกฎหมายบทที่มีโทษหนักที่สุดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 90 จำคุก 5 ปี เมื่อรวมกับโทษฐานปราศจากเหตุอันสมควรพราวกเด็กอายุยังไม่เกินสิบห้าปีไปเสียจากมารดาเพื่อการอนาจารแล้วเป็นจำคุก 10 ปี นอกจากนี้แก้ไขให้เป็นไปตามคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ภาค 7

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 4154/2551

พนักงานอัยการจังหวัดสงขลา

โจทก์

นายพนนทร์ พรหมจรรย์

โจทก์ร่วม

นายนอบ พรหมจรรย์กับพวก

จำเลย

ประมวลกฎหมายอาญา ม. 68

โจทก์ร่วมและจำเลยที่ 1 เพียงมีเรื่องโต้เถียงกันเท่านั้น แล้วโจทก์ร่วมไม่ได้กระทำอะไรรื้ออีก แม้จำเลยที่ 1 อ้างว่าโจทก์ร่วมเคยให้มิด พ. แทนจำเลยที่ 1 และโจทก์ร่วมชู่จะแทนจำเลยที่ 1 ด้วย ก็เป็นเพียงคำพูดโต้ตอบกันเพราะขณะนั้นไม่ปรากฏว่าโจทก์ร่วมจะทำร้ายจำเลยที่ 1 ก่อน การที่จำเลยที่ 1 ถูมิดของกลางเข้าไปหาโจทก์ร่วมแต่ถูกโจทก์ร่วมแย่งมิด แล้วจำเลยที่ 1 ใช้มิดของกลางแทงปักติดที่ไหล่ของโจทก์ร่วมนั้นเป็นเรื่องที่จำเลยที่ 1 โกรธโจทก์ร่วมเองโดยที่โจทก์ร่วมไม่ได้กระทำการอย่างหนึ่งอย่างใดกับจำเลยที่ 1 แต่จำเลยที่ 1 เป็นฝ่ายก่อเหตุก่อน และทำร้ายโจทก์ร่วมโดยใช้มิดของกลางแทงโจทก์ร่วมเป็นเหตุให้โจทก์ร่วมได้รับอันตรายสาหัส จึงไม่ถือว่าเป็นการป้องกันตัวให้พ้นภัยอันตรายซึ่งเกิดจากการประทุษร้ายอันละเมิดต่อกฎหมายและไม่มีภัยอันตรายที่ใกล้จะถึง การกระทำของจำเลยที่ 1 ดังกล่าวจึงไม่อาจยกเอาเหตุป้องกันโดยชอบขึ้นมาอ้างได้ เพราะการป้องกันโดยชอบตาม ป.อ. มาตรา 68 ต้องเป็นกรณีที่ผู้กระทำถูกกระทำฝ่ายเดียวก่อนจึงได้กระทำไปเพื่อป้องกันสิทธิของตนเอง

โจทก์ฟ้องขอให้ลงโทษจำเลยทั้งสองตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 288, 83, 80 และ ธิบของกลาง

จำเลยทั้งสองให้การปฏิเสธ

ระหว่างพิจารณานายพนนทร์ผู้เสียหายยื่นคำร้องขอเข้าร่วมเป็นโจทก์ ศาลชั้นต้นอนุญาต

ศาลชั้นต้นพิพากษาว่า จำเลยที่ 1 มีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 287 (ที่ถูก มาตรา 297 (8)) จำคุก 2 ปี จำเลยที่ 1 ให้การรับสารภาพในชั้นสอบสวนเป็นประโยชน์แก่การพิจารณา มีเหตุบรรเทาโทษ ลดโทษให้หนึ่งในสามตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 78 คงจำคุก 1 ปี 4 เดือน ธิบของกลาง ยกฟ้องโจทก์สำหรับจำเลยที่ 2

จำเลยที่ 1 อุทธรณ์

ศาลอุทธรณ์ภาค 9 พิพากษายืน

จำเลยที่ 1 ฎีกา โดยผู้พิพากษาซึ่งพิจารณาและลงชื่อในคำพิพากษาศาลชั้นต้นอนุญาตให้ฎีกาในปัญหาข้อเท็จจริง

ศาลฎีกาวินิจฉัยว่า "...พิเคราะห์แล้ว ข้อเท็จจริงเบื้องต้นรับฟังได้ว่า ในวันเวลาและสถานที่เกิดเหตุตามฟ้อง จำเลยที่ 1 ใช้มีดตะไบรูปสามเหลี่ยมปลายแหลมของกลางเป็นอาวุธแทงโจทก์ร่วมได้รับอันตรายสาหัสตามใบนำส่งผู้บาดเจ็บและผลการตรวจชันสูตรบาดแผลของแพทย์ มีปัญหาต้องวินิจฉัยตามฎีกาของจำเลยที่ 1 ว่า การกระทำของจำเลยที่ 1 เป็นการป้องกันโดยชอบด้วยกฎหมายหรือไม่ โจทก์มีโจทก์ร่วมเป็นพยานเบิกความว่า โจทก์ร่วมไปหานายเซวงหรือผู้ที่บ้านเกิดเหตุโดยมีจำเลยทั้งสองนั่งอยู่บนแคร่ข้างบ้านดังกล่าว ระหว่างรอนายเซวงอยู่ข้างนอกบ้านโจทก์ร่วมเดินไปหยิบยาเส้นที่วางอยู่ตรงกลางระหว่างจำเลยทั้งสองและขณะผู้เสียหายมวนยาเส้นได้ร้องเพลงว่า "จตุรภักดิ์เจ้ายศหมดฤทธิ์" แล้วนั่งสูบบุหรี่บนแคร่ข้างจำเลยที่ 1 แต่จำเลยที่ 1 ได้ลุกขึ้นเดินไปที่รถจักรยานยนต์เปิดเบาะรถแล้วเดินกลับมาหาผู้เสียหายโดยใช้มือซ้ายยันที่ไหล่ข้างซ้ายของผู้เสียหายแล้วใช้มือขวาล้วงมือของกลางแทงผู้เสียหาย ส่วนจำเลยที่ 1 ให้การในชั้นสอบสวนได้ความว่าระหว่างจำเลยที่ 1 กับผู้เสียหายพูดจาตอบโต้กันแล้วผู้เสียหายพูดว่า "ถ้ามันแทงเสียแล้ว" จำเลยที่ 1 จึงรู้สึกโกรธเนื่องจากผู้เสียหายเคยให้มิดนายพิดับแห่งจำเลยที่ 1 จนขาพิการ จำเลยที่ 1 จึงเดินไปเอามิดของกลางลักษณะเป็นตะไบเหล็กรูปสามเหลี่ยมที่ได้เบาะรถจักรยานยนต์แล้วถือเดินไปหาโจทก์ร่วมเมื่อโจทก์ร่วมเห็นก็ได้เดินเข้าไปแย่งมิดของกลางและหักข้อมือจำเลยที่ 1 เป็นเหตุให้มิดของกลางแทงถูกขาข้างซ้ายของจำเลยที่ 1 หลังจากนั้นจำเลยที่ 1 จึงใช้มือขวากัดไหล่ของผู้เสียหายแล้วใช้มิดของกลางแทงบริเวณหลังของผู้เสียหายจนมิดของกลางเสียบลงลึกไม่สามารถดึงออกได้จึงหลบหนีไปเห็นว่าโจทก์ร่วมและจำเลยที่ 1 เพียงมีเรื่องโต้เถียงกันเท่านั้นแล้วผู้เสียหายไม่ได้ทำอะไรอื่นอีก แม้จำเลยที่ 1 อ้างว่าโจทก์ร่วมเคยให้มิดนายพิดับแห่งจำเลยที่ 1 และโจทก์ร่วมชู่จะแห่งจำเลยที่ 1 ด้วยก็เป็นเพียงแต่คำพูดโต้ตอบกันเพราะขณะนั้นไม่ปรากฏว่าผู้เสียหายจะทำร้ายจำเลยที่ 1 ก่อน การที่จำเลยที่ 1 ถือมิดของกลางเข้าไปหาโจทก์ร่วมแต่ถูกโจทก์ร่วมแย่งมิดแล้วจำเลยที่ 1 ใช้มิดของกลางแทงปัดตีที่ไหล่ของโจทก์ร่วมนั้น ข้อเท็จจริงตามพฤติการณ์แห่งคดีที่ปรากฏเห็นได้ว่าเป็นเรื่องที่จำเลยที่ 1 โกรธโจทก์ร่วมเองโดยที่โจทก์ร่วมไม่ได้กระทำการอย่างหนึ่งอย่างใดกับจำเลยที่ 1 แต่จำเลยที่ 1 เป็นฝ่ายก่อเหตุก่อน และทำร้ายโจทก์ร่วมโดยใช้มิดของกลางแทงโจทก์ร่วมเป็นเหตุให้โจทก์ร่วมได้รับอันตรายสาหัสตามฟ้อง จึงไม่ถือว่าเป็นการป้องกันตัวให้พ้นภัยอันตรายซึ่งเกิดจากการ

ประทุษร้ายอันละเมิดต่อกฎหมายและไม่มีอันตรายที่ใกล้จะถึง การกระทำของจำเลยที่ 1 ดังกล่าว จึงไม่อาจยกเอาเหตุป้องกันโดยชอบขึ้นมาอ้างได้ เพราะการป้องกันโดยชอบตามกฎหมาย อาญา มาตรา 68 ต้องเป็นกรณีที่ผู้กระทำถูกระทำฝ่ายเดียวก่อนจึงได้กระทำไปเพื่อป้องกันสิทธิของตนเอง ฎีกาของจำเลยที่ 1 ข้อนี้ฟังไม่ขึ้น

ส่วนที่จำเลยที่ 1 ฎีกาขอให้ลงโทษสถานเบาและรอกการลงโทษให้แก่จำเลยที่ 1 นั้น เห็นว่า หลังเกิดเหตุจำเลยที่ 1 ไม่ได้แสดงความพยายามบรรเทาผลร้าย การที่จำเลยที่ 1 วางเงินต่อศาล ตามที่อ้างในฎีกาก็เป็นการกระทำภายหลังจากศาลอุทธรณ์ภาค 9 มีคำพิพากษายืนตามคำพิพากษา ศาลชั้นต้นให้ลงโทษจำคุกจำเลยที่ 1 จึงไม่เป็นการแสดงให้เห็นถึงสำนึกในความผิดที่ตนได้กระทำ ประกอบกับนายแพทย์ศรารุชผู้รักษาใจท่ร่วมเบิกความว่า รักษาใจท่ร่วมโดยผ่าตัดช่องอกของใจท่ร่วมเพื่อนำมิตของกลางออกและผ่าตัดเพื่อหยุดโลหิตตกในช่องอกตามใบนำส่งผู้บาดเจ็บและผลการตรวจชันสูตรบาดแผลของแพทย์ ซึ่งหากรักษาไม่ทันใจท่ร่วมอาจถึงแก่ความตายได้พฤติการณ์การกระทำของจำเลยที่ 1 เป็นเรื่องร้ายแรง ที่ศาลล่างทั้งสองใช้ดุลพินิจกำหนดโทษจำคุกแก่จำเลยที่ 1 นั้น เหมาะสมแก่สภาพความผิดแล้ว และแม้จำเลยที่ 1 ไม่เคยได้รับโทษจำคุกมาก่อนก็ยังไม่เห็นเหตุผลเพียงพอที่จะรอกการลงโทษจำคุกให้แก่จำเลยที่ 1 ที่ศาลล่างทั้งสองให้ดุลพินิจไม่รอกการลงโทษจำคุกจำเลยที่ 1 นั้น เหมาะสมแก่พฤติการณ์แห่งคดีแล้ว ไม่มีเหตุที่ศาลฎีกาจะเปลี่ยนแปลงแก้ไข ฎีกาของจำเลยที่ 1 ข้อนี้ฟังไม่ขึ้นเช่นกัน"

พิพากษายืน

ประวัติผู้เขียน

ชื่อ-สกุล	น.ส.กรรณิการ์ จันละมูล
วัน เดือน ปี เกิด	2 มีนาคม 2535
สถานที่เกิด	นครปฐม
วุฒิการศึกษา	พ.ศ. 2557 สำเร็จการศึกษาปริญญาวิทยาศาสตรบัณฑิต มหาวิทยาลัยราชภัฏ นครปฐม
ที่อยู่ปัจจุบัน	49 หมู่ที่ 12 ต.บางเลน อ.บางเลน จ.นครปฐม

